

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2016

Liahona

General-
konferenstal

"Och den som tar emot allt med tacksamhet skall härtiggöras, och den här jordens goda skall tillfalla honom, till och med hundrafalt, ja mera" [L&F 78:19; kursivering tillagd].

Jag har känt denna förändring av växande tacksamhet för välsignelser och en allt större kärlek till Gud i kyrkan. Den verkar tillta bland kyrkans medlemmar i tider och på platser där deras tro prövas, när de måste vädja till Gud om hjälp för att ens kunna fortsätta."

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, "Tacksam på sabbatten", *Liahona*, nov. 2016, s. 101.

Var är de nu? av Walter Rane

Se Lukas 17:11-19, där Jesus berättar att när han hade botat tio speläska, kom bara en tillbaka för att visa sin tacksamhet.

Innehållsförteckning november 2016

Årgång 140 • Nummer 11

Kvinnornas allmänna möte

- 6 **Jag ska föra in evangeliets ljus i mitt hem**
Jean B. Bingham
- 9 **Den store läkaren**
Carole M. Stephens
- 12 **Stå upp med kraft, systrar i Sion**
Bonnie L. Oscarson
- 15 **Fjärde våningen, sista dörren**
Dieter F. Uchtdorf

Lördagens förmiddagsmöte

- 19 **O, hur storslagen är inte vår Guds plan!**
Dieter F. Uchtdorf
- 22 **"Kom och följ mig" genom att utöva kristlig kärlek och kristuslikt tjänande**
Robert D. Hales
- 25 **Själens längtan sann**
Carol F. McConkie
- 27 **"En utvald siare skall jag uppresa"**
Craig C. Christensen
- 30 **Herren Jesus Kristus lär oss att be**
Juan A. Uceda
- 32 **Duger jag? Kommer jag att klara det?**
J. Devn Cornish
- 35 **En vittne om Gud**
Neil L. Andersen

Lördagens eftermiddagsmöte

- 39 **Röstning på kyrkans ämbetsmän**
Henry B. Eyring
- 40 **Tappra i vittnesbördet om Jesus**
Quentin L. Cook
- 44 **Läs boken, finn Herren**
Gary E. Stevenson
- 48 **"Förbli i min kärlek"**
D. Todd Christofferson
- 52 **För vår andliga utveckling och lärdom**
W. Mark Bassett
- 55 **Arbeta flitigt för Kristus**
Kazuhiko Yamashita
- 57 **Att sprida det återställda evangeliet**
Dallin H. Oaks

Prästadömets allmänna möte

- 61 **Sändebud till kyrkan**
Jeffrey R. Holland
- 68 **Det finns en kraft i boken**
LeGrand R. Curtis Jr
- 71 **Lär av Alma och Amulek**
Dieter F. Uchtdorf
- 75 **Så att även han kan bli stark**
Henry B. Eyring
- 78 **Principer och löften**
Thomas S. Monson

Söndagens förmiddagsmöte

- 80 **Den fullkomliga vägen till lycka**
Thomas S. Monson
- 81 **Glädje och andlig överlevnad**
Russell M. Nelson
- 85 **Sakramentet kan hjälpa oss bli heliga**
Peter F. Meurs
- 88 **Den stora återlösningsplanen**
Linda S. Reeves
- 90 **Till vem skulle vi gå?**
M. Russell Ballard
- 93 **Tillbedjans välsignelser**
Dean M. Davies
- 96 **Den rättfärdige domaren**
Lynn G. Robbins
- 99 **Tacksam på sabbaten**
Henry B. Eyring

Söndagens eftermiddagsmöte

- 102 **"Om ni har lärt känna mig"**
David A. Bednar
- 106 **Kristi lära**
Brian K. Ashton
- 110 **Tjäna**
Carl B. Cook
- 113 **Så att du inte glömmer**
Ronald A. Rasband
- 116 **Gud ska torka alla tårar**
Evan A. Schmutz
- 119 **Ingen större glädje än att veta att de vet**
K. Brett Nattress
- 121 **Omvändelse: Ett glädjefyllt val**
Dale G. Renlund
- 64 **Generalauktoriteter och general-ämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga**
- 125 **Register över konferensberättelser**
- 126 **Kyrkonytt**

186:e halvårskonferensen

24 september 2016, lördag kväll, Kvinnornas allmänna möte

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Linda K. Burton.

Inledningsbön: Denise Lindberg.

Avslutningsbön: Bonnie H. Cordon.

Sång av en kör med unga kvinnor från stavar i Ogden, Huntsville och Morgan, Utah; Cherylyn Worthen, körledare; Bonnie Goodliffe, organist: "Arise, O Glorious Zion", *Hymns*, nr 40, arr. Warby, opublicerat; "Om jag lyssnar med mitt hjärta", DeFord, arr. Warby, opublicerat; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr. Kasen, publ. av Jackman; "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83.

Lördagens förmiddagsmöte, 1 oktober 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Henry B. Eyring.

Inledningsbön: Joy D. Jones.

Avslutningsbön: Marcus B. Nash.

Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy, körledare; Andrew Unsworth och Clay Christiansen, organister: "Ljuvligt det är, min Herre Gud", *Psalmer*, nr 96; "With Songs of Praise", *Hymns*, nr 71; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Ta dig tid att helga", Longstaff, arr. Longhurst, publ. av Jackman; "Möter sorger dig på vägen, tröttna ej", Sweney, arr. Wilberg, opublicerat.

Lördagens eftermiddagsmöte, 1 oktober 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.

Inledningsbön: Daniel L. Johnson.

Avslutningsbön: Allen D. Haynie.

Sång av en kombinerad kör från missionärsskolan i Provo; Ryan Eggett och Elmo Keck, körledare; Linda Margetts och Bonnie Goodliffe, organister: "O, hur skön var morgonstunden", *Psalmer*, nr 14, arr. Kasen, publ. av Jackman; "Jesu dop", *Barnens sångbok*, s. 54, arr. Gates, publ. av Jackman; "Vi har valt att tjäna", *Psalmer*, nr 27; "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178, arr. Wilberg, opublicerat; "Israels hopp", *Psalmer*, nr 169, arr. Schank, opublicerat.

Prästadömetts allmänna möte, lördag kväll, 1 oktober 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Henry B. Eyring.

Inledningsbön: Paul B. Pieper.

Avslutningsbön: Bruce D. Porter.

Sång av en kör med bärare av melkisedekska prästadömet från stavar i West Valley City och Magna, Utah; Kenny Wiser, körledare; Richard Elliott, organist: "Gån, Israels äldste" (män), *Psalmer*, nr 200, arr. Spiel, opublicerat; "Frid och glädje finns på jord", *Psalmer*, nr 191, arr. Manookin, publ. av Jackman; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "Du kan sprida himmelskt ljus", *Psalmer*, nr 158, arr. Zabriskie, publ. av Holy Sheet Music.

Söndagens förmiddagsmöte, 2 oktober 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.

Inledningsbön: Christoffel Golden.

Avslutningsbön: Devin G. Durrant.

Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg, körledare; Clay Christiansen och Richard Elliott, organister: "Jag vet min Herre lever än", *Psalmer*, nr 82; "In Hymns of Praise", *Hymns*, nr 75, arr. Wilberg; "Denna dag av fröjd och glädje", *Psalmer*, nr 34, arr. Wilberg, opublicerat; "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194; "Min himmelske Fader älskar mig", *Barnens sångbok*, s. 16, arr. Hofheins och Christiansen, opublicerat; "Höj, Guds folk, en tacksam sång", *Psalmer*, nr 54, arr. Wilberg, publ. av Oxford.

Söndagens eftermiddagsmöte, 2 oktober 2016

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Henry B. Eyring.

Inledningsbön: Enrique R. Falabella.

Avslutningsbön: Erich W. Kopschke.

Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy, körledare; Bonnie Goodliffe och Linda Margetts, organister: "O säg, vad är sanning", *Psalmer*, nr 184, arr. Longhurst, publ. av Jackman; "Led, milda ljus", *Psalmer*, nr 61, arr. Wilberg, publ. av Jackman; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Jag går trofast i hans spår", Perry, arr. Murphy, opublicerat; "Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr 166, arr. Elliott.

Konferenstal finns tillgängliga

För att få tillgång till konferenstal på internet på många språk, gå till conference.lds.org och välj ett språk. Talen finns också i mobilappen Evangeliebiblioteket. Information om tillgängliga format av generalkonferenstalen för medlemmar med funktionshinder finns på disability.lds.org.

Budskap för hem- och besöksundervisning

Som budskap för hem- och besökslärare kan du välja ett tal som bäst passar behoven hos dem som du besöker.

På omslaget

Framsida: Foto Ashlee Larsen.

Baksida: Foto Ale Borges.

Konferensfoton

Fotografierna i Salt Lake City tagna av Cody Bell, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier och Christina Smith; av en lägenhetsbyggnad i Tyskland, Daniel G. Dornelles; av Harriet Uchtdorfs familj och missionärer, med tillstånd av familjen Uchtdorf.

**NOVEMBER 2016 ÄRGÅNG 140 NUMMER 11
LIAHONA 13291 180**

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A.
Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen,
Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Chefredaktör: Joseph W. Sitati

Biträdande redaktörer: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Rådgivande: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R.
Curtis Jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W.
Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Verkställande direktör: Peter F. Evans

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Megan Seitz

Skriv- och redigeringslag: Bethany Bartholomew, Brittany
Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Charlotte
Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson
Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty,
Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy K. Vellinga

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: myhrberg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala
distributionscenter eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorghagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för
medlemsuppteckningar och statistik
Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 84:00 som insättes på
plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post
till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijijska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjekiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges kan material
från Liahona kopieras för privat, icke kommersiellt bruk (inklusive
för ämbeten i kyrkan). Den här rättigheten kan när som helst
återkallas. Visuellt material får inte kopieras om förbehåll anges
intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2016 Vol. 140 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address *must*
be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talarregister

Andersen, Neil L., 35
Ashton, Brian K., 106
Ballard, M. Russell, 90
Bassett, W. Mark, 52
Bednar, David A., 102
Bingham, Jean B., 6
Christensen, Craig C., 27
Christofferson, D. Todd, 48
Cook, Carl B., 110
Cook, Quentin L., 40
Cornish, J. Devn, 32
Curtis, LeGrand R., Jr, 68
Davies, Dean M., 93
Eyring, Henry B., 39, 75, 99
Hales, Robert D., 22
Holland, Jeffrey R., 61
McConkie, Carol F., 25
Meurs, Peter F., 85
Monson, Thomas S., 78, 80
Nattress, K. Brett, 119
Nelson, Russell M., 81
Oaks, Dallin H., 57
Oscarson, Bonnie L., 12
Rasband, Ronald A., 112
Reeves, Linda S., 88
Renlund, Dale G., 121
Robbins, Lynn G., 96
Schmutz, Evan A., 116
Stephens, Carole M., 9
Stevenson, Gary E., 44
Uceda, Juan A., 30
Uchtdorf, Dieter F., 15, 19, 71
Yamashita, Kazuhiko, 55

Ämnesregister

Aktivering, 71, 75
Avfall, 68
Bön, 25, 30, 35, 57
Den Helige Anden, 9, 25, 27,
30, 44, 68, 85, 106
Disciplin, 61, 96
Dop, 106
Döma, 6, 96
Enighet, 110
Familjen, 119
Frälsningsplanen, 12, 19, 80,
81, 88, 90
Förberedelse, 85
Förbund, 12, 99
Försoningen, 9, 19, 22, 32,
40, 48, 88, 96, 106, 116,
119, 121
Föräldraskap, 22, 96, 119
Glädje, 55, 81, 88, 116, 121
Gudomlig natur, 19, 48, 119
Gudsdyrkan, 93
Handikapp, 55
Handlingsfrihet, 15
Hemundervisning, 61
Hopp, 93, 116
Israels hus, 35
Jesus Kristus, 6, 9, 12, 22, 25,
30, 32, 35, 40, 44, 48, 55,
80, 81, 85, 88, 90, 93, 96,
102, 106, 110, 113, 116,
119, 121
Joseph Smith, 12, 27, 35, 44,
93, 96, 99, 113
Kristlig kärlek, 6, 93
Kvinnor, 12
Kärlek, 22, 48, 57, 61, 99, 113
Ledarskap, 71, 75
Lojalitet, 90
Lydnad, 48, 57, 80
LäkeDOM, 9
Lärjungeskap, 90, 93, 102, 116

Missionsarbete, 15, 35, 55,
57, 80
Moderskap, 119
Mormons bok, 27, 44, 52, 68,
71, 119
Motgångar, 6, 9, 12, 22, 40,
55, 68, 81, 99, 113, 116
Musik, 85
Omvändelse, 9, 32, 35, 40, 48,
57, 68, 71, 88, 106, 121
Profeter, 27
Profetia, 27
Prästadömet, 61, 75
Sabbatsdagen, 93, 99
Sakramentet, 85, 99, 106
Sakramentsmöte, 85
Självkänsla, 32
Skriftstudier, 52, 68, 119
Tacksamhet, 19, 75, 99
Tempel, 12
Tillit, 15, 52
Tjänande, 22, 55, 61, 71, 75,
99, 102, 110
Tro, 9, 12, 15, 25, 27, 30,
52, 90, 93, 102, 106, 110,
113, 116
Tvivel, 90, 113
Undervisning, 12, 22
Uppenbarelse, 52
Uppoffring, 96
Uppståndelse, 19
Uthållighet, 15, 106, 116
Visdomsordet, 78
Vittnesbörd, 27, 40, 44,
68, 113
Vår himmelske Fader, 48, 102
Välsignelser, 78, 110
Vänlighet, 6
Återställelse, 12, 27, 35, 44
Ämbeten i kyrkan, 40, 99, 110

Höjdpunkter från den 186:e halvårskonferensen

President Thomas S. Monson framförde två enkla budskap under generalkonferensen. På söndagsförmiddagen vittnade han om Guds stora lycksalighetsplan för alla människor. Han talade om Jesu Kristi väsentliga roll i frälsningsplanen och om vår roll i att uppnå den lycka som Gud avser. (Se sidan 80.) Under generalkonferensens prästadömsmöte betonade president Monson välsignelserna av att lyda Herrens bud och trofast följa Visdomsordet (se sidan 78).

Hundratusentals kvinnor, unga kvinnor och flickor från åtta års ålder samlades i konferenscentret och på olika platser runtom i världen för att inleda generalkonferensens sex möten med kvinnornas allmänna möte.

Under lördagens eftermiddagsmöte gavs fyra generalauktoriteter emeritus-status, en områdessjuttio avlöstes och ytterligare två områdessjuttio kallades (se sidan 39). På söndagen hedrade äldste Dale G. Renlund i de tolv apostlarnas kворum äldste Per G. Malm, medlem i

de sjuttios kворum, som avled den 26 juli 2016 (se sidan 121).

Kyrkans generalkonferenser hålls var sjätte månad och sänds från konferenscentret i Salt Lake City som rymmer 21 000 personer. Utsändningen når miljontals människor runtom i världen. Konferensen tolkades och gjordes tillgänglig på internet på över 80 språk. Den publicerades på 34 språk i kyrkans tidningar. ■

För förslag på hur man kan använda det här numret, se berättelseregistret på sidan 125.

Jean B. Bingham

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Jag ska föra in evangeliets ljus i mitt hem

Vi kan föra in evangeliets ljus i våra hem, skolor och arbetsplatser om vi letar efter och säger positiva saker om andra.

Som gensvar på syster Linda K. Burtons uppmaning vid general-konferensen i april¹ har många av er varit engagerade i omtänksamma och generösa kärlekshandlingar för att möta behoven hos flyktingarna i era närområden. Från enkla insatser för den enskilde till samhällsomfattande program är de här handlingarna en följd av kärlek. När ni har delat er tid, era talanger och resurser har era – och flyktingarnas – hjärtan lättats. Byggandet av hopp och tro och ännu större kärlek mellan givare och mottagare är oundvikliga följder av sann människokärlek.

Profeten Moroni säger att kärlek är en nödvändig egenskap hos dem som ska bo hos vår himmelske Fader i det celestialet riket. Han skriver: "Om ni inte har kärlek kan ni på intet sätt bli frälsta i Guds rike."²

Självklart är Jesus Kristus det fullkomliga exemplet på människokärlek. Hans löfte i förutgången att bli vår Frälsare, hans handlande under jordelivet, hans gudomliga försoningsgåva och hans fortsatta arbete för att föra oss tillbaka till vår himmelske Fader är de högsta uttrycken för människokärlek.

Han arbetar utifrån ett enda fokus: sin kärlek till Fadern, uttryckt genom hans kärlek till var och en av oss. När Jesus fick frågan om det främsta budet, svarade han:

"Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv."³

Ett av de viktigaste sätten att utveckla och visa kärlek till vår nästa är genom att vara generösa i ord och tanke. För några år sedan anmärkte en kär vän att "det främsta uttrycket av människokärlek kan vara att avstå från att döma".⁴ Det gäller än i dag.

När treåriga Alyssa nyligen såg en film med sina syskon, sa hon med ett förbryllat uttryck: "Mamma, den där hönan är konstig!"

Hennes mamma såg på skärmen och svarade med ett leende: "Älskling, det där är en påfågel."

Liksom den ovetande treåringen ser vi ibland på andra med en ofullständig eller felaktig förståelse. Vi kanske fokuserar på de skillnader och brister

vi uppfattar hos andra, medan vår himmelske Fader ser sina barn, skapade till hans eviga avbild, med storslagen och utomordentlig potential.

President James E. Faust ska en gång ha sagt: "Ju äldre jag blir, desto mindre dömande blir jag."⁵ Det påminner mig om aposteln Paulus tanke:

"När jag var barn, talade jag som ett barn, tänkte jag som ett barn, och förstod jag som ett barn. Men sedan jag blivit [äldre], har jag lagt bort det barnsliga.

Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då skall vi se ansikte mot ansikte. Nu förstår jag endast till en del, men då skall jag känna fullkomligt, liksom jag själv har blivit fullkomligt känd."⁶

När vi ser våra egna ofullkomligheter tydligare är vi mindre benägna att se andra genom en "gåtfull spegelbild". Vi vill använda evangeliets ljus till att se andra så som Frälsaren ser dem – med barmhärtighet, hopp och kärlek. Dagen kommer när vi ska förstå varandras hjärtan helt och fullt och vara tacksamma för visad barmhärtighet mot oss – precis som vi skänker välvilliga tankar och ord till andra här i livet.

För några år sedan paddlade jag kanot med en grupp unga kvinnor. De mörkblå sjöarna omgivna av de gröna, tätt skogbevädda bergen och de steniga klipporna var hisnande vackra. Vattnet glittrade på våra paddlar när vi doppade dem i det klara vattnet och solen sken varmt medan vi mjukt gled fram över sjön.

Men snart mörknade himlen och en hård vind blåste upp. För att kunna ta oss fram över huvudet behövde vi ta djupa tag i vattnet och paddla utan att vila mellan tagen. Efter några ansträngande timmar av hårt arbete vek vi om hörnet på den stora sjön och upptäckte till vår förvåning och

förtjusning att vinden nu blåste åt det håll vi skulle.

Snabbt utnyttjade vi denna gåva. Vi drog fram en liten presenning, band två av ändarna vid paddlarnas handtag och de andra två vid min mans fötter, som han sträckte ut över kanten på kanoten. Vinden fyllde det improviserade seglet och iväg for vi!

När de unga kvinnorna i de andra kanoterna såg hur vi med lätthet färdades fram över vattnet, improviserade de snabbt fram egna segel. Vi skrattade av lättnad, tacksamma för ett andrum från dagens utmaningar.

Så lik den härliga vinden en uppriktig komplimang från en vän kan vara, eller en förälders glada hälsning, ett syskons gillande nick, eller en kollegas eller klasskamrats hjälpsamma leende. De ger alla frisk ”vind i seglen” när vi kämpar mot livets utmaningar! President Thomas S. Monson uttryckte det så här: ”Vi kan inte styra vinden,

men vi kan anpassa seglen. Må vi *välja* en positiv inställning för att få uppleva största möjliga lycka, frid och tillfredsställelse.”⁷

Ord har en förvånansvärd kraft, både till att bygga upp och riva ner. Alla minns vi säkert negativa ord som har gjort oss nedslagna och andra ord, uttalade i kärlek, som har fått vår ande att sväva. Att välja att bara säga det som är positivt om – och till – andra, lyfter och stärker dem omkring oss och hjälper andra att följa i Frälsarens spår.

Som ung primärflicka arbetade jag flitigt med att brodera ett enkelt ordspråk som löd: ”Jag ska föra in evangeliets ljus i mitt hem.” En vardagseftermiddag när vi flickor förde våra nålar upp och ner genom tyget, berättade vår lärare en berättelse om en flicka som bodde på en kulle på ena sidan av en dal. Varje sen eftermiddag lade hon märke till ett hus på kullen på andra sidan dalen, som hade lysande,

gyllene fönster. Hennes eget hem var litet och ganska slitet, och flickan drömde om att bo i det vackra huset med de gyllene fönstren.

En dag fick flickan lov att cykla till andra sidan dalen. Hon cyklade ivrigt tills hon nådde huset med de gyllene fönstren, som hon hade beundrat så länge. Men när hon klev av cykeln såg hon att huset var övergivet och förfallet, med högt ogräs i trädgården och fönster som var fula och smutsiga. Sorgset vände flickan ansiktet hemåt. Till sin förvåning såg hon ett hus med lysande, gyllene fönster på kullen tvärsöver dalen, och insåg att det var hennes eget hem!⁸

Liksom den här flickan ser vi ibland på vad andra har eller är och känner att vi är mindre i jämförelse. Vi fokuserar på Pinterest- eller Instagramversionen av livet, eller rycks med i skolans eller arbetets konkurrensfixering. Men, när vi ägnar en stund åt att ”räkna Guds gåvor”, ser vi med ett sannare

perspektiv och känner igen Guds godhet mot *alla* sina barn.

Vare sig vi är åtta eller hundraått kan vi föra in evangeliets ljus i vår egen omgivning, om det så är en lägenhet i ett höghus på Manhattan, ett pålhus i Malaysia eller en jurta i Mongoliet. Vi kan bestämma oss för att se det goda i andra och i våra omständigheter. Unga och något äldre kvinnor överallt kan visa människokärlek när de väljer att använda ord som bygger självförtroende och tro hos andra.

Äldste Jeffrey R. Holland berättade om en ung man som retades av sina jämnåriga under skolåren. Några år senare flyttade han, tog värvning i armén, skaffade sig utbildning och blev aktiv i kyrkan. Den här perioden av

hans liv utmärktes av härligt framgångsrika upplevelser.

Efter flera år återvände han till sin hemstad. Men människorna där vägrade att erkänna hans utveckling och framsteg. För dem var han fortfarande bara ”den där” och de behandlade honom därefter. Till slut förbleknade den här mannen till en skugga av sitt tidigare framgångsrika jag, oförmögen att använda sina förunderligt utvecklade talanger till att välsigna dem som återigen hånade och stötte bort honom.¹⁰ Vilken förlust, både för honom och för samhället!

Aposteln Petrus lärde: ”Framför allt skall ni älska varandra innerligt, ty kärleken överskyler många synder.”¹¹ *Innerlig* kärlek, i betydelsen

”helhjärtad”, visas genom att vi glömer andras misstag och felsteg i stället för att hysa agg eller påminna oss själva och andra om förflutna ofullkomligheter.

Vår plikt och vår förmån är att acceptera förbättringar hos *alla* medan vi strävar efter att bli mer lika vår Frälsare Jesus Kristus. Så härligt det är att se ljuset i ögonen på någon som har kommit till insikt om Jesu Kristi försoning, och som gör verkliga förändringar i sitt liv! Missionärer som har upplevt glädjen att se en nyomvänd stiga ner i dopets vatten och sedan gå in genom templets dörrar, är vittnen till välsignelserna som kommer av att tillåta – och uppmuntra – andra till förändring. Medlemmar som välkomnar nyomvända, som kanske kunde anses som osannolika kandidater för Guds rike, finner stor glädje i att hjälpa dem känna Herrens kärlek. Den stora skönheten i Jesu Kristi evangelium ligger i den eviga utvecklingens verklighet: Vi *tillåts* att inte bara förändras till det bättre, utan också uppmuntras och till och med *befalls* att fortsätta i vår strävan efter förbättring och slutligen fulländning.

President Thomas S. Monson gav oss rådet: ”På hundra olika sätt bär ni alla kärlekens mantel. I stället för att döma och kritisera varandra borde vi känna Kristi rena kärlek till våra medresenärer genom livet. Må vi inse att var och en gör sitt bästa för att möta de svårigheter som kommer i [deras] väg, och må vi göra *vårt* bästa för att hjälpa till.”¹²

Människokärleken, i positiva ordalag, är tålmodig, vänlig och förnöjd. Människokärleken sätter andra främst, är ödmjuk, utövar självkontroll, ser det goda hos andra och gläds när det går bra för andra.¹³

Som systrar (och bröder) i Sion, är vi villiga att besluta oss för att vi ska

”verka *tillsammans*, frikostigt ge av vår kärlek till andra och trösta och lindra” i Frälsarens namn?¹⁴ Kan vi, med kärlek och stora förhoppningar, se och acceptera skönheten hos andra, samt tillåta och uppmuntra utveckling? Kan vi glädjas över andras framsteg medan vi fortsätter att arbeta på vår egen förbättring?

Ja, vi *kan* föra in evangeliets ljus i våra hem, skolor och arbetsplatser, om vi letar efter och säger positiva saker om andra, och låter det som inte är fullkomligt blekna bort. Vilken tacksamhet fyller inte mitt hjärta när jag tänker på den omvändelse som vår Frälsare Jesus Kristus har möjliggjort för oss alla som oundvikligen har syndat i denna ofullkomliga och ibland svåra värld!

Jag vittnar om att när vi följer hans fullkomliga exempel får vi kärlekens gåva, som ger oss stor glädje i det här livet, samt den utlovade välsignelsen av evigt liv med vår himmelske Fader. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Linda K. Burton, ”Jag var främling”, *Liahona*, maj 2016, s. 13–15.
2. Moro. 10:21.
3. Matt. 22:37–39.
4. Sandra Rogers, ”Hearts Knit Together”, i *Hearts Knit Together: Talks from the 1995 Women’s Conference* [1996], s. 7.
5. James E. Faust, i Dallin H. Oaks, ”’Judge Not’ and Judging”, *Ensign*, aug. 1999, s. 13.
6. 1 Kor. 13:11–12.
7. Thomas S. Monson, ”Lev ett överflödande liv”, *Liahona*, jan. 2012, s. 4.
8. Ur Laura E. Richards, *The Golden Windows: A Book of Fables for Young and Old* [1903], s. 1–6.
9. ”Räkna Guds gåvor”, *Psalmer*, nr 167.
10. Se Jeffrey R. Holland, ”Det bästa ligger framför oss”, *Liahona*, jan. 2010, s. 16.
11. 1 Petr. 4:8.
12. Thomas S. Monson, ”Kärleken upphör aldrig”, *Liahona*, nov. 2010, s. 125.
13. Se 1 Kor. 13:4–6.
14. Se ”Som systrar i Sion”, *Psalmer*, nr 199, kursivering tillagd.

Carole M. Stephens

Första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Den store läkaren

Du behöver inte uppleva sorgen som orsakats av synd, smärtan som orsakats av andras handlingar, eller andra svåra upplevelser – ensam.

En av mina mest givande möjligheter är att få resa – för att få lära av mina systrar över hela världen. Det finns inget som går upp emot att vara arm i arm, ansikte mot ansikte och hjärta till hjärta med er.

Vid ett sådant tillfälle frågade en ledare i Hjälpföreningen: ”Finns det något särskilt som vi kvinnor bör fokusera på?”

Jag svarade ”ja!” eftersom jag kom att tänka på president Russell M. Nelsons tal ”En vädjan till mina systrar”. President Nelson lärde: ”Vi behöver kvinnor som har en fast grundad kunskap om Kristi lära.”¹

Nephi beskrev Kristi lära så här: ”Ty porten genom vilken ni måste gå in är *omvändelse* och *dop* med vatten, och sedan kommer era synders förlåtelse genom eld och genom den *Helige Anden*. ...

Och nu ... vill jag fråga er om allt är gjort. Se, jag säger er: Nej, för ni hade inte kommit så långt utom genom Kristi ord, med orubblig *tro* på honom och med fullkomlig förtröstan på hans tjänster som är mäktig att frälsa.

Därför måste ni sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor. Om ni alltså strävar framåt, mättar er med Kristi ord och

håller ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv. ...

Detta är vägen, och det finns ingen annan väg, och inte heller något annat namn givet under himlen varigenom människan kan bli frälst i Guds rike. Och se, *detta är Kristi lära*.²

Varför behöver vi en fast grundad kunskap om dessa principer?

Jag träffar ofta sista dagars heliga kvinnor som förtvivlat gärna vill ha hjälp, men som ändå inte vänder sig till Herren som kan ge varaktig hjälp. Alltför ofta söker de kunskap i ”den stora och rymliga byggnaden”³.

När vår kunskap om Kristi lära ökar upptäcker vi snart att vi får större kunskap om ”den stora lycksalighetsplanen”⁴. Vi inser också att vår Frälsare Jesus Kristus är själva kärnan i den planen.

När vi lär oss att tillämpa Kristi lära på våra omständigheter, växer vår kärlek till Frälsaren. Och då inser vi att oavsett skillnaderna mellan oss, ”är vi alla i behov av samma oändliga försoning”.⁵ Vi inser att han är vår grundval – ”klippan, vår Återlösare, ... som är en säker grundval, och om [vi] bygger på denna grundval kan [vi] inte falla.”⁶

Hur kan den här lärosatsen välsigna oss när vi söker frid och förståelse och

med glädje strävar efter att uthärda våra unika jordiska resor?

Får jag föreslå att vi börjar, som Nephi säger, ”med orubblig tro på [Kristus] och med fullkomlig förtröstan på hans förtjänster som är mäktig att frälsa.”⁷ Vår tro på Jesus Kristus gör att vi kan möta varje utmaning.

Vi upptäcker faktiskt ofta att vår tro har fördjupats och att vår relation till vår himmelske Fader och hans Son har förädlats genom motgångarna. Låt mig ge tre exempel.

För det första har Frälsaren, den store läkaren, förmågan att förändra våra hjärtan och ge oss bestående lättnad från den sorg som våra egna synder orsakat. När Frälsaren undervisade den samaritiska kvinnan vid brunnen, kände han till hennes allvarliga synder. Men ”Herren ser till hjärtat”⁸, och han visste att hon hade ett läraktigt hjärta.

När kvinnan kom till brunnen, sa Jesus – som är förkroppsligandet av det levande vattnet – bara: ”Ge mig att dricka.” Vår Frälsare talar på samma sätt till oss, med en röst som vi känner igen när vi kommer till honom, för han känner oss. Han möter oss där vi

är. Och tack vare den han är och det han har gjort för oss så förstår han. Eftersom han har upplevt vår smärta kan han ge oss det levande vattnet när vi söker det. Han undervisade den samaritiska kvinnan om det när han sa: ”Om du kände till Guds gåva och vem det är som säger till dig: Ge mig att dricka, då skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten.” När kvinnan tillslut förstod, svarade hon i tro och bad: ”Herre, ge mig det vattnet, så att jag inte blir törstig.”

När den samaritiska kvinnan hade haft upplevelsen med Frälsaren ”lät [hon] sin kruka stå och gick in i staden och sade till folket:

’Kom och se en man som har sagt mig allt vad jag har gjort. Han kanske är Messias.’”

Hon hade fått ett vittnesbörd – hon hade börjat ta del av det levande vattnet – och hon ville vittna om hans gudomlighet för andra.⁹

När vi kommer till honom med ödmjuka och läraktiga hjärtan – även om våra hjärtan är tyngda av misstag, synder och överträdelser – kan han förändra oss, ”ty han är mäktig att

frälsa”¹⁰. Och med förändrade hjärtan kan vi liksom den samaritiska kvinnan gå till våra egna städer – våra hem, skolor och arbetsplatser – för att vittna om honom.

För det andra kan den store läkaren trösta och stärka oss när vi upplever smärta som orsakats av andras orättfärdiga handlingar.

Jag har haft många samtal med kvinnor som är nedtyngda av tunga bördor. Deras förbundsstig från templet har varit en svår resa mot läkning. De lider av brutna förbund, brutna hjärtan och tappat självförtroende. Flera av dem är offer för äktenskapsbrott och verbala, sexuella och känslomässiga övergrepp, som ofta är ett resultat av andras missbruk.

De här upplevelserna har lett till att många känner skuld och skam, trots att det inte är deras fel. Eftersom många inte vet hur de ska hantera de här starka känslorna, försöker de begrava dem genom att trycka ner dem i det undermedvetna.

Hopp och läkedom finner man inte i hemligheternas mörka avgrund, utan i vår Frälsares Jesu Kristi ljus och kärlek.¹¹ Äldste Richard G. Scott

gav rådet: "Om du själv är fri från allvarliga synder, lid då inte i onödan av följderna av andras synder. ... Du kan hysa medkänsla ... men du bör inte själv känna något ansvar för den personens handlingar. När du har gjort vad som är rimligt för att hjälpa någon du älskar, lägg då bördan vid Frälsarens fötter. ... När du gör detta finner du inte bara frid, du visar också din tro på Frälsarens kraft att lätta syndens börda från en närstående genom hans eller hennes omvändelse och lydnad."

Han fortsatte: "Den fullständiga läkedom kommer genom din tro på Jesus Kristus och hans kraft och förmåga att, genom sin försoning, läka ärren efter det orättvisa och oförtjänta."¹²

Om ni befinner er i den här situationen, systrar, kan läkningen var en lång process. Ni behöver under bön söka vägledning och nödvändig hjälp, bland annat genom att rådgöra med vederbörligen ordinerade prästadömsbärare. När ni lär er att kommunicera öppet, sätt då lämpliga gränser och sök eventuellt professionell rådgivning. Att bibehålla andlig hälsa under hela processen är livsviktigt! Kom ihåg din gudomliga identitet: Du är en älskad dotter till himmelska föräldrar. Lita på din Faders eviga plan för dig. Fortsätt dagligen att fördjupa din kunskap om Jesu Kristi lära. Utöva tro varje dag till att dricka djupt ur Frälsarens källa med levande vatten. Lita på den kraft som var och en av oss får genom förrättningar och förbund. Och släpp in Frälsarens läkande kraft och hans försoning i ditt liv.

För det tredje kan den store läkaren trösta och bära upp oss när vi ställs inför sådana smärtsamma "sanningar om jordelivet"¹³ som katastrofer, mentala och fysiska

sjukdomar, kronisk smärta och död.

Jag har nyligen blivit bekant med en enastående ung kvinna som heter Josie och som lider av bipolärt syndrom. Här är bara en liten del av hennes resa mot läkning som hon berättade för mig:

"Det värsta mörkret kommer under det min familj och jag kallar 'golvdagar'. En golvdag börjar med sensorisk överbelastning och akut känslighet för alla former av ljud, beröring eller ljus. Det är höjden av mental smärta. Det är särskilt en golvdag som jag aldrig ska glömma.

Det var i början av min resa, vilket gjorde upplevelsen särskilt skrämmande. Jag minns att jag grät. Tårarna strömmade nerför kinderna medan jag kippade efter andan. Men det här intensiva lidandet bleknade i jämförelse med den smärta som följde när jag såg mamma drabbas av panik i sin desperata önskan att hjälpa mig.

Mitt nedbrutna sinne fick hennes hjärta att brista. Men vi visste inte att vi trots det allt djupare mörkret snart skulle få uppleva ett mäktigt underverk.

Medan en långdragen timme förflöt viskade mamma om och om och om

igen: 'Jag skulle göra vad som helst för att ta det här ifrån dig.'

Under tiden blev det allt mörkare, och precis när jag var övertygad om att jag inte klarade mer hände något förunderligt.

En enastående och underbar kraft tog plötsligt över min kropp. Med en styrka utöver min egen¹⁴ sa jag sedan några livsförändrande ord med stark övertygelse till mamma som svar på hennes upprepade önskan om att bära min smärta. Jag sa: 'Det behöver du inte. Någon har redan gjort det.'

Från sin mörka avgrund av förtärande mental sjukdom, uppbjöd Josie kraften till att vittna om Jesus Kristus och hans försoning.

Hon botades inte helt den dagen, men hon fick uppleva hoppets ljus i en stund av djupt mörker. Med stöd av en fast grundad kunskap om Kristi lära och genom daglig styrka från Frälsarens levande vatten, fortsätter Josie i dag sin resa mot läkning och utövar en orubblig tro på den store läkaren. Hon hjälper andra längs vägen, och hon säger: "När mörkret känns oupphörligt, litar jag till minnet av hans ömma barmhärtighet. Det

fungerar som ett vägledande ljus när jag navigerar igenom svåra stunder.”¹⁵

Systrar, jag vittnar om att:

Ni behöver inte fortsätta att bära sorgens börda orsakad av synd – ensamma.

Ni behöver inte bära smärtan som orsakats av andras orättfärdiga handlingar – ensamma.

Ni behöver inte utsättas för andra smärtsamma upplevelser – ensamma.

Frälsaren vädjar:

”Vill ni inte nu återvända till mig och ångra era synder och bli omvända så att jag kan hela er? ...

Om ni kommer till mig skall ni få evigt liv. Se, min barmhärtighets arm är utsträckt mot er, och den som kommer tar jag emot.”¹⁶

Han skulle göra vad som helst för att ta det här ifrån dig. Faktum är att han redan har gjort det. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”En vädjan till mina systrar”, *Liahona*, nov. 2015, s. 97.
2. 2 Ne. 31:17, 19–21; kursiveringen tillagd.
3. 1 Ne. 11:36.
4. Alma 42:8.
5. Dale G. Renlund, ”Sista dagars heliga ger inte upp”, *Liahona*, maj 2015, s. 58.
6. Hel. 5:12.
7. 2 Ne. 31:19.
8. 1 Sam. 16:7.
9. Se Joh. 4:5–30, 39–42.
10. Alma 34:18.
11. För ytterligare hjälp för enskilda, makar och familjer, samt för kyrkans ledare, se overcomingpornography.org och mentalhealth.lds.org.
12. Se Richard G. Scott, ”Befrielse från tunga bördor”, *Liahona*, nov. 2002, s. 88.
13. Se Paul B. Pieper, ”Uppenbarade sanningar om jordelivet”, *Liahona*, jan. 2016, s. 44.
14. Se ”Lord, I Would Follow Thee”, *Hymns*, nr 220.
15. För att få veta mer om Josies resa mot läkning, se Morgan Jones, ”Bipolar Disorder Can't Stop LDS Woman from Spreading Light, Joy through the 444 Project”, *Deseret News*, 21 mars 2016, deseretnews.com.
16. 3 Ne. 9:13–14.

Bonnie L. Oscarson

Unga kvinnors generalpresident

Stå upp med kraft, systrar i Sion

För att kunna vara omvända kvinnor som håller förbunden behöver vi studera evangeliets grundläggande lärosatser och ha ett orubbligt vittnesbörd om att de är sanna.

Vilken glädje det är att samlas i det här konferenscentret med kyrkans flickor samt unga och vuxna kvinnor. Vi är också mycket medvetna om att det finns tusentals andra grupper av systrar samlade runt om i världen som ser det här mötet, och jag är tacksam för möjligheten och de medel som ger oss möjlighet att samlas i enighet och ändamål denna kväll.

I oktober 2006 höll president Gordon B. Hinckley ett tal som han gav namnet ”Stå upp, ni Herrens män” efter en psalm från 1911.¹ Det var en uppmaning till kyrkans män att stå upp och bli bättre män. Det talet har ekat i mitt sinne när jag har bett för att få veta vad jag ska säga till er.

Systrar, vi lever i ”svåra tider”². Vår tids förhållanden borde inte komma som någon överraskning för oss. De har förutsagts under årtusenden som varning och förmaning så att vi kan vara förberedda. Kapitel 8 i Mormons bok ger en obehagligt träffande beskrivning av vår tids förhållanden. I det här kapitlet säger Mormon att han har sett vår tid och att han såg krig,

krigsrykten, stor orenhet, mord och röveri och människor som säger att det inte finns någonting som är rätt eller fel i Guds ögon. Han beskriver människor som är uppfyllda av högmod, måna om att bära dyrbara kläder och som förlöjligar religion. Han ser människor som är så besatta av världsliga ting att de låter ”de behövande och de nakna och de sjuka och de lidande gå förbi”³ utan att bli sedda.

Moroni ställer en fråga till oss som lever i dessa dagar – en fråga som manar till självrannsakan. Han säger: ”Varför skäms ni för att ta på er Kristi namn?”⁴ Denna anklagelse beskriver träffande vår allt mer sekulariserade värld.

I Joseph Smiths översättning av Matteus står det att i de sista dagarna kommer till och med ”de som är utvalda enligt förbundet”⁵ att bli bedragna. De som tillhör förbundet är bland andra de flickor, unga kvinnor och systrar i kyrkan som har blivit döpta och har slutit förbund med sin himmelske Fader. Också *vi* riskerar att bedras av falska läror.

Systrar, jag tror inte att förhållandena blir bättre framöver. Om rådande

trender är en indikation, behöver vi vara förberedda för de stormar som ligger framför oss. Det skulle vara lätt att ge efter för förtvivlan, men som förbundsfolk behöver vi aldrig misströsta. Som äldste Gary E. Stevenson har sagt: "Vår himmelske Faders givmilda lön för att leva i farofyllda tider, [är] att vi också lever i tidernas fullhet."⁶ Jag tycker om trösten i de orden.

För ett år sedan sa president Russell M. Nelson till oss: "Angreppen mot kyrkan, dess lära och vår livsstil kommer att öka. Därför behöver vi kvinnor som har en fast grundad kunskap om Kristi lära och som använder den kunskapen till att undervisa och hjälpa till att fostra en generation som är motståndskraftig mot synden. Vi behöver kvinnor som kan upptäcka bedrägeri i alla dess former. Vi behöver kvinnor som vet hur man får tillgång till den kraft som Gud gör tillgänglig för alla som håller förbunden och som oförskräckt och kärleksfullt uttrycker sin tro. Vi behöver kvinnor

som har modet och visionen som vår moder Eva hade."⁷

Detta budskap bekräftar för mig att vi, trots vår tids förutsättningar, har många anledningar att glädjas och vara optimistiska. Jag tror av hela mitt hjärta att vi systrar har den inneboende styrka och tro som krävs för att kunna möta utmaningarna med att leva i de sista dagarna. Syster Sheri Dew har skrivit: "Jag tror att i det ögonblick vi lär oss att lösgöra omvända, förbundstrognas kvinnors fulla inflytande, förändras Guds rike över en natt."⁸

Det kommer att krävas en medveten ansträngning för att vi ska förbli omvända och hålla våra förbund. För att göra det behöver vi vara flickor och kvinnor som studerar evangeliets grundläggande lärosatser och har ett orubbligt vittnesbörd om att de är sanna. Det finns tre områden som jag tror är väsentliga för ett starkt vittnesbörd och som jag anser är viktiga att vi förstår.

För det första måste vi erkänna att Gud vår evige Fader och hans Son

Jesus Kristus står i centrum för vår tro och frälsning. Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. Vi måste studera och förstå hans försoning och hur vi tillämpar den varje dag, för omvändelsen är en av de största välsignelser vi fått när det gäller att hålla kursen. Vi måste se Jesus Kristus som vårt främsta föredöme och exemplet som vi behöver efterlikna. Vi behöver ständigt undervisa våra familjer och klasser om vår himmelske Faders stora frälsningsplan, som innefattar Kristi lära.

För det andra måste vi förstå behovet av att kyrkans lära, organisation och myndighets nycklar återställdes i dessa sista dagar. Vi måste ha ett vittnesbörd om att profeten Joseph Smith var gudomligt utvald och utsedd av Herren att genomföra denna återställelse, och inse att han organiserade kyrkans kvinnor enligt den organisation som fanns i Kristi forna kyrka.⁹

Och för det tredje behöver vi studera och förstå templets förrättningar och förbund. Templet är centralt för våra allra heligaste trosuppfattningar, och Herren ber oss att gå dit, studera och själva finna mening och tillämpning. Då förstår vi att det är genom templets förrättningar som gudaktighetens kraft blir uppenbar i våra liv.¹⁰ Och tack vare tempelförrättningarna kan vi vara väpnade med Guds kraft, ha hans namn över oss, känna hans härlighet runtomkring oss och uppleva att hans änglar får befallning om oss.¹¹ Jag undrar om vi fullt utnyttjar kraften i de löftena.

Systrar, också de allra yngsta i den här publiken, kan stå upp med tro och spela en stor roll i Guds rikets uppbyggnad. Barn börjar skaffa sig egna vittnesbörd genom att läsa eller lyssna på skrifterna, be dagligen och ta del av sakramentet på ett meningsfullt sätt. Alla barn och unga kvinnor kan

uppmuntra familjen att ha hemaftnar och delta fullt ut. Ni kan vara de första att knäböja när era familjer samlas för att hålla bön. Även om era familjesituationer inte är ideala kan era föredömen i att trofast leva efter evangeliet påverka släkt och vänner.

Kyrkans unga kvinnor behöver se sig själva som outhärliga aktörer i det prästadömsledda frälsningsarbetet och inte bara som åskådare och stöd. Ni har ämbeten och avskiljs av dem som har prästadöms nycklar för att tjäna med makt och myndighet som ledare i detta verk. När ni är era kallelser i klasspresidentskap och förbereder er andligt, rådgör tillsammans, anstränger er för att hjälpa era klassdeltagare och undervisar varandra om evangeliet, deltar ni i det här verket, och både ni och era vänner blir välsignade.

Alla kvinnor behöver se sig själva som outhärliga aktörer i prästadöms verk. Kyrkans kvinnor är presidenter, rådgivare, lärare, rådsmedlemmar, systor och mödrar, och Guds rike kan inte fungera om inte vi står upp och trofast gör vår plikt. Ibland behöver vi bara ha en större vision av vad som är möjligt.

Jag träffade nyligen en syster i Mexiko som förstärker vad det innebär

att med tro ära sin kallelse. Marfissa Maldonado kallades att undervisa i en söndagsskolklass för ungdomar för tre år sedan. När hon kallades hade hon sju elever som kom till klassen, men nu har hon tjugo elever som kommer regelbundet. Jag frågade häpet vad hon hade gjort för att åstadkomma en sådan tillökning. Hon svarade blygsamt: "Åh, det var inte bara jag. Alla i klassen hjälpte till." Tillsammans såg de namnen på de mindre aktiva på klasslistan och började gå ut tillsammans och inbjuda dem tillbaka till kyrkan. De har också haft ett dop tack vare sitt arbete.

Syster Maldonado skapade en sida på sociala medier för sina elever med namnet "Jag är ett Guds barn" och hon lägger upp tankekorn och skriftställen flera gånger i veckan. Hon skickar regelbundet sms till sina elever med uppgifter och uppmuntran. Hon tycker att det är viktigt att kommunicera på det sätt som de bäst kan relatera till, och det fungerar. Hon sa till mig: "Jag älskar mina elever." Jag kände den kärleken när hon berättade om deras arbete, och hennes exempel påminde mig om vad en enda persons tro och handlande kan åstadkomma i det här verket med Herrens hjälp.

Våra ungdomar ställs dagligen inför svåra frågor, och många av oss har närstående som kämpar med att finna svar. Den goda nyheten är att det finns svar på de frågor som ställs. Lyssna på de senaste budskapen från våra ledare. Vi uppmanas att studera och förstå vår himmelske Faders lyckalighetsplan. Vi har påmint om principerna i tillkännagivandet om familjen.¹² Vi uppmanas att undervisa om och använda dessa resurser som måttstock för att hålla oss på den raka och smala stigen.

För ungefär ett år sedan besökte jag en mor med små barn som beslöt sig för att mera aktivt skydda sina barn mot alla de negativa influenser som de utsattes för på nätet och i skolan. Hon väljer ett ämne varje vecka, ofta ett som lett till mycket diskussioner på nätet, och hon inleder givande samtal under veckan då hennes barn kan ställa frågor och hon kan se till att de får ett balanserat och rättvist perspektiv på frågor som ofta är komplicerade. Hon gör sitt hem till en trygg plats för frågeställningar och givande undervisning om evangeliet.

Jag är orolig för att vi är så måna om att inte väcka anstöt att vi ibland helt och hållet undviker att undervisa om rätta principer. Vi låter bli att lära våra unga kvinnor att det är av yttersta vikt att de förbereder sig för att bli mödrar eftersom vi inte vill sår dem som är ogifta, eller dem som inte kan få barn, eller att det ska verka som att vi hindrar dem i deras framtida val. Å andra sidan kanske vi låter bli att betona vikten av att utbilda sig eftersom vi inte vill sända ut budskapet att det är viktigare än att gifta sig. Vi undviker att säga att vår himmelske Fader definierar äktenskapet som en förening mellan en man och en kvinna eftersom vi inte vill sår dem som känner dragning till personer av samma kön. Och vi kanske tycker

att det är obekvämt att prata om könsrelaterade frågor eller sund sexualitet.

Systrar, vi måste absolut visa finkänslighet, men låt oss också använda vårt sunda förnuft och vår kunskap om frälsningsplanen för att djärvt och rättframt undervisa våra barn och ungdomar om de grundläggande evangelieprinciper som de måste förstå för att navigera i den värld de lever i. Om inte vi undervisar våra barn och ungdomar om sanna lärosatser, och gör det på ett tydligt sätt, så kommer världen att undervisa dem om Satans lögner.

Jag älskar Jesu Kristi evangelium och jag är evigt tacksam för den vägledning, styrka och dagliga hjälp jag får som en Guds dotter i förbundet. Jag vittnar om att Herren har välsignat oss, som kvinnor i dessa svåra tider, med all den kraft och de gåvor och den styrka som behövs för att förbereda världen för Herren Jesu Kristi andra ankomst. Min bön är att vi alla må se vår sanna potential och stå upp och bli de kvinnor med tro och mod som vår himmelske Fader vill att vi ska vara. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 324.
2. 2 Tim. 3:1.
3. Morm. 8:39; se även v. 26–38.
4. Morm. 8:38.
5. JS–M 1:22.
6. Gary E. Stevenson, "Tydliga och dyrbara sanningar", *Liahona*, nov. 2015, 92.
7. Russell M. Nelson, "En vädjan till mina systrar", *Liahona*, nov. 2015, s. 97.
8. Sheri Dew, *Women and the Priesthood: What One Mormon Woman Believes* (2013), s. 163.
9. Se *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 7.
10. Se L&F 84:20.
11. Se L&F 109:22.
12. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Fjärde våningen, sista dörren

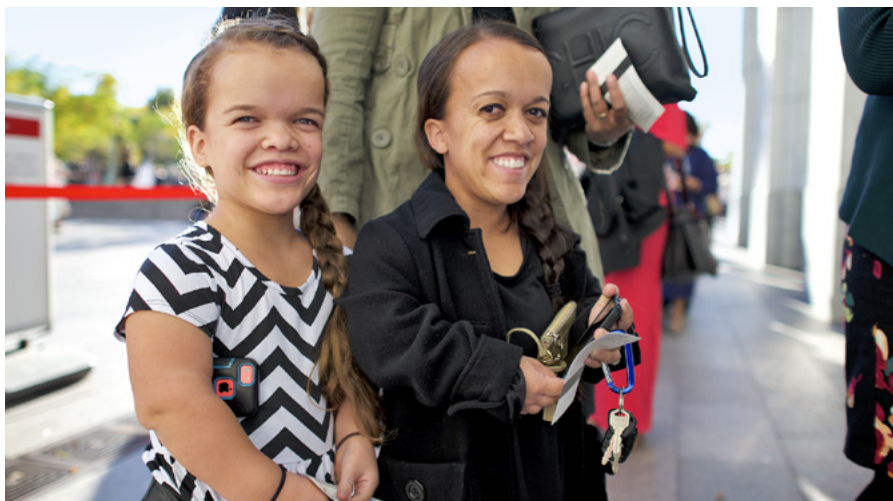
Gud "belönar dem som uppriktigt söker honom", så vi behöver fortsätta knacka. Systrar, ge inte upp. Sök Gud av hela hjärtat.

Mina kära systrar, kära vänner, vi är så välsignade att få samlas till denna världsomfattande konferens under ledning av vår käre profet och president Thomas S. Monson. President, vi älskar dig och vi stöder dig! Vi vet att du älskar kvinnorna i kyrkan.

Jag älskar att delta i det här underbara generalkonferensmötet för systarna i kyrkan.

Systrar, när jag ser er kan jag inte låta bli att tänka på kvinnorna som har varit så inflytelserika i mitt liv: Min mormor

och mor, som var de första som tackade ja till inbjudan att komma och se vad kyrkan innebar.¹ Min älskade hustru Harriet, som jag blev förälskad i första gången jag såg henne. Harriets mor, som blev medlem i kyrkan kort efter att ha förlorat sin make i cancer. Min syster, min dotter, min sondotter och min dotters sondotter – alla de här personerna har haft ett förädlade inflytande på mig. De sprider verkligen solsken i mitt liv. De inspirerar mig till att bli en bättre man och en mer lyhörd

ledare i kyrkan. Så annorlunda mitt liv skulle vara utan dem!

Det som kanske gör mig mest ödmjuk är att veta att samma inflytande förekommer miljontals gånger i hela kyrkan genom de förmågor, de talanger, den intelligens och det vittnesbörd som kvinnor med tro som ni har.

Nu kanske en del av er inte känner er värda allt detta beröm. Ni kanske tycker att ni är för obetydliga för att kunna ha ett meningsfullt inflytande på andra. Ni kanske inte ens ser er själva som en "kvinna med tro" eftersom ni ibland kämpar med tvivel eller rädsla.

I dag vill jag tala till alla som någonsin har känt på det sättet – och det gäller väl oss alla vid ett eller annat tillfälle. Jag vill tala om tro: vad det är, vad den kan och inte kan göra, och vad vi måste göra för att aktivera trons kraft i våra liv.

Vad tro är

Tro är en stark övertygelse om något som vi tror på – en övertygelse som är så stark att den får oss att göra sådant som vi annars inte skulle göra. "Tro är att vara övertygad om det vi hoppas på och att vara förvissad om det vi inte ser."²

Även om det här låter vettigt för troende, är det är ofta förvirrande för icke-troende. De skakar på huvudet och frågar: "Hur kan man vara säker på något som man inte kan se?" För dem är det här ett bevis på religionens orimlighet.

Det som de inte förstår är att det finns fler sätt att se på än med ögonen, fler sätt att känna på än med händerna och fler sätt att höra på än med öronen.

Det påminner om en ung flicka som var på promenad med sin mormor. Den lilla flickan tyckte att fågelsången var underbar och hon kommenterade varje ljud till sin mormor.

"Hörde du det där?" frågade den lilla flickan om och om igen. Men hennes mormor var lomhörd och kunde inte urskilja ljuden.

Till slut böjde sig mormodern ner och sa: "Jag är ledsen älskling. Men mormor hör inte så bra."

Frustrerad tog den lilla flickan om mormoderns ansikte, såg henne stint i ögonen och sa: "Mormor, lyssna ordentligt!"

Det finns lärdomar i den här historien för både icke-troende och troende. Bara för att vi inte hör något, betyder det inte att det inte finns något att höra. Två personer kan lyssna på samma budskap eller läsa samma skriftställe, och den ene kan känna Andens vittnesbörd medan den andre inte gör det.

Å andra sidan, när vi anstränger oss för att hjälpa dem vi älskar att uppleva Andens röst och Jesu Kristi evangeliums vida, eviga och djupa skönhet, är kanske den bästa strategin inte att säga åt dem att "lyssna ordentligt".

Kanske ett bättre råd – till alla som vill öka sin tro – är att lyssna *annorlunda*. Aposteln Paulus uppmanar oss att söka efter den röst som talar till vår ande och inte bara till våra öron. Han lärde: "En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt."³ Kanske borde

vi också ta till oss orden från Saint-Exupéry's lille prins, som sa: "Det är bara med hjärtat man kan se ordentligt. Det viktigaste är osynligt för ögonen."⁴

Trons kraft och begränsningar

Ibland är det inte lätt att utveckla tro på andliga ting när vi lever i en fysisk värld. Men det är mödan värt eftersom trons kraft i våra liv kan vara djupgående. Skrifterna lär att genom tro skapades världen, delades vattnen, uppväcktes de döda, ändrades floders lopp och förflyttades berg.⁵

Men då kanske någon frågar: "Om tron är så kraftfull, varför kan jag då inte få svar på en innerlig bön? Jag behöver inte få ett hav att dela sig eller ett berg att flytta sig. Jag behöver bara att min sjukdom försvinner, eller att mina föräldrar förlåter varandra, eller att en evig livskamrat dyker upp på tröskeln med en bukett blommor i ena handen och en förlovningsring i den andra. Varför kan min tro inte åstadkomma *det*?"

Tron *är* mäktig och leder ofta till underverk. Men hur mycket tro vi än har finns det två saker som tron inte kan göra. Den ena är att den inte kan inkräkta på en persons handlingsfrihet.

En kvinna bad i flera år om att hennes vilsegångna dotter skulle återvända till Kristi fälla och hon kände sig nedslagen över att hennes böner inte tycktes bli besvarade. Det var särskilt

smärtsamt när hon hörde berättelser om andra vilsegångna barn som hade omvänt sig.

Problemet var inte brist på bön eller för lite tro. Hon behövde bara förstå att, hur smärtsamt det än må vara för vår himmelske Fader, tvingar han inte någon att välja rättfärdighetens stig. Gud tvingade inte något av sina barn att följa honom i föruttlivaren. Hur mycket mindre tvingar han oss då inte nu när vi färdas genom detta jordeliv?

Gud inbjuder, uppmanar. Gud räcker outröttligt ut handen med kärlek och inspiration och uppmunt-
ran. Men Gud tvingar aldrig, det skulle undergräva hans stora plan för vår eviga tillväxt.

Den andra saken tron inte kan göra är att tvinga vår vilja på Gud. Vi kan inte tvinga Gud att rätta sig efter våra önsknings, hur rätt vi än tror att vi har eller hur uppriktigt vi än ber. Tänk på Paulus upplevelse när han flera gånger bad Herren om att befrias från en personlig prövning, som han kallade "en törntagg i köttet". Men det var inte Guds vilja. Till slut insåg Paulus att hans prövning var en välsignelse och han tackade Gud för att hans böner inte hade besvarats på det vis han hade hoppats på.⁶

Tillit och tro

Nej, trons syfte är inte att *förändra* Guds vilja, utan att ge oss kraft till att *handla efter* Guds vilja. Tro är tillit, att vi litar på att Gud ser det vi inte kan se och att han vet det vi inte vet.⁷ Ibland räcker det inte att lita på vår egen syn och vårt eget omdöme.

Jag lärde mig detta som pilot, de dagar när jag var tvungen att flyga genom tjock dimma eller moln och bara kunde se några meter framför mig. Jag behövde förlita mig på instrumenten som visade var jag var och vart jag var

på väg. Jag behövde lyssna på flygledarens röst. Jag behövde lita på vägledningen från de källor som hade bättre information än vad jag hade. Någon jag inte kunde se, men hade lärt mig att lita på. Någon som kunde se det jag inte kunde se. Jag behövde visa tillit och agera efter den för att komma fram till destinationen i säkerhet.

Tro innebär att vi inte bara litar på Guds visdom utan att vi också litar på hans kärlek. Det innebär att vi litar på att Gud älskar oss fullkomligt, att allt han gör – att varje välsignelse han ger och varje välsignelse han, för en tid, håller tillbaka – är för vår eviga lycka.⁸

Med en sådan tro kan vi, även om vi kanske inte förstår varför vissa saker händer eller varför vissa böner inte besvaras, veta att allt till slut kommer att falla på plats. "För dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa."⁹

Allt kommer att ställas tillrätta. Allt kommer att bli bra.

Vi kan vara säkra på att svaren kommer, och vi kan lita på att vi inte bara blir nöjda med svaren utan vi blir också överväldigade av den nåd, barmhärtighet, givmildhet och kärlek som vår himmelske Fader har för oss, hans barn.

Fortsätt bara knacka

Tills dess lever vi i den tro vi har,¹⁰ och försöker hela tiden öka vår tro. Ibland är det inte en enkel uppgift. De som är otåliga, oengagerade eller slarviga kan uppleva att tron är svår att få grepp om. De som lätt blir modfällna eller distraherade kanske knappt upplever den. Tron kommer till de ödmjuka, de flitiga, de uthålliga.

Den kommer till dem som betalar priset för trofasthet.

Denna sanning illustreras av det två unga missionärer upplevde när de tjänade i Europa, i ett område med få

omvändelse Dop. Jag antar att det hade varit förstaeligt om de hade trott att det som de gjorde inte skulle göra någon större skillnad.

Men dessa två missionärer hade *tro* och de var hängivna. De bestämde sig för att om ingen lyssnade på deras budskap, så skulle det inte vara på grund av att de inte hade gjort sitt bästa.

En dag kände de att de behövde försöka tala med dem som bodde i ett välskött flerfamiljshus på fyra våningar. De började på första våningen, knackade på varje dörr och presenterade sitt frälsningsbudskap om Jesus Kristus och om hans kyrkas återställelse.

Ingen på första våningen ville lyssna på dem.

Så lätt det hade varit att säga: "Vi försökte. Nu lägger vi ner det här. Vi går någon annanstans."

Men de här två missionärerna hade *tro* och de var villiga att *arbeta*, så de knackade på varje dörr på andra våningen.

Hyreshuset i Tyskland där trofasta missionärer knackade på alla dörrar.

Återigen ville ingen lyssna.

På tredje våningen var det samma sak. Och likadant på fjärde – det vill säga, tills de knackade på den sista dörren på fjärde våningen.

När den dörren öppnades var det en ung flicka som log mot dem och bad dem vänta medan hon hörde med sin mamma.

Hennes mamma var bara 36 år gammal, hade nyligen förlorat sin make och hade ingen lust att prata med mormonmissionärer. Hon bad sin dotter att skicka bort dem.

Men dottern väddade till henne. De unga männen verkade så trevliga, sa hon. Och det skulle bara ta några minuter.

Så motvilligt sa mamman ja. Missionärerna lämnade sitt budskap och gav mamman en bok att läsa – Mormons bok.

När de hade gått bestämde sig mamman för att åtminstone läsa några sidor.

Hon läste ut boken på några dagar.

Inte långt därefter gick denna underbara familj med endast en förälder ner i dopets vatten.

När den lilla familjen gick i sin gren i Frankfurt lade en ung diakon märke till den ena dotterns skönhet och tänkte för sig själv: "De här missionärerna gör ett jättebra jobb!"

Syster Harriet Uchtdorf (i mitten) som flicka tillsammans med sin mamma, syster och heltidsmissionärerna.

Den unge diakonens namn var Dieter Uchtdorf. Och den förtjusande unga kvinnan – hon som hade väddat till sin mor om att lyssna på missionärerna – hade ett vackert namn: Harriet. Hon älskas av alla som har träffat henne när hon följt med mig under mina resor. Hon har välsignat många genom hennes kärlek till evangeliet och sprudlande personlighet. Hon är verkligen mitt livs solsken.

Hur ofta har jag inte lyft mitt hjärta i tacksamhet för de två missionärer som inte gav upp på första våningen! Hur ofta har inte mitt hjärta känt uppskattning för deras *tro* och *arbete*. Hur ofta har jag inte givit tack för att de fortsatte – ända till fjärde våningen, till sista dörren.

Dörren skall öppnas för er

I vårt sökande efter en bestående tro, i vår strävan att knyta an till Gud och hans syften, må vi minnas Herrens löfte: "Bulta och dörren skall öppnas för er."¹¹

Ger vi upp efter att ha knackat på en dörr eller två? En våning eller två?

Eller fortsätter vi söka tills vi har kommit till fjärde våningen, till den sista dörren?

Gud "belönar dem som uppriktigt söker honom",¹² men den belöningen finns vanligtvis inte bakom den första

Syster Uchtdorf följer med president Uchtdorf på hans resor och välsignar andra medan hon sprider sin kärlek till evangeliet.

dörren. Så vi behöver fortsätta knacka. Systrar, ge inte upp. Sök Gud av hela hjärtat. Utöva tro. Vandra i rättfärdighet.

Jag lovar att om ni gör det – ända till fjärde våningen, till den sista dörren – så ska ni få svaren ni söker. Ni kommer att finna tron. Och en dag ska ni fyllas med ljus som växer sig "klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen".¹³

Mina älskade systrar i Kristus, Gud är verklig.

Han lever.

Han älskar er.

Han känner er.

Han förstår er.

Han känner ert hjärtas tysta vädjan.

Han har inte övergivit er.

Han sviker er inte.

Det är mitt vittnesbörd och min apostoliska välsignelse till var och en av er att ni personligen ska känna denna storslagna sanning i hjärtat och sinnet. Lev i tro, kära vänner, kära systrar, så ska "Herren, [vår] Gud, föröka er tusenfalt och välsigna er, så som han har lovat er!"¹⁴

Jag ger er min tro, min övertygelse och mitt säkra och orubbliga vittnesbörd om att det här är Guds verk. I vår älskade Frälsares heliga namn, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Dieter F. Uchtdorf, "Möjligheten att vittna", *Liahona*, nov. 2004, s. 75; *Sister Eternal* (2005).
2. Hebr. 11:1.
3. 1 Kor. 2:14.
4. Se Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, (2000), s. 63.
5. Se Hebr. 11:3, 5, 29, 35; Eth. 12:30; Mose 7:13.
6. Se 2 Kor. 12:7–10.
7. Se Jes. 55:8–9.
8. Se 2 Ne. 26:24.
9. Se Rom. 8:28.
10. 2 Kor. 5:7.
11. Matt. 7:7.
12. Hebr. 11:6.
13. L&F 50:24.
14. 5 Mos. 1:11.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

O, hur storslagen är inte vår Guds plan!

Vi omges av en sådan mängd ljus och sanning att jag undrar om vi verkligen uppskattar det vi har.

Så välsignade vi är att få samlas igen till denna världsomfattande konferens under ledning av vår käre profet och president Thomas S. Monson. President Monson, vi älskar dig och vi stöder dig helhjärtat!

Under mitt yrkesliv som pilot förlitade jag mig till stor del på noggranna och pålitliga datorsystem, men behövde sällan själv förstå mig på min egen dator. I mitt kontorsarbete som verkställande chef hade jag assistenter och sekreterare som var snälla och hjälpte mig med uppgifterna.

Allt det här förändrades 1994, när jag kallades som generalauktorit. Mitt kall bestod av många underbara möjligheter att tjäna, men det innefattade också en hel del kontorsarbete – mer än jag trott vara möjligt.

Till min fasa var huvudredskapet för att hålla jobbet under kontroll just en dator.

För första gången i mitt liv var jag tvungen att dyka ner i denna okända, mystiska och obegripliga värld.

Från första början kom datorn och jag inte speciellt bra överens.

Teknikkunniga människor försökte lära mig hur man använder en dator.

De stod bokstavligen bakom mig och sträckte sig över min axel då och då och smattrade fram en slagverkssymfoni på tangentbordet.

”Förstår du nu?” brukade de stolt fråga. ”Det är så man gör.”

Jag förstod inte. Det var en svår anpassning.

Min inlärningskurva såg mer ut som en tegelvägg.

Det krävdes en hel del tid, övning, tålmod, inte så lite hopp och tro,

massor med uppmuntran från min fru och många liter av en viss sockerfri läsk.

Nu, 22 år senare, omges jag helt av datorteknik. Jag har en e-postadress, ett Twitterkonto och en Facebooksida. Jag har en smartphone, en surfplatta, en laptop och en digitalkamera. Och även om min tekniska förmåga inte riktigt når upp till en 7-årigs nivå, klarar jag mig bra med tanke på att jag är över 70.

Men jag har lagt märke till något intressant. Ju mer tekniskt kunnig jag blir, desto mer tar jag det för givet.

Under en stor del av mänsklighetens historia har kommunikation inte skett snabbare än en häst kunde springa. Att skicka meddelanden och få svar kunde ta dagar eller till och med månader. I dag färdas våra meddelanden tusentals kilometer upp i skyn eller tusentals meter under havsytan för att nå någon på andra sidan jorden, och en fördröjning på bara några sekunder gör oss frustrerade och otåliga.

Det verkar ligga i människans natur: När vi vänjer oss vid något, till och med något mirakulöst och fantastiskt, försvinner vår förundran och det blir vardagsmat för oss.

Tar vi andliga sanningar för givna?

Att vi tar vår moderna teknik och moderna bekvämligheter för givna är kanske en relativt liten sak. Men sorgligt nog har vi ibland en liknande inställning till Jesu Kristi evangeliums eviga och själsutvidgande lärdomar. I Jesu Kristi kyrka har vi fått så mycket. Vi omges av en sådan mängd ljus och sanning att jag undrar om vi verkligen uppskattar det vi har.

Tänk på de tidiga lärjungarna som vandrade och talade med Frälsaren under hans jordiska verksamhet. Föreställ er den tacksamhet och vördnad som måste ha strömmat genom deras hjärtan och fyllt deras sinnen när de såg att han uppstått ur graven, när de kände såren i hans händer. Deras liv förändrades för alltid!

Tänk på de tidiga heliga i den här tidsutdelningen som kände profeten Joseph Smith och hörde honom predika det återställda evangeliet. Föreställ er hur det måste ha känts för dem att veta att slöjan mellan himmel och jord än en gång dragits undan så att ljus och sanning spreds över världen från vårt himmelska hem där ovan.

Men tänk framför allt på hur du kände dig när du för första gången trodde och förstod att du verkligen är ett Guds barn, att Jesus Kristus villigt led för *dina* synder så att du kan bli ren igen, att prästadörets kraft är verklig och kan binda dig till när och kära för tid och all evighet, att det finns en levande profet på jorden i dag. Är det inte underbart och fantastiskt?

Med tanke på allt det här, hur skulle det någonsin kunna vara möjligt att vi, av alla människor, inte känner entusiasm inför våra gudstjänster i kyrkan? Eller blir trötta på att läsa de heliga skrifterna? Jag antar att det är möjligt om hjärtat skulle vara för *känslolöst* för att uppleva tacksamhet och förundran över de heliga och finstämda gåvor som Gud har skänkt oss. Livsomvandlande sanningar ligger inför våra ögon och fingertoppar, men ibland går vi som sömngångare på lärjungeskapets stig. Alltför ofta låter vi oss distraheras av våra medmänniskors ofullkomligheter i stället för att följa vår Mästares exempel. Vi går på en stig beströdd med diamanter, men vi kan knappt skilja dem från vanlig småsten.

Ett välbekant budskap

När jag var ung brukade mina vänner fråga mig om min religion. Ofta började jag förklara skillnaderna, till exempel Visdomsordet. Ibland brukade jag betona likheterna med andra kristna religioner. Inget av det här gjorde något större intryck på dem. Men när jag talade om den stora planen för vår lycka som vår Fader i himlen har för oss, sina barn, fångade jag deras uppmärksamhet.

Jag minns hur jag försökte skissa upp frälsningsplanen på svarta tavlan i ett klassrum i vårt kapell i Frankfurt. Jag ritade cirklar som föreställde förut-tillvaron, jordelivet och återkomsten till våra himmelska föräldrar efter det här livet.

Som tonåring älskade jag verkligen att dela med mig av det här spännande budskapet. När jag förklarade de här principerna med egna enkla ord, flödade mitt hjärta över av tacksamhet för en Gud som älskar sina barn och en Frälsare som återlöst oss alla från döden och helvetet. Jag var så

stolt över det här budskapet av kärlek, glädje och hopp.

En del av mina vänner sa att det här budskapet kändes bekant, även om de aldrig fått lära sig sådant i sin religiösa fostran. Det var som om de alltid hade vetat att det här var sant, som om det bara kastade ljus över något som alltid varit djupt rotat i deras hjärta.

Vi har svar!

Jag tror att alla människor i sitt hjärta bär med sig någon form av grundläggande frågor om livet självt. Varifrån kommer jag? Varför är jag här? Vad händer när jag dör?

Sådana frågor har ställts av dödliga sedan tidernas begynnelse. Filosofer, lärda människor och experter har ägnat liv och rikedom åt att söka efter svar.

Jag är tacksam för att Jesu Kristi återställda evangelium har svar på livets mest komplexa frågor. De här svaren lärs ut i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. De är sanna, enkla, raka och lätta att förstå. De är inspirerade, och vi lär våra treåringar dem i solstråleklassen.

Bröder och systrar, vi är eviga varelsor utan början och utan slut. Vi har alltid funnits.¹ Vi är bokstavligen andebarn till gudomliga, odödliga och allsmåttiga himmelska föräldrar!

Vi kom från Herren Guds himmelska salar. Vi är av Elohim, Gud den allra högstes, kungahus. Vi vandrade med honom i föruttillvaron. Vi hörde honom tala, bevittnade hans majestät, lärde av honom.

Ni och jag deltog i ett stort råd där vår älskade Fader lade fram sin plan för oss: att vi skulle komma till jorden, få dödliga kroppar, lära oss välja mellan gott och ont och utvecklas på sätt som inte annars hade varit möjliga.

Ni och jag visste att när vi gick igenom slöjan och kom till det här

jordelivet, skulle vi inte längre komma ihåg livet före detta. Det skulle finnas svårigheter, motstånd och frestelser. Men vi visste också att det var av yttersta vikt för oss att vi fick en fysisk kropp. Å, hur vi hoppades att vi skulle lära oss välja rätt, motstå Satans frestelser och slutligen få återvända till våra älskade föräldrar i himlen.

Vi visste att vi skulle synda och göra misstag – kanske till och med allvarliga sådana. Men vi visste också att vår Frälsare Jesus Kristus hade lovat att komma till jorden, leva ett syndfritt liv och frivilligt lägga ner sitt liv som ett evigt offer. Vi visste att om vi vände vårt hjärta till honom, litade på honom och strävade av hela vår själs kraft att vandra på lärjungeskapets stig, kunde vi bli renade och återigen inträda i vår älskade himmelske Faders närhet.

Så med tro på Jesu Kristi offer bejakar ni och jag, genom vår handlingsfrihet, vår himmelske Faders plan.

Det är därför vi är här på den vackra planeten jorden, för att Gud erbjöd oss möjligheten och vi valde att ta emot den. Men vårt jordeliv är bara tillfälligt, och upphör i och med att vår fysiska kropp dör. Men ert och mitt innersta väsen, vårt jag, förgås inte. Våra andar lever vidare och inväntar uppståndelsen – en gåva till oss alla från vår kärleksfulle himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus.² Vid uppståndelsen återförenas anden och kroppen, fri från smärta och fysiska ofullkomligheter.

Efter uppståndelsen kommer en domens dag. Även om alla till slut blir frälsta och ärver ett härlighetsrike, kommer de som litat på Gud och strävar efter att följa hans lagar och förrättningar att ärva liv i evigheten som är ofattbara i härlighet och överväldigande i majestät.

Den domens dag blir en dag av nåd och kärlek – en dag när förkrossade

hjärtan helas, när tårar av sorg ersätts med tårar av tacksamhet, när allt ställs tillrätta.³

Ja, vi kommer att känna djup sorg på grund av synd. Ja, vi kommer att känna ånger och kval på grund av våra misstag, vår dårskap och vår envishet som fick oss att gå miste om möjligheter till en mycket härligare framtid.

Men jag är säker på att vi inte bara blir nöjda med Guds dom. Vi blir också förvånade och överväldigade av hans oändliga nåd, barmhärtighet, givmildhet och kärlek till oss, sina barn. Om våra önskningar och gärningar är goda, om vi har tro på Guds nåd, kan vi se fram emot det som Moroni kallade ”den store Jehovas behagliga skrank, han som är den evige Domaren”.⁴

Pro Tanto Quid Retribuamus

Mina kära bröder och systrar, mina kära vänner, fylls ni inte av förundran när ni begrundar den stora plan för vår lycka som vår älskade Fader har förberett för oss? Fyller det oss inte med utesäglig glädje att känna till den härliga framtid som är beredd för dem som väntar på Herren?

Om ni aldrig har känt sådan förundran och glädje uppmanar jag er att söka, studera och begrunda de enkla och ändå djupa sanningarna i det återställda evangeliet. ”Låt evighetens allvar vila över era sinnen.”⁵ Låt dem bära

vittnesbörd till er om den gudomliga frälsningsplanen.

Om ni har känt så förut, frågar jag er i dag: "Har ni den känslan nu?"⁶

Nyligen hade jag tillfälle att besöka Belfast i Nordirland. När jag var där lade jag märke till Belfasts vapensköld med mottot "Pro tanto quid retribuamus", eller "Hur ska vi kunna återgälda så mycket?"⁷

Jag uppmanar oss alla att fundera över den här frågan. Hur ska vi återgälda det flöde av ljus och sanning som Gud låtit komma över oss?

Vår älskade Fader ber oss helt enkelt att leva efter den sanning vi har tagit emot och att följa den väg han har utstakat. Låt oss därför fatta mod, lita på Andens vägledning.

Låt oss i ord och i handling berätta för vår nästa om det fantastiska och vördnadsbjudande budskapet i Guds plan för vår lycka. Må vi motiveras av vår kärlek till Gud och hans barn, för de är våra bröder och systrar. Det är början på vad vi kan göra för att kunna återgälda så mycket.

En dag "skall varje knä böjas och varje tunga bekänna" att Guds vägar är rättvisa och hans plan är fullkomlig.⁸ För er och mig, låt den dagen vara i dag. Låt oss förkunna med Jakob från förr: "O, hur storslagen är inte vår Guds plan!"⁹

Det vittnar jag om med djup tacksamhet mot vår himmelske Fader och ger er min välsignelse, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 93:29.
2. Se Joh. 5:28–29.
3. Se Upp. 21:4.
4. Se Moro. 10:34.
5. L&F 43:34.
6. Alma 5:26.
7. Se Ps. 116:12.
8. Se Mosiah 27:31.
9. 2 Ne. 9:13; se även v. 8–12, 14–20.

Äldste Robert D. Hales

i de tolv apostlarnas kворum

"Kom och följ mig" genom att utöva kristlig kärlek och kristuslikt tjänande

Som Frälsarens lärjungar i dag kommer vi till honom genom att älska och tjäna Guds barn.

Nobelpristagaren Elie Wiesel låg på sjukhus och återhämtade sig från öppen hjärtkirurgi, när han fick besök av sin femårige sonson. När den lille pojken såg in i sin farfars ögon, såg han hur ont han hade. "Farfar", frågade han, "om jag älskade dig mer, skulle det då göra mindre ont?"¹ I dag ställer jag en liknande fråga till var och en av oss: "Om vi älskar Frälsaren mer, lider vi då mindre?"

När Frälsaren kallade sina lärjungar att följa honom levde de efter moselagen, bland annat genom regeln "öga för öga och tand för tand"², men Frälsaren kom för att uppfylla den lagen genom sin försoning. Han undervisade om en ny lära: "Älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er och be för dem som illvilligt utnyttjar er och förföljer er."³

Lärjungarna fick lära sig att vända sig från den naturliga människans vägar och vända sig till Frälsarens kärleksfulla och omtänksamma sätt genom att ersätta stridighet med förlåtelse,

vänlighet och medkänsla. Det nya budet att "älska varandra"⁴ var inte alltid lätt att hålla. När lärjungarna oroades sig för att umgås med syndare och vissa samhällsklasser lärde Frälsaren tålmodigt: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."⁵ Eller, som en profet i Mormons bok förklarade: "När ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst."⁶

Som Frälsarens lärjungar i dag kommer vi till honom genom att älska och tjäna Guds barn. När vi gör det kan vi kanske inte undvika prövningar, bedrövelse eller lidande i köttet, men vi lider mindre andligen. Även i våra prövningar kan vi uppleva glädje och frid.

Vår kristliga kärlek och vårt kristuslika tjänande börjar naturligt i hemmet. Föräldrar, ni är kallade att vara kärleksfulla lärare och missionärer för era barn och ungdomar. De är era undersökare. Ni har ansvaret att hjälpa dem bli verkligt omvända. I själva verket försöker vi alla bli omvända, med andra ord bli fyllda av vår Frälsares kärlek.

När vi följer Jesus Kristus motiverar hans kärlek oss att stödja varandra på vår jordiska resa. Vi klarar det inte ensamma.⁷ Ni har tidigare hört mig återge kväkar-ordspråket: "Du lyfter mig och jag lyfter dig, och så klättrar vi uppåt tillsammans i evighet."⁸ Som lärjungar börjar vi göra detta när vi döps och visar vår villighet att "bära varandras bördor så att de kan bli lätta"⁹.

Att "undervisa varandra om rikets lära"¹⁰ är ett sätt att älska och tjäna varandra. Föräldrar och far- och morföräldrar, vi tenderar att beklaga tillståndet i världen – att skolan inte undervisar om moral och etik. Men det

finns mycket som *vi* kan göra. *Vi* kan använda oss av de undervisningstillfällena vi får i våra egna familjer – med andra ord redan i dag. Missa dem inte. När ett tillfälle kommer att delge era tankar om evangeliet och livets läxor, stanna då upp, sätt er ner och prata med era barn och barnbarn.

Vi bör inte oroas över att vi inte är professionellt utbildade lärare i evangeliet. Inga klasser eller handböcker är till lika stor hjälp som personliga skriftstudier, böner, begrundan och sökande efter den Helige Andens vägledning. Anden kommer att leda er. Jag lovar er: Kallelsen att vara förälder åtföljs av gåvan att undervisa på ett sätt som känns rätt för er och för era barn. Kom ihåg att Guds kraft att påverka oss att leva rättfärdigt är hans kärlek. "Vi älskar därför att han först har älskat oss."¹¹

Ni ungdomar, ni är några av våra bästa lärare om evangeliet. Ni kommer till kyrkan för att lära så att ni kan gå hem och undervisa och tjäna er familj, era grannar och era vänner. Var inte rädda. Visa tro genom att vittna om det som ni vet är sant. Tänk på hur heltidsmissionärerna utvecklas genom att de trofast lever ett helgat liv. De använder sin tid och sina talanger och bär vittnesbörd för att tjäna och välsigna

andra. När ni bär era vittnesbörd om evangeliet växer er tro och ert självförtroende ökar!

Vårt mest inflytelserika kristliga tjänande sker genom skriftstudier, familjebön och familjeråd. I mer än hundra år har kyrkans ledare kallat oss att avsätta tid när vi kan vara ostörda varje vecka. Men många av oss går fortfarande miste om välsignelserna. Familjens hemafton är inte en föreläsning av mamma och pappa. Det är familjens tid att samtala om enkla andliga principer och upplevelser, lära barnen att vara omtänksamma, dela med sig, ha roligt tillsammans, bära vittnesbörd för varandra och växa och utvecklas tillsammans. När vi har hemafton varje vecka växer vår kärlek till varandra sig starkare och vi lider mindre.

Låt oss komma ihåg: Det viktigaste arbetet vi kan utträtta i familjen sker genom den Helige Andens kraft. När vi höjer rösten i vrede lämnar Anden våra äktenskap och familjer. När vi talar kärleksfullt kan Anden vara med oss. Låt oss komma ihåg att våra barn och barnbarn upplever vår kärlek utifrån den tid vi ägnar dem. Framför allt: Tappa inte tålmodet och ge inte upp!

Skrifterna säger oss att himlarna grät när några av vår himmelske Faders

andebarn valde att inte följa hans plan.¹² En del föräldrar som har älskat och undervisat sina barn gråter också när deras vuxna barn väljer att inte följa Herrens plan. Så vad kan föräldrar göra? Vi kan inte ta bort någons handlingsfrihet genom bön. Kom ihåg den förlorade sonens far, som tålmodigt väntade på att hans son skulle "komma till besinning" samtidigt som han höll utkik efter honom. Och "medan han ännu var långt borta" skyndade han emot honom.¹³ Vi kan be om vägledning om när vi ska tala, vad vi ska säga, och ja, ibland även när vi ska vara tysta. Kom ihåg att våra barn och släktingar valde att följa Frälsaren redan i föruttillvaron. Ibland är det bara genom egna livserfarenheter som dessa heliga känslor väcks till liv igen. I slutändan måste de själva välja att älska och tjäna Herren eller inte.

Det finns ett annat speciellt sätt för lärjungar att visa sin kärlek till Frälsaren. I dag vill jag hylla alla som tjänar Herren genom att vara anhängare. Herren älskar er så! I ert tysta, ouppmärksammade tjänande följer ni honom som lovade: "Din Fader, som ser i det fördolda, skall belöna dig öppet."¹⁴

Jag tänker på min granne, vars hustru drabbades av Alzheimers sjukdom. Varje söndag hjälpte han henne att klä sig för kyrkans möten. Han kamade hennes hår, sminkade henne och satte till och med på henne örhängen. Genom detta tjänande blev han ett föredöme för varje man och kvinna

i vår församling och faktiskt för hela världen. En dag sa hans fru till honom: "Om jag bara fick se min man igen och vara med honom."

Han svarade: "Jag är din man."

Varpå hon ömt sa: "Så bra!"

Jag kan inte tala om vård utan att erkänna den särskilda vårdgivaren i mitt liv – Frälsarens särskilda lärjunge som han gett mig – min eviga livskamrat Mary. Hon har gett allt i sin ömma omvårdnad och kärlek. Hennes händer återspeglar Frälsarens milda, stödjande beröring. Jag skulle inte vara här utan henne. Och med henne kan jag hålla ut intill änden och med henne njuta av evigt liv.

Om du lider svårt, med andra eller i ensamhet, uppmanar jag dig att låta Frälsaren vara din vårdare. Stöd dig på hans starka arm.¹⁵ Tro på hans försäkran. "Jag skall inte lämna er faderlösa, jag skall komma till er", lovar han.¹⁶

Bröder och systrar, om vi ännu inte fullt ut har gjort det, låt oss ge mer förlåtelse, vänlighet och kärlek. Låt oss ta avstånd från den strid som så ofta rasar i den naturliga människans hjärta och förkunna Kristi omtanke, kärlek och frid.¹⁷

Om "ni kommit till kunskap om Guds härlighet" och godhet¹⁸ och även om "den försoning som från världens grundläggning har beretts"¹⁹ "kommer [ni] inte att ha någon önskan att skada varandra utan önskar då leva i fred ... Och ni kommer inte att tillåta att era barn ... överträder Guds lagar och slåss

och grälar med varandra ... I stället kommer ni att lära dem ... att älska varandra och att tjäna varandra."²⁰

Alldeles före sin korsfästelse lärde Kristus sina apostlar: "Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra"²¹ och "om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud".²²

Jag vittnar om att Frälsarens sanna hållning gentemot oss är de utsträckta armar som framställs i Thorvaldsens staty *Kristus*. Han fortsätter att sträcka ut händerna²³ och kallar oss: "Kom och följ mig." Vi följer honom genom att älska och tjäna varandra och hålla hans bud.

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att han lever och älskar oss med fullkomlig kärlek. Detta är hans kyrka. Thomas S. Monson är hans profet på jorden i dag. Att vi må älska vår himmelske Fader och hans Son ännu mer, och lida mindre, är min bön. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. I Elie Wiesel, *Open Heart*, översatt av Marion Wiesel (2012), s. 70.
2. Matt. 5:38.
3. Matt. 5:44; 3 Ne. 12:44.
4. Joh. 13:34.
5. Matt. 25:40.
6. Mosiah 2:17.
7. Se 1 Kor. 12:12.
8. Ur "A Story of the 'Barefoot Boy': Written for J. G. Whittier's Seventieth Birthday", *The Poetical Works of John Townsend Trowbridge* (1869), s. 227.
9. Mosiah 18:8.
10. L&F 88:77.
11. 1 Joh. 4:19.
12. Se L&F 76:26; Mose 7:37.
13. Se Luk. 15:17, 20.
14. 3 Nephi 13:4; se även Matt. 6:4.
15. Se "Lean on My Ample Arm", *Hymns*, nr 120.
16. Joh. 14:18.
17. Se L&F 98:16.
18. Mosiah 4:11.
19. Mosiah 4:7.
20. Mosiah 4:13–15.
21. Joh. 13:34.
22. Joh. 14:15; se även Joh. 15:10.
23. Se Jakob 6:4.

Carol F. McConkie
första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Själens längtan sann

Varje dyrbar bönestund kan vara en helig stund med vår Fader, i Sonens namn genom den Helige Andens kraft.

Under jordelivets svårigheter lämnas vi aldrig att ensam utföra vårt arbete, utkämpa våra strider eller möta utmaningar eller obesvarade frågor. Jesus Kristus lärde i en liknelse att vi "alltid borde be utan att tröttna". Han berättade om en domare som varken fruktade Gud eller hade respekt för människor. Gång på gång kom en änka till honom och vädjade om att få rätt inför sin motpart. I början ville domaren inte hjälpa henne. Men på grund av hennes ständiga enträgna böner tänkte domaren till sist: "Jag [skall] ändå ge den här änkan rätt, därför att hon är så besvärlig. Annars kommer hon till sist att pina livet ur mig med sina ständiga besök."

Sedan förklarade Jesus:

"Skulle då inte Gud skaffa rätt åt sina utvalda, som ropar till honom dag och natt? ...

Jag säger er: Han kommer snart att skaffa dem rätt."

Sedan ställde Herren den här frågan: "Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna en sådan tro på jorden?"¹

Bönen är livsviktig för att utveckla tro. När Herren kommer tillbaka, ska han då finna ett folk som vet hur man ber i tro och därför är redo att ges frälsning? "Ty var och en som åkallar

Herrens namn skall bli frälst."² Vi är alla barn till en kärleksfull himmelsk Fader, och vi kan ha personlig kontakt med honom när vi ber "med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus"³ och sedan handlar efter de svar vi får genom den Helige Andens maningar. I tro ber vi, lyssnar vi och lyder vi så att vi kan lära oss bli ett med Fadern och Sonen.⁴

En bön i tro öppnar vägen till härliga, himmelska välsignelser. Frälsaren lärde:

"Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er.

Ty var och en som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas."⁵

Om vi ska kunna ta emot måste vi be, söka och bulta. När Joseph Smith sökte sanningen, läste han i skriften: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den."⁶ Som svar på hans trofasta bön öppnades himlarna. Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus, nedsteg i härlighet och talade till Joseph Smith, vilket inledde tidernas fullbordans utdelning. För oss är mirakulös läkning, mäktigt beskydd, gudomlig kunskap, befriande förlåtelse och dyrbar frid bland de svar

som kommer när vi utgjuter "själens längtan sann"⁷ i tro.

Vi ber till vår Fader i Jesu Kristi namn genom den Helige Andens kraft, och därigenom engagerar vi alla de tre medlemmarna i gudomen i vår bön.

Vi ber till vår himmelske Fader och endast till honom eftersom han är "Gud i himlen som är oändlig och evig, från evighet till evighet ... som har skapat himmel och jord och allt som är i dem." Som vår Skapare befallde han att vi "skulle älska och tjäna honom, den ende levande och sanne Guden, och att han skulle vara den enda varelsen som [vi] skulle tillbe".⁸

När ni ber i tro till er himmelske Fader, ska han "trösta er i era bedrövelser ... [och ni får] mätta er med hans kärlek".⁹ President Henry B. Eyring berättade hur hans fars böner när han var döende i cancer, lärde honom om den djupt personliga relationen mellan Gud och hans barn:

"När smärtan blev intensiv, brukade vi finna honom på knä vid sin säng på morgonen. Han hade varit för svag för att ta sig upp i sängen igen. Han berättade för oss att han hade bett och frågat sin himmelske Fader varför han, som alltid försökt vara god, måste lida så mycket. Han sa att han fick ett vänligt svar: 'Gud behöver tappra söner.'

Så han kämpade på till slutet och litade på att Gud älskade honom och skulle lyfta upp honom. Han hade haft förmånen att tidigt få veta och aldrig glömma att en kärleksfull Gud inte är längre bort än en bön.¹⁰

Vi ber i Jesu Kristi namn eftersom vår Frälsning finns i Kristus och "[det finns] inte heller ... under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta".¹¹ Vi kommer till Fadern i Jesu Kristi heliga namn¹² eftersom han är vår förespråkare hos Fadern och för vår talan inför

sitt folks smärta och sjukdomar. "[Han lider] i köttet för att han skall kunna ta på sig sitt folks synder, så att han kan utplåna deras överträdelser genom sin befrielses kraft."¹⁹ Tre gånger bad han till Fadern och sa: "Ske din vilja."²⁰ Kalken togs inte bort. I ödmjuk och trofast bön fick han styrkan att fortsätta och fullborda sitt gudomliga uppdrag att förbereda hela människosläktets frälsning, så att alla som omvänder sig, tror och är lydiga kan få ta emot evighetens välsignelser.

De svar vi får när vi ber är inte alltid de svar vi skulle önska. Men under svåra tider blir våra böner en livlina av kärlek och nåd. I vår vädjan, må vi få styrka att gå framåt och uppfylla allt det vi ordinerats att göra. Till sina heliga som lever i farofyllda tider säger Herren: "Låt därför era hjärtan bli tröstade ... ty allt kött är i mina händer. Var stilla och vet att jag är Gud."²¹

Vare sig vi ber enskilt, med våra familjer, i kyrkan eller i templet, om vi ber med förkrossat hjärta och botfärdig

honom.¹⁵ Han led, blödde och dog för att förhålliga sin Fader, och hans barmhärtiga bön för oss öppnar vägen för var och en av oss att få frid i det här livet och evigt liv i den kommande världen. Han vill inte att vi ska lida längre eller utstå fler prövningar än vi behöver. Vi vänder oss till Jesus Kristus och låter honom lätta våra bördor, hela våra hjärtan och befria våra själar från synd genom sin renande kraft. Vi bör undvika att missbruka hans namn med inlärda mekaniska ord. Uppriktig bön i Jesu Kristi heliga namn är ett uttryck för vår hängivna kärlek, vår eviga tacksamhet och vår orubbliga önskan att be som han bad, göra det han gjorde och bli lika honom.

Vi ber genom den Helige Andens kraft för "den som ber i Anden ber enligt Guds vilja".¹⁴ När vi ber i tro kan den Helige Anden vägleda våra tankar så att våra ord är förenliga med Guds vilja. "Be inte om något för att slösa bort det på era begär, utan be med orubblig fasthet om att ni inte skall ge efter för någon frestelse, utan om att ni skall tjäna den sanne och levande Guden."¹⁵

"Det är inte bara viktigt att veta hur vi ska be, utan minst lika viktigt att veta hur vi får svar på våra böner, att vara klarsynta, att vara uppmärksamma och att tydligt och medvetet se och förstå Guds vilja och avsikt vad gäller oss."¹⁶

President Eyring sa: "Jag har fått bönesvar. Svaren var tydligast när mina

önsknings tystades av en överväldigande önskan att få veta Guds vilja. Det är då som svaret från en kärleksfull himmelsk Fader kan framföras till sinnet genom den milda och stilla rösten och skrivas i hjärtat."¹⁷

När Frälsaren gick in i Getsemane trädgård var hans själ djupt bedrövd, ända till döds. Den ende han kunde vända sig till i sin plåga var sin Fader. Han bad: "Om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig." Men han tillade: "Men inte som jag vill utan som du vill."¹⁸ Trots att han var syndfri kallades Frälsaren att "lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag", även

Äldste Craig C. Christensen
i presidentskapet för de sjuttio

ande för att söka himmelsk visdom eller bara styrka att uthärda, ber vi *alltid* med hjärtan som är fyllda och vända till Gud i ständig bön för vår egen välfärd och för deras välfärd som är omkring oss. Uppriktig önskan, framförd i en anda av tacksamhet för våra rika välsignelser och tacksamhet för livets lärdomar, ingjuter i våra hjärtan ståndaktigt tro på Kristus, ett "fullkomligt klart hopp" och "kärlek till Gud och alla människor".²²

Bönen är en gåva från Gud. Vi behöver aldrig känna oss vilsna eller ensamma. Jag vittnar om att varje dyrbar bönestund kan vara en helig stund med vår Fader, i Sonens namn genom den Helige Andens kraft. I Jesu Kristi heliga namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk. 18:1–8; se även JST, Luke 18:8 (i Luke 18:8, fotnot a).
2. Rom. 10:13.
3. Moro. 10:4.
4. Se Joh. 17:21–23. Frälsaren bad att vi skulle bli ett med Fadern och Sonen och bli fullkomliga. Vi uppnår enighet med Fadern och Sonen när vi tror på Kristi ord och handlar i tro.
5. Matt. 7:7–8.
6. Jak. 1:5.
7. "Bönen är själens längtan sann", *Psalmer*, nr 86.
8. L&F 20:17, 19.
9. Jak. 3:1–2.
10. Henry B. Eyring, "Familjer och bön," *Liahona*, sep. 2015, s. 4.
11. Appg. 4:12.
12. Se L&F 93:19–20.
13. Se L&F 45:3–5.
14. L&F 46:30.
15. Morm. 9:28.
16. Melvin J. Ballard, "Our Channels of Power and Strength", *Improvement Era*, sep. 1923, s. 992; citerad i M. Russell Ballard, *Yesterday, Today, and Forever* (2015), s. 133.
17. Henry B. Eyring, "Skriv i mitt hjärta", *Liahona*, jan. 2001, s. 100.
18. Matt. 26:39; se även v. 38.
19. Alma 7:11, 13.
20. Se Matt. 26:39–44.
21. L&F 101:16.
22. Se 2 Ne. 31:20.

"En utvald siare skall jag uppresa"

Eftersom Joseph var profet ser vi mer än en glimt av himlen: själva porten till evigheten står öppen för oss.

När Moroni först kom till Joseph Smith så varnade han för att Josephs "namn skulle hållas för gott och ont bland alla nationer".¹ Vi har sett den profetian uppfyllas. I kriget mellan gott och ont har återställelsen av evangeliet genom profeten Joseph Smith inspirerat troende som följer honom, men också uppväckt motståndare som ursinnigt kämpar mot Sions sak och Joseph som person. Det här är inget nytt. Det började strax efter att Joseph gick in i den heliga lunden och fortsätter i dag med ökad exponering på internet.

Herren förkunnade själv för Joseph Smith:

"Jordens ändar skall fråga efter ditt namn och dårarna skall göra dig till åtlöje och helvetet skall rasa mot dig, medan de i hjärtat rena och de visa och de ädla och de dygdiga ständigt skall söka råd och myndighet och välsignelser under din hand."²

I dag bär jag mitt vittnesbörd till alla som söker efter att bättre förstå Joseph Smith Jr:s heliga uppdrag som återställelsens profet.

Vi behöver inte skämmas för att vittna om Josephs uppdrag som profet,

siare och uppenbarare, för Herren har alltid arbetat genom profeter.³ Tack vare de sanningar som Joseph Smith återställde känner vi till mycket mer om vår himmelske Fader och Frälsaren Jesus Kristus. Vi känner till deras gudomliga egenskaper, deras relation till varandra och till oss, och den stora återlösningsplanen som gör det möjligt för oss att återvända till deras närhet.

President Brigham Young sa följande om Joseph: "Det bestämdes i evighetens råd, långt innan jordens grundvalar lades, att han skulle vara den i den sista evangelieutdelningen i denna värld, som skulle frambringa Guds ord till människorna och motta fullheten av Guds Sons prästadömes nycklar och makt. Herren hade ögonen på honom ... [för han] förutordinerades i evigheten till att presidera över denna sista evangelieutdelning."⁴

Som förberedelse för detta stora verk föddes Joseph Smith in i en kärleksfull familj som upplevde många av vardagens bördor och prövningar. Allteftersom Joseph växte upp var hans känslor för Gud "djupa och starka"⁵, men han förvirrades över de motstridiga religiösa lärorna som undervisades

av predikanterna på hans tid. Tack och lov lät inte den unge Joseph frågorna lamslå hans tro. Han sökte svar i Bibeln och fann det här rådet: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den."⁶

Joseph minns: "Aldrig har något skriftställe gjort större intryck på en människas hjärta än vad detta den gången gjorde på mitt. Det tycktes med stor kraft tränga in i mitt hjärtas innersta känslor. Jag begrundade det om och om igen."⁷

I sin enkla tro handlade Joseph efter de här andliga känslorna. Han hittade en avskild plats, knäböjde och "började uppsända [sitt] hjärtas önsknningar till Gud".⁸ Det finns stor kraft i Josefs beskrivning av vad som hände:

"Jag [såg] en ljuspelare alldeles över mitt huvud, klarare än solen, som sänkte sig gradvis tills den föll på mig. ...

När ljuset vilade på mig såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsar all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig och nämnde mig vid namn och sade, medan han pekade på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom!*"⁹

Joseph Smith såg Gud, den evige Fadern, och Jesus Kristus, världens Frälsare och Återlösare. Detta var Josefs *första* syn. Under de år som följde översatte Joseph Mormons bok genom Guds gåva och kraft. Många andra himmelska varelser besökte honom och återställde sanningar och myndighet som hade varit förlorade i århundraden. Dessa gudomliga tillkännagivanden för Joseph Smith öppnade himlens fönster och evighetens härlighet för vår syn. Josefs liv står som vittne om att om någon av oss brister i visdom, kan vi med tro be till Gud

och få svar – ibland från himmelska varelser men oftare genom den Helige Andens kraft, som talar till oss genom inspirerade tankar och känslor.¹⁰ Det är genom den Helige Anden vi kan "få veta sanningen om allting"¹¹.

För många av oss börjar vårt vittnesbörd om profeten Joseph Smith med att vi läser Mormons bok. Första gången jag läste Mormons bok från pärm till pärm var som ung elev i morgoneminariet. Med min pojkaktigt levande fantasi bestämde jag mig för att läsa den som om jag var Joseph Smith som upptäckte sanningarna i Mormons bok för allra första gången. Det påverkade mitt liv så starkt att jag fortsätter att läsa Mormons bok på det sättet. När jag gör det, märker jag ofta att min uppskattning av profeten Joseph Smith och de återställda sanningarna i den här värdefulla boken fördjupas.

Föreställ er till exempel hur det kändes för Joseph när han översatte avsnitten om dop till syndernas förlåtelse. Joseph, som hade blivit tillsagd att inte ansluta sig till någon av de existerande kyrkorna, hade naturligtvis frågor om denna frälsande förrättning. Hans frågor ledde honom återigen till att be, och den bönen ledde till ett besök av Johannes Döparen, som återgav aronska prästdömet och myndigheten att döpa.¹²

Eller tänk er hur Joseph kan ha känt när han för första gången fick veta att Jesus Kristus besökte människorna på det västra halvklotet – att han undervisade dem, bad för dem, botade deras sjuka, välsignade deras barn, förlänade prästdömet myndighet och administrerade sakramentet till dem.¹³ Joseph var kanske inte medveten om det då, men det han lärde sig om Kristi forntida kyrkas förrättningar och organisation förberedde honom att senare hjälpa Herren att återställa samma kyrka till jorden.

Under översättningen av Mormons bok sörjde Joseph och hans fru Emma sin nyfödde sons död. På den tiden var det vanligt att predikanterna lärde att barn som dog utan att vara döpta var fördömda för evigt. Föreställ er med tanke på detta hur Joseph måste ha känt när han översatte följande ord från profeten Mormon: "Små barn behöver varken omvändelse eller dop. ... [För] små barn är levande i Kristus ända från världens grundläggning."¹⁴

Det mest förunderliga kapitlet i Mormons bok för den unge Joseph var kanske det tredje kapitlet i 2 Nephi. Det här kapitlet innehåller en forntida profetia om en "utvald siare" som Herren skulle uppresas i de sista dagarna – en siare som hette Joseph, namngiven efter sin far. Denna framtida profet skulle vara "högt aktad" och utföra ett verk "av stort värde" för sitt folk. Han skulle "vara stor liksom Mose" och ges makten att "föra fram [Guds] ord".¹⁵ Tänk er hur Joseph måste ha känt då han förstod att den här profetian handlade om *honom!* Han översatte inte bara historia, han översatte en syn om de sista dagarna, om den mirakulösa återställelsen av Jesu Kristi evangelium – och *Joseph själv skulle hjälpa till att uppfylla den!*

I dag, nästan 200 år senare, är det lätt att se hur den här profetian har uppfyllts. Vi känner till de stora saker Joseph utförde som Herrens profet. Men kom ihåg att när Joseph översatte den här profetian hade han inte gjort många av de saker som profeterna förutsagt. Han var fortfarande en ung man i tidig tjuugoårsålder. Kyrkan hade ännu inte organiserats. Det fanns inga församlingar eller grenar, inga missionärer och inga tempel. Nästan ingen hade hört talas om Joseph Smith och några av dem som hade det var aktiva motståndare till honom. Se nu på det

stora verk Herren förde fram genom sin tjänare Joseph, trots motståndet mot honom. Är inte uppfyllelsen av den här profetian ett övertygande bevis på Joseph Smiths profetiska kall?

Er som ifrågasätter ert vittnesbörd om Joseph Smith eller kämpar med felaktig, missledande eller ytlig information om hans liv och verksamhet, uppmanar jag att tänka på frukterna – de många välsignelser vi har fått genom Joseph Smiths mirakulösa uppdrag som återställelsens profet.

Eftersom Joseph var profet är uppenbarelser och profeter inte längre något som tillhör det förgångna. "Underverkens dag" – med syner,

helbrägdagörelse och änglabetjäning – är inte förbi.¹⁶

Eftersom Joseph var profet har var och en av oss tillgång till det heliga prästadömetts makt och välsignelser, däribland dopet, den Helige Andens gåva och sakramentet.

Eftersom Joseph var profet har vi templets välsignelser och förrättningar som förenar oss med Gud, gör oss till hans folk och uppenbarar "gudaktighetens kraft", som gör det möjligt för oss att en dag "se Guds, ja Faderns, ansikte och leva"¹⁷.

Eftersom Joseph var profet vet vi att äktenskapet och familjen är en väsentlig del i Guds plan för vår lycka. Vi vet

att genom templets förrättningar och förbund kan våra dyrbara familjerelationer vara för evigt.

Eftersom Joseph var profet ser vi mer än en glimt av himlen: själva porten till evigheten står öppen för oss. Vi kan känna ”den ende sanne Guden, och den som [han] har sänt, Jesus Kristus”.¹⁸ Vi kan få evigt liv.

Men framför allt, eftersom Joseph var profet har vi vittne efter vittne, vittnesbörd på vittnesbörd, om att Jesus Kristus är Guds Son och världens Frälsare. Vi har en obruten kedja av särskilda vittnen om Jesus Kristus, inklusive vår profet i dag, president Thomas S. Monson, rådgivarna i första presidentskapet och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum. Till deras vittnesbörd lägger jag mitt eget ödmjuka men fasta vittnesbörd: Jesus Kristus lever och leder sin kyrka. Joseph Smith var och är återställsens profet. Guds prästadöme och myndighet finns åter på jorden. Må vi oförskräckt förkunna vårt vittnesbörd och vår tacksamhet för Herrens underbara profet, siare och uppenbarare är min bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph Smith – Historien 1:33.
2. L&F 122:1–2.
3. Se Amos 3:7.
4. Brigham Young, ”Remarks”, *Deseret News*, 26 okt. 1859, s. 266; se även *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 538.
5. Joseph Smith – Historien 1:8.
6. Jak. 1:5.
7. Joseph Smith – Historien 1:12.
8. Joseph Smith – Historien 1:15.
9. Joseph Smith – Historien 1:16–17.
10. Se L&F 8:2.
11. Moro. 10:5.
12. Se Joseph Smith – Historien 1:68–72.
13. Se 3 Ne. 11–20.
14. Moro. 8:11–12.
15. Se 2 Ne. 3:6–15.
16. Se Moro. 7:35–37; TA 1:7.
17. L&F 84:21–22.
18. Joh. 17:3.

Äldste Juan A. Uceda
i de sjuttios kворum

Herren Jesus Kristus läror oss att be

När du ber, ber du då verkligen eller säger du bara din bön?

Ar 1977 verkade jag som heltidsmissionär i Cuzco, Peru. Min kamrat och jag fick tillåtelse att ta med alla missionärer i Cuzcos zon till de praktfulla ruinerna i Machu Picchu.

Mot slutet av vårt besök till ruinerna ville några missionärer gå till Inkabron, som var en del av en bergsled. Jag kände direkt i mitt hjärta hur Anden manade mig att inte gå dit. Stigen gick längs bergsväggen, med ett 600 meter djupt stup. På flera ställen var stigen bara bred nog för att en person i taget skulle kunna passera. Jag och min

kamrat sa till dem att vi inte borde gå till Inkabron.

Men missionärerna envisades med att vi skulle gå dit. De bönföll oss allt mer intensivt, och trots det som Anden hade låtit mig känna föll jag för grupptricket och sa till dem att vi kunde gå till bron, men bara om vi var mycket försiktiga.

Vi började gå på stigen som leder till Inkabron med mig längst bak i ledet, och först gick alla långsamt som vi hade bestämt. Sedan började missionärerna gå väldigt fort och till och med springa. De struntade i mina

uppmaningar att sakta ner. Jag kände mig skyldig att hinna ikapp dem och säga till dem att vi behövde vända tillbaka. Jag var långt bakom dem och var tvungen att springa snabbt för att hinna ikapp dem.

När jag rundade ett hörn vid en passage som var för smal för att två skulle få plats att gå, såg jag en missionär stå stilla med ryggen mot klippan. Jag frågade honom varför han stod där. Han sa att han hade fått en känsla av att han borde stanna på den platsen en stund och att jag kunde fortsätta.

Jag kände att det var bråttom att komma ikapp dem som var före oss, så han hjälpte mig att ta mig förbi honom, och jag tog mig lite längre ner längs stigen. Jag märkte att marken var täckt av grönska. Jag satte ner höger fot och insåg medan jag föll att det inte fanns någon mark under bladverket. Jag grep desperat tag i några grenar under stigen. Under ett ögonblick kunde jag ungefär 600 meter under mig se Urubambafloden, som flyter genom inkafolkets heliga dal. Det kändes som om jag hade förlorat min styrka och att det bara var en tidsfråga innan jag inte kunde hålla mig fast längre. I det ögonblicket bad jag intensivt. Det var en väldigt kort bön. Jag öppnade munnen och sa: "Fader, hjälp mig!"

Grenarna var inte starka nog att bära min vikt. Jag visste att slutet var nära. I *samma* ögonblick som jag var nära att falla kände jag en stadig hand ta tag i min arm och dra upp mig. Med den hjälpen kunde jag fortsätta kämpa och ta mig upp på stigen igen. Missionären som hade stannat var den som räddade mig.

Men i själva verket var det vår Fader i himlen som räddade mig. Han lyssnade till min röst. Jag hade innan dess tre gånger hört Andens röst säga åt mig att inte gå till Inkabron, men

jag hade inte lytt den rösten. Jag var chockad, jag var blek och visste inte vad jag skulle säga. Då mindes jag att de andra missionärerna var före oss, så vi gick för att leta tills vi hittade dem och berättade för dem vad som hade hänt mig.

Vi återvände till Machu Picchu mycket försiktigt och under tystnad. Under resan tillbaka var jag tyst och tanken kom att han hade lyssnat till min röst men att jag inte hade lyssnat till hans. Jag kände en djup smärta i hjärtat över att ha varit olydig mot hans röst och samtidigt en djup känsla av tacksamhet för hans nåd. Han utövade inte sin rättvisa mot mig, utan sin stora barmhärtighet: han räddade mitt liv (se Alma 26:20).

Vid slutet av dagen, när det var dags för min personliga bön, bad jag från hjärtat till "barmhärtighetens Fader och all trösts Gud" (2 Kor. 1:3). Jag bad "med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus" (Moro. 10:4).

Tidigt samma morgon hade jag bett med läpparna, och när jag höll på att gå under bad jag till honom av hjärtat. Jag begrundade mitt liv fram till den tidpunkten. Jag fann att vår Fader i himlen vid många tillfällen hade varit

mycket barmhärtig mot mig. Han lärde mig mycket den dagen i Machu Picchu och i Cuzco, Peru. En av de största lärdomarna var att jag alltid, alltid bör be av uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus.

Vid ett tillfälle var Herren Jesus Kristus "på en plats och bad" och "när han hade slutat sin bön, sade en av hans lärjungar till honom: 'Herre, lär oss att be'" (Luk. 11:1). Sedan lärde han sina lärjungar att be. Och i dag lär han dig och mig att be när vi ser honom för vårt inre, där han ber i Getsemane och säger: "Men ske inte min vilja utan din" (Luk. 22:42). När du ber, är din önskan verkligen "ske inte min vilja utan din"?

Paulus beskriver hur Jesus bad "medan han levde här i köttet", särskilt i Getsemane: "Han ropade högt under tårar när han bad och åkallade den som kunde rädda honom från döden, och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest" (se Hebr. 5:7). När du ber, ber du då verkligen eller säger du bara din bön? Tar du lätt på dina böner?

Jesus bad intensivt och talade med sin Fader. "Nu ... blev även Jesus döpt. Och medan han bad, öppnades himlen" (Luk. 3:21). När du ber, känns det som om himlen öppnas? När kände du senast den kontakten med himlen?

Äldste J. Devn Cornish
i de sjuttios kvorum

Jesus förberedde sig för att fatta viktiga beslut genom att be till sin Fader.

”Jesus [gick] upp på berget för att be, och han bad hela natten till Gud.

När det blev dag, kallade han till sig sina lärjungar och valde ut bland dem tolv” (Luk. 6:12–13).

Förbereder du dig för att fatta viktiga beslut genom att be till din himmelske Fader? Förbereder du dig för en stund av bön?

När Jesus kom till den amerikanska kontinenten lärde han folket att be. ”Och Jesus sade till dem: Fortsätt att be. Och de slutade inte att be” (3 Ne. 19:26).

Jesu uppmaning till oss lyder: ”Be alltid” (L&F 10:5). Jesus vet att vår himmelske Fader hör och ger oss det som är bäst för oss. Varför vill vi ibland inte ta emot? Varför?

I samma ögonblick som vi säger ”Fader i himlen” hör han vår bön och är medveten om vad vi behöver. Så hans ögon och öron är nu riktade mot oss. Han läser våra tankar och han känner våra hjärtan. Vi kan inte gömma någonting från honom. Det som är så underbart är att han ser oss med kärlekens och barmhärtighetens ögon – en kärlek och barmhärtighet vi inte helt kan förstå. Men kärlek och barmhärtighet finns i honom i samma stund som vi säger ”Fader i himlen”.

Så en stund av bön är en mycket helig stund. Han är inte den som säger: ”Nej, jag tänker inte lyssna på dig nu, för du kommer bara till mig när du ligger illa till.” Bara människor gör så. Han är inte den som säger: ”Åh, du anar inte hur upptagen jag är nu”. Bara människor säger så.

Att vi alla kan be så som Jesus lärde oss be är mitt hopp och min bön, i Herrens Jesu Kristi namn, amen. ■

Duger jag? Kommer jag att klara det?

Om du verkligen försöker och inte bortförklarar eller gör uppror, omvänder dig ofta och ber om nåd, ”duger” du utan tvivel.

Kära systrar och bröder, vilken välsignelse det är för oss att samlas för att bli undervisade av Herrens tjänare. Är det inte underbart hur vår kärleksfulle himmelske Fader vägleder och välsignar oss på så många sätt? Han vill verkligen att vi ska komma hem.

Tack vare en rad goda omständigheter antogs jag som ung nyutexaminerad läkare till en AT-tjänst i ett program

för barnläkare där konkurrensen var mycket hård. När jag träffade de andra AT-läkarna kändes det som om jag var den minst intelligenta och sämst förberedde av alla. Det kändes som om jag omöjligt kunde mäta mig med resten av gruppen.

I början av vår tredje månad satt jag på expeditionen sent en kväll och ömsom grät för mig själv, ömsom somnade, medan jag försökte skriva intagningsbeslutet för en liten pojke med lunginflammation. Jag hade aldrig förr känt mig så nedslagen. Jag hade ingen aning om hur man behandlade lunginflammation hos en tioåring. Jag började undra vad jag hade där att göra.

Just då lade en av de äldre läkarna handen på min axel. Han frågade mig hur jag mädde och jag utgöt min frustration och oro. Hans svar förändrade mitt liv. Han berättade för mig hur stolta han och de andra läkarna var över mig och hur de kände att jag skulle bli en utmärkt läkare. Kort sagt: Han trodde på mig, när jag inte ens trodde på mig själv.

Precis som jag undrar våra medlemmar ofta: ”Duger jag?” eller ”Kan jag verkligen nå det celestials riket?”

Naturligtvis är man aldrig riktigt "bra nog". Ingen av oss kan någonsin själva uppnå eller "förtjäna" vår frälsning, men det är normalt att undra om vi är godtagbara inför Herren och det är så jag förstår frågan.

Ibland när vi går till kyrkan blir vi till och med nedslagna av uppriktiga uppmaningar till förbättring. Vi tänker tyst för oss själva: "Jag klarar inte allt det där" eller "jag kan aldrig bli lika bra som alla de andra". Kanske påminner de känslorna om mina den där natten på sjukhuset.

Kära bröder och systrar, vi måste sluta jämföra oss själva med andra. Vi plågar oss själva i onödan genom att tävla och jämföra. Vi bedömer felaktigt vårt eget värde utifrån de *saker* vi har och inte har och *vad andra tycker*. Om vi måste jämföra, låt oss jämföra oss med den vi var och med den vi är i dag – och också med den vi vill vara i framtiden. Den enda åsikt som betyder något är vad vår himmelske Fader tycker om oss. Fråga honom uppriktigt vad han tycker om dig. Han älskar och tillrättavisar oss, men slår aldrig ner modet på oss. Det är det Satan gör.

Låt mig tala klart och tydligt. Svaren på frågorna "Duger jag?" och "kan jag

klara det?" är "Ja! Du duger" och "Ja, du klarar av det så länge du fortsätter att omvända dig och inte bortförklarar eller är upprorisk". Himlens Gud är ingen hjärtlös domare som söker anledningar att utvisa oss från matchen. Han är vår fullkomligt kärleksfulle Fader, som mer än något annat längtar efter att alla hans barn ska komma hem igen och för evigt leva med honom som familjer. Han utgav verkligen sin enfödde Son för att vi inte skulle gå förlorade utan ha evigt liv!¹ Jag vill att ni ska tro på och finna hopp och tröst i denna eviga sanning. Vår himmelske Faders avsikt är att vi ska klara det! Det är hans verk och hans härlighet.²

Jag älskar president Gordon B. Hinckleys undervisning om den här principen. Vid flera tillfällen hörde jag honom säga: "Bröder och systrar, det enda Herren förväntar sig är att vi försöker, men vi måste *verkligen* försöka!"³

"Att verkligen försöka" innebär att vi gör så gott vi kan, ser vilka förbättringar vi måste göra, och sedan försöker igen. Genom att göra det gång på gång kommer vi närmare och närmare Herren, vi känner hans Ande mer och mer,⁴ och vi får mer av Herrens nåd, som är hans kraft att hjälpa.⁵

Ibland tror jag att vi inte inser hur gärna Herren vill hjälpa oss. Jag älskar äldste David A. Bednars ord:

"De flesta av oss förstår att försoningen är avsedd för syndare. Men jag är inte så säker på att vi vet och förstår att försoningen också är avsedd för heliga. ...

Försoningen hjälper oss att övervinna och undvika det som är dåligt och att göra det goda och bli goda. ...

'Det är ... genom Herrens nåd som människor ... får kraft och hjälp till att utföra goda gärningar som de [annars] inte skulle kunna [göra]. ... Denna nåd är en möjliggörande kraft' [Bible Dictionary, "Grace", kursivering tillagd]

... eller den himmelska hjälp som var och en av oss är i desperat behov av för att kvalificera oss för det celestialet riket."⁶

Allt vi behöver göra för att få denna himmelska hjälp är att be om den och sedan handla efter de rättfärdiga handlingar som vi får.

Den goda nyheten är att om vi har omvänt oss uppriktigt kan våra gamla synder inte hindra oss från upphöjelse. Moroni berättar om överträdare på sin tid: "Men så ofta de omvände sig och med ärligt uppsåt sökte få förlåtelse blev de förlätta."⁷

Och Herren själv sa om syndaren:
 ”Om han bekänner sina synder inför dig och mig, och omvänder sig i sitt hjärtas uppriktighet, skall du förlåta honom, och även jag skall förlåta honom.

Ja, och närhelst mitt folk omvänder sig skall jag förlåta dem deras överträdelser mot mig.”⁸

Om vi uppriktigt omvänder oss, förlåter Gud oss verkligen, även när vi har begått samma synd om och om igen. Som äldste Jeffrey R. Holland sa: ”Oavsett hur många tillfällen du tycker att du missat, hur många misstag du känner att du har gjort ... vittnar jag om att du *inte* hamnat utom räckhåll för den gudomliga kärleken. Det är omöjligt för dig att sjunka så lågt att Kristi försonings oändliga ljus inte kan nå dig.”⁹

Det betyder inte på något sätt att det är okej att synda. Synden har alltid följder. Synd skadar och sårar alltid både syndaren och dem som drabbas av synderna. Och sann omvändelse är aldrig lätt.¹⁰ Dessutom vill jag att ni ska förstå att även om Gud tar bort skuld och våra synders fläckar när vi uppriktigt omvänder oss, kanske han inte genast tar bort alla följder av våra synder. Ibland blir de kvar hos oss för resten av våra liv. Och den värsta sortens synd är avsiktlig synd när man säger: ”Jag kan synda nu och omvända mig senare.”

Jag anser att det är ett allvarligt hån mot Jesu Kristi offer och lidande.

Herren själv förkunnade: ”Ty jag, Herren, kan inte se på synd med den minsta grad av overseende.”¹¹

Och Alma förkunnade: ”Se, jag säger dig: Ogudaktighet har aldrig inneburit lycka.”¹²

Ett av skälen till att Almas ord är så sanna är att vi genom att synda regelbundet fjärrar oss från Anden, blir nedslagna och sedan slutar omvända oss. Men jag upprepar: Tack vare Frälsarens försoning kan vi omvända oss och bli fullständigt förlåtna, så snart vår omvändelse är uppriktig.

Vad vi inte får göra är att bortförklara istället för att omvända oss. Det fungerar inte att rättfärdiga oss själva i våra synder genom att säga ”Gud vet att det är för svårt för mig, så han accepterar mig som jag är.” Att ”verkligt försöka” innebär att vi fortsätter försöka tills vi når upp till Herrens norm, som är tydligt definierad i de frågor som ställs när vi ska få en tempelrekommendation.

Den andra saken som utan tvivel utestänger oss från himlen och avskärmar oss från den hjälp vi behöver nu är upproriskhet. I Moses bok lär vi oss att Satan kastades ner från himlen eftersom han gjorde uppror.¹³ Vi är upproriska när vi i vårt hjärta säger: ”Jag behöver inte Gud, och jag behöver inte omvända mig.”

Som barnläkare för akut sjuka vet jag att om man säger nej till livräddande behandling, kan det leda till döden i onödan. På liknande sätt vägrar vi, när vi gör uppror mot Gud, att ta emot vår enda hjälp och vårt enda hopp, som är Jesus Kristus, vilket leder till andlig död. Ingen av oss klarar av det här av egen kraft. Ingen av oss ”duger” någonsin utom genom Jesu Kristi förtjänster och barmhärtighet,¹⁴ men eftersom Gud

respekterar vår handlingsfrihet, kan vi inte heller bli frälsta utan att själva försöka. Det är så balansen mellan nåden och gärningar fungerar. Vi kan ha vårt hopp i Kristus eftersom han vill hjälpa och förändra oss. Ja, han hjälper dig redan nu. Bara stanna upp och tänk, och se hans hjälp i ditt liv.

Jag vittnar för er att om vi verkligen försöker och inte bortförklarar eller gör uppror, omvänder oss ofta och ber om Kristi nåd eller hjälp, ”duger” vi utan tvivel, är godtagbara inför Herren, klarar av att nå det celestialet riket, blir fullkomliggjorda i Kristus och får ta emot de välsignelser, den härlighet och den glädje som Gud önskar att vart och ett av hans dyrbara barn ska få – det gäller just er och just mig. Jag vittnar om att Gud lever och vill att vi ska komma hem. Jag vittnar om att Jesus lever. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Joh. 3:16.
2. Se Mose 1:39.
3. Just de här orden av president Hinckley finns inte i tryck, men följande är skrivet: ”Gör bara det bästa du kan, men se till att det är ditt allra bästa” (”A Challenging Time – a Wonderful Time”, *Teaching Seminary: Preservice Readings* [Kyrkans utbildningsverksamhet, handledning, 2004], s. 18). Han sa också: ”Plåga inte dig själv med tankar om misslyckande. Sätt inte upp mål som ligger långt bortom din förmåga. Gör helt enkelt vad du kan göra, på det bästa sätt som du känner till, och Herren kommer att acceptera dina ansträngningar” (”Nå fram till det gudomliga inom er” *Liahona*, jan. 1990, s. 89).
4. Se L&F 50:24.
5. Se Ether 12:27.
6. David A. Bednar, ”Försoningen och jordelivets resa,” *Liahona*, apr. 2012, s. 14, 15.
7. Moro. 6:8.
8. Mosiah 26:29–30.
9. Jeffrey R. Holland, ”Arbetarna i vingården”, *Liahona*, maj 2012, s. 33.
10. Se L&F 19:15–19.
11. L&F 1:31.
12. Alma 41:10.
13. Se Mose 4:3.
14. Se 2 Ne. 2:6–8.

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kvorum

Ett vittne om Gud

Jag föreslår att ni slutar känna skuld över den otillräcklighet ni känner när det gäller att sprida evangeliet. Be hellre att "stå som vittnen om Gud". Det ger en mycket starkare motivation än skuldkänslor.

En stor del av Guds viktiga arbete syns inte i världens ögon. Femhundraåren före Kristus frambringade berömda tänkare, som Konfucius i Kina och Buddha i östra Indien, men Guds prästadömes kraft vilade över Daniel, profeten som levde i fångenskap under den babyloniske kungen Nebukadnessars regering.

Oroad av en dröm under natten krävde kung Nebukadnessar att hans spåmän och trollkarlar skulle berätta både vad han drömt och drömmens uttydning. De kunde naturligtvis inte säga kungen vad han hade drömt och de protesterade. "Det finns ingen människa på jorden som kan [göra det, och inte heller någon kung som skulle begära] något sådant."¹ Kung Nebukadnessar var rasande över deras misslyckande och förkunnade vredgat att alla hans rådgivare skulle dödas.

Daniel, en av kungens visa män, bad "Gud om förbarmande, så att denna hemlighet blev uppenbarad".²

Ett underverk skedde. Hemligheten om vad kungen hade drömt uppenbarades för Daniel.

Daniel fördes inför kungen. "Kan du verkligen låta mig veta den dröm som jag har sett och vad den betyder?"

Daniel svarade:
"Inga vise män, besvärjare, spåmän eller stjärntydare [kan berätta vad du drömde]. ...

Men det finns en Gud i himlen som kan uppenbara [dessa ting] och han har låtit konung Nebukadnessar veta vad som skall ske i kommande dagar. ...

Himlens Gud", sa Daniel, "skall ... upprätta ett rike [en sten som revs loss, men inte genom människohänder, som ska bli ett stort berg som uppfyller hela jorden] som aldrig i evighet skall förstöras ... [utan] bestå för evigt. ...

Drömmen", sa Daniel, "är sann och uttydningen tillförlitlig".³

Med drömmen förklarad och uttydd sa kungen frimodigt: "Er Gud är i sanning en Gud över andra gudar, en Herre över kungar."⁴

Genom Guds mirakulösa förmedling till Daniel kom profetian om framtiden, då Jesu Kristi evangelium skulle återupprättas på jorden, ett rike som skulle uppfylla hela jorden "som aldrig i evighet skall förstöras ... [utan] skall bestå för evigt".

Medlemmarna i kyrkan i de sista dagarna skulle vara relativt få, enligt Nephis profetia, men de skulle finnas över hela jordens yta, och prästadömes kraft och förrättningar skulle vara tillgängliga för alla som ville ha dem och skulle uppfylla jorden så som Daniel förutsagt.⁵

År 1831 tog profeten Joseph Smith emot den här uppenbarelsen: "Guds rikets nycklar [samt nycklarna till Israels insamling från jordens fyra hörn] anförtros människan på jorden, och därifrån skall evangeliet rulla fram till jordens ändar liksom stenen, som utan händer är uthuggen ur berget, skall rulla fram tills den har uppfyllt hela jorden."⁶

Ett ansvar som vi delar

Israels insamling är ett underverk. Det är som ett enormt pussel, vars bitar

ska läggas på plats före Kristi andra ankomsts härliga händelser. På samma sätt som vi kan känna oss rådvilla inför ett berg av pusselbitar, måste de tidiga heliga ha sett uppdraget att föra det återställda evangeliet till hela världen som en näst intill omöjlig uppgift. Men de började med en person och en pusselbit i taget och letade fram de raka kanterna, och arbetade för att hitta den rätta ramen för det här gudomliga verket. Bit för bit började stenen som revs loss, men inte av människohänder att rulla framåt: från hundratal till

tusentals, till tiotusentals. Och i dag fogar miljoner förbundsslutande sista dagar heliga i varje nation samman pusselbitarna i detta underbara och förunderliga verk.

Var och en av oss är en del i pusslet och var och en av oss hjälper till att lägga andra väsentliga bitar på plats. Ni har stor betydelse för detta stora verk. Vår sikt framåt är nu fri. Vi kan se underverket fortgå och hur Herrens hand leder oss medan vi fyller de luckor som återstår. Därefter ”säger den store Jehova att verket

är fullbordat”,⁷ och han återvänder i majestät och härlighet.

President Thomas S. Monson har sagt: ”Nu är det dags för medlemmar och missionärer att komma samman, att samarbeta ... för att föra själar till honom. Han hjälper oss i vårt arbete om vi handlar i tro för att utföra hans verk.”⁸

Det gudagivna ansvaret som tidigare vilade främst på heltidsmissionärernas axlar, vilar nu på oss alla. Vi vill alla berätta om det återställda evangeliet, och jag är tacksam för att tusentals döps varje vecka. Men trots den här underbara välsignelsen gör vår omsorg om våra bröder och systrar och vår önskan att behaga Gud att vi känner hur angeläget det är att sprida och stärka Guds rike över hela världen.

Skuld känslornas gränser

Även om ni har en stark önskan att berätta om evangeliet känner ni er kanske inte nöjda med resultaten av era tidigare ansträngningar. Ni kanske känner er som min vän, som sa: ”Jag har pratat med vår familj och våra vänner om kyrkan, men få har visat intresse och efter varje avvisande har jag tvekat mer och mer. Jag vet att jag borde göra mer, men jag har fastnat och allt jag känner är enorma skuld känslor.”

Låt mig se om jag kan hjälpa er.

Skuld känslor spelar en viktig roll eftersom de påminner oss om förändringar som behövs göras, men det finns gränser för hur långt skuld känslor kan hjälpa oss.

Skuld känslor är som ett batteri i en bensindriven bil. Det kan tända ljusen i bilen, starta motorn och driva strålkastarna, men det kan inte stå för drivkraften till den långa resan som väntar. Batteriet i sig räcker inte. Och inte skuld känslor heller.

Jag föreslår att ni slutar känna skuld över den otillräcklighet ni känner när

Israels insamling är som ett enormt pussel vars bitar ska läggas på plats före Kristi andra ankomst. Var och en av oss är en bit av pusslet, och var och en av oss hjälper till att lägga andra väsentliga bitar på plats.

det gäller att sprida evangeliet. Be hellre, som Alma lärde, om tillfällen att "stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt ... så att [andra] kan återlösas av Gud och räknas bland dem som hör till den första uppståndelsen [och] få evigt liv".⁹ Det ger en mycket starkare motivation än skuld känslor.

Att vara ett vittne om Gud alltid och överallt återspeglas både i hur vi lever och i hur vi talar.

Var öppna med er tro på Kristus. När tillfälle ges talar ni om hans liv, hans lära och hans ojämförliga gåva till alla människor. Delge hans mäktiga sanningar ur Mormons bok. Han har gett oss det här löftet: "Var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall ... jag bekänna inför min Fader i himlen."¹⁰ Jag lovar att om ni ber ofta och uppriktigt om tillfällen att "stå som vittnen om Gud", så kommer tillfällena, och de som söker mer ljus och kunskap ska ledas till er. När ni följer andliga maningar för den Helige Anden era ord till andras hjärtan, och en dag ska Frälsaren bekänna er inför Fadern.

En gruppinsats

Det andliga arbetet med att hjälpa någon in i Guds rike är en gruppinsats. Engagera missionärerna så snart ni kan och be om himmelsk hjälp. Men kom ihåg att tidpunkten för någon annans omvändelse inte bara är ert ansvar.¹¹

Kamla Persand var från Mauritius och gick en läkarutbildning i Bordeaux i Frankrike, när vi träffade henne i februari 1991. Vi hade bett som familj om att kunna dela med oss av evangeliet till någon som sökte sanningen, och vi undervisade henne i vårt hem. Jag hade förmånen att förrätta hennes dop, men vi var inte det viktigaste inflytandet som ledde till att Kamla blev medlem i kyrkan. Vänner,

Diego Gomez (ovan, främre raden, tredje från höger) och Kamla Persand (till höger med sin familj 25 år efter sitt dop) omvändes med hjälp och stöd från många som sträckte sig ut mot dem som "vittnen om Gud".

missionärer och till och med familjemedlemmar hade varit "vittnen om Gud" i hennes hemland, och en dag i Frankrike när tiden var rätt för Kamla, bestämde hon sig för att bli döpt. Nu, 25 år senare, har hon välsignelserna av det beslutet överallt omkring sig, och hennes son är missionär på Madagaskar.

Var snälla och se inte ert arbete med att sprida Frälsarens kärlek till andra som ett prov med godkänt/icke godkänt resultat, där betyget bestäms av hur positivt era vänner reagerar på era känslor eller på inbjudan att träffa missionärerna.¹² Med våra jordiska ögon kan vi inte bedöma verkan av vårt arbete, och inte heller bestämmer vi tidtabellen. När vi delar med oss av Frälsarens kärlek till andra får vi alltid högsta betyg.

En del regeringar har begränsat missionärernas arbete, vilket leder våra ädla medlemmar till att visa ännu större mod i att vara "vittnen om Gud alltid och ... överallt".

Nadezjda från Moskva ger ofta bort en Mormons bok i presentask, med mycket godis omkring boken. "Jag berättar", säger hon, "att det är den godaste gåva jag någonsin skulle kunna ge dem".

Kort efter att ha blivit döpt i Ukraina kände sig Svetlana manad att dela

evangeliet med en man som hon ofta såg på bussen. När mannen steg av bussen vid sin hållplats, frågade hon: "Skulle du vilja veta mer om Gud?" Mannen sa: "Ja." Missionärerna undervisade Viktor och han blev döpt. Han och Svetlana beseglades senare i templet i Freiberg i Tyskland.

Var försiktiga, era välsignelser kan komma på oväntade sätt.

För sju år sedan träffade Kathy och jag Diego Gomez och hans fina familj i Salt Lake City. De kom till öppet hus för ett tempel tillsammans med oss, men tackade artigt nej när vi frågade om de ville veta mer om kyrkan. I maj i år ringde Diego oväntat. Olika händelser i hans liv hade fört honom på knä. Han hade själv sökt upp missionärerna, fått lektionerna och var redo för dopet. Den 11 juni i år gick jag ner i dopets vatten med min vän och medlärjunge Diego Gomez. Hans omvändelse hade sin egen tidtabell och skedde med

hjälp och stöd av många som räckt honom handen som "vittnen om Gud".

En inbjudan till de unga

Till alla våra fantastiska ungdomar och unga vuxna över hela världen ger jag en speciell uppmaning och utmaning att vara "vittnen om Gud". De som finns omkring er är öppna för andliga frågor. Minns ni pusslet? Ni går inte till verket tomhänta, utan har teknik och sociala medier till ert förfogande. Vi behöver er. Herren önskar att ni ska vara ännu mer engagerade i detta stora verk.

Frälsaren sa: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn."¹³

Det är ingen tillfällighet att ni bor i Afrika, Asien, Europa, Nord-, Central- eller Sydamerika, Stilla havet eller på någon annan plats i Guds värld, för evangeliet måste föras ut till "varje nation, släkte, tungomål och folk"¹⁴.

"Himlens Gud har upprättat ett rike [en sten som revs loss, men inte genom människohänder, som skall bli ett stort berg som uppfyller hela jorden] som aldrig i evighet skall förstöras ... [utan] bestå för evigt. ...

Drömmen är sann och uttydningen tillförlitlig."¹⁵

Jag slutar med ord ur Läran och förbunden: "Åkalla Herren så att hans rike kan gå ut över jorden, så att dess invånare kan ta emot det och bereda sig för

kommande dagar då Människosonen skall komma ned [från] himlen, klädd i sin härlighets glans, för att möta Guds rike ... på jorden."¹⁶ I Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

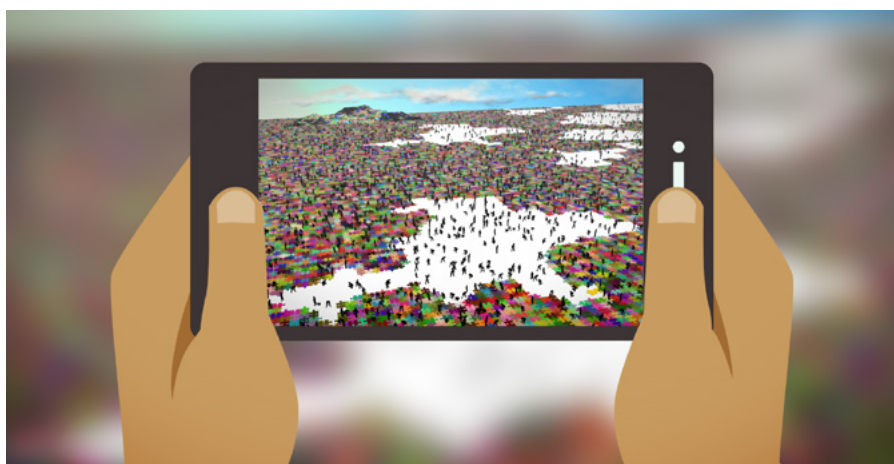
1. Dan. 2:10.
2. Dan. 2:18.
3. Dan. 2:26–28, 44–45; se även v. 34–35.
4. Dan. 2:47.
5. Se 1 Ne. 14:12–14.
6. L&F 65:2; se även L&F 110:11.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 141; se även Boyd K. Packer, "Sanningens standard har upprests", *Liahona*, nov. 2003, s. 27.
8. Thomas S. Monson: "Välkomna till konferensen", *Liahona*, nov. 2013, s. 4.
9. Mosiah 18:9.
10. Matt. 10:32.
11. För en månad sedan var jag i Santa Maria

i Brasilien. Broder João Grahl berättade att när han var ung hade han gått i kyrkan i två år och ville bli döpt, men hans pappa tillät det inte. En dag sa han till sina systrar, som hade samma önskan, att de behövde knäböja och be Gud mjuka upp deras pappas hjärta. De knäböjde i bön och gick sedan till skolan.

När de kom hem igen hade deras farbror kommit på överraskande besök från en stad långt borta. Han var hemma hos dem och pratade med deras pappa. Med farbrodern i rummet frågade barnen sin pappa igen om de fick döpas. Deras farbror klev fram och lade handen på sin yngre brors axel och sa: "Reinaldo, det är sant. Låt dem döpas." Vad ingen av dem visste var att farbrodern hade blivit döpt några månader tidigare.

Farbrodern hade känt sig manad att resa hem till sin bror, och eftersom han "stod som vittne om Gud" den dagen, fick hans brorsdöttrar och brorson tillstånd att döpas. Några veckor senare döptes Reinaldo och hans fru. Gud besvarade de här barnens böner på ett förunderligt sätt genom en som var villig att vara "ett vittne om Gud".

12. "Du är framgångsrik så snart du frågar om någon vill veta mer om evangeliet, oavsett vad som sedan händer" (Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries* [2012], s. 23; se även everydaymissionaries.org).
13. Matt. 28:19.
14. Mosiah 15:28.
15. Se Dan. 2:44–45; se även v. 34–35.
16. L&F 65:5.

Ungdomar och unga vuxna över hela världen går inte till verket tomhänta, utan har teknik och sociala medier till sitt förfogande.

Framlagd av president Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Bröder och systrar, president Monson har bett mig att lägga fram för er namnen på kyrkans generalämbetsmän och områdessjuttio för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.
De som är emot kan visa det.
Det är föreslaget att vi stöder Russell Marion Nelson som president för de tolv apostlarnas kворum och följande bröder som medlemmar av det kворumet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson och Dale G. Renlund.

De som instämmer kan visa det.
De som är emot kan visa det.
Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare.
Alla som instämmer kan visa det.
Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi avlöser med tack för deras utmärkta tjänande äldsterna Daniel L. Johnson, Jairo Mazzagardi, Kent F. Richards och Francisco J. Viñas som generalauktoritetssjuttio och tilldelar dem ställning som generalauktoritet emeritus. Vi uppmärksammar också äldste Per G. Malms tjänande, vilken avled den 26 juli 2016. Vi framför vår kärlek och djupa beklagande till syster Malm och till deras barn och barnbarn.

De som vill instämma i vårt tack till dessa bröder för deras utomordentliga tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser Alan R. Walker som områdessjuttio. De som vill visa sin uppskattning för broder Walkers tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi stöder följande som områdessjuttio: Bhanu K. Hiranandani och Sandino Roman.

Alla som instämmer kan visa det.
De som är emot kan visa det.
Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.
Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

President Monson, röstningen har noterats. Vi ber dem som är emot något av förslagen att kontakta sina stavspresidenter.

Bröder och systrar, vi tackar er för er fortsatta tro och era böner till förmån för kyrkans ledare. ■

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kvorum

Tappra i vittnesbördet om Jesus

Vi har inte råd att låta våra vittnesbörd om Fadern och Sonen förvirras och kompliceras av stötstenar.

Evigt liv är den största av Guds gåvor och förlänas dem som "håller [Guds] bud och håller ut intill änden".¹ Å andra sidan förnekas de "som inte är tappra i vittnesbördet om Jesus" evigt liv med vår himmelske Fader.² Det finns ett antal stötstenar för vår tapperhet som kan hindra oss från att nå målet evigt liv.³ Stötstenar kan vara komplexa – låt mig illustrera.

För många år sedan byggde min far en liten stuga på den del av gården där han växte upp. Utsikten över ängarna var enastående. När väggarna till stugan restes, gjorde jag ett besök. Jag förvånades över att fönstret med utsikten var mitt framför en elstolpe alldeles nära huset. Jag tyckte att den störde den fina utsikten väldigt mycket.

Jag sa: "Pappa, varför lät du dem sätta upp elstolpen precis framför fönstret med utsikten?"

Min far, en osedvanligt praktisk och lugn man, utropade med känslsam röst: "Quentin, för mig är den elstolpen det vackraste på hela gården!" Han förklarade sig sedan: "När jag ser på den stolpen inser jag att jag, till skillnad från när jag växte upp här, inte behöver bära vatten i hinkar från källan upp till

huset för att laga mat, tvätta händerna eller bada. Jag behöver inte tända ljus eller oljelampor om kvällarna för att läsa. Jag vill se den där elstolpen precis utanför utsiktsfönstret."

Min far hade ett annat perspektiv på elstolpen än jag hade. För honom representerade den där stolpen ett bättre liv, men för mig var den en stötsten som skymde en underbar utsikt. Min pappa värderade elkraft, ljus och renlighet

högre än en vacker utsikt. Jag insåg genast att även om stolpen var en stötsten för mig, hade den en stor praktisk och symbolisk betydelse för min far.

En stötsten är "ett hinder för tro eller förståelse" eller "ett hinder för utveckling".⁴ Att snava andligt är att "falla i synd eller gå vilse".⁵ En stötsten kan vara vad som helst som avleder oss från att uppnå rättfärdiga mål.

Vi har inte råd att låta våra vittnesbörd om Fadern och Sonen förvirras och kompliceras av stötstenar. Vi får inte gå i den fällan. Våra vittnesbörd om dem måste hållas rena och enkla, som min fars enkla försvar av elstolpen på gården där han växte upp.

Vilka är några av de stötstenar som förvirrar och komplicerar våra rena och enkla vittnesbörd om Fadern och Sonen och som hindrar oss från att vara tappra i det vittnesbördet?

En stötsten är människofilosofier

Vi engagerar oss i allt slags kunskap och vår tro är att "Guds härlighet är intelligens".⁶ Men vi vet också att den

strategi som motståndaren föredrar är att leda människor bort från Gud och få dem att snava genom att betona människofilosofier över Frälsaren och hans lärdomar.

Aposteln Paulus hade ett fast vittnesbörd om Jesus Kristus på grund av en mirakulös och omvälvande upplevelse av Frälsaren.⁷ Paulus unika bakgrund förberedde honom för att kunna relatera till människor från många kulturer. Han älskade den "öppenhjärtiga enkelheten" hos tessalonikerna och den "ömna medkänslan" hos filipperna.⁸ Han fann det i början svårare att relatera till de intellektuella och sofistikerade grekerna. I Aten på Areopagen försökte han sig på en filosofisk taktik och avvisades. När det gällde korintierna bestämde han sig för att helt enkelt undervisa dem om "läran om den korsfäste Kristus".⁹ För att använda aposteln Paulus egna ord:

"Och mitt tal och min predikan bestod inte i ord som skulle övertyga genom mänsklig visdom utan genom en bevisning i Ande och kraft.

Vi ville inte att er tro skulle bygga på människors visdom utan på Guds kraft."¹⁰

Några av de storslagnaste berättelserna i skrifterna om Frälsaren och hans verksamhet återges i 1 Korintierbrevet. Ett kapitel – 15 – har uppmärksammats världen över genom framföranden av Georg Friedrich Händels *Messias*.¹¹ Det innehåller djupa lärdomar om Frälsaren. I tredje delen av *Messias*, omedelbart efter "Hallelujakören", är de flesta skriftställena hämtade ur 1 Korintierbrevet 15. I några av de här verserna beskriver Paulus målände en del av det som Frälsaren åstadkom:

"Men nu har Kristus uppstått från de döda som förstlingen av de insomnade. ...

Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom också de dödas uppståndelse genom en människa.

Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande. ...

Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? ...

Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus."¹²

Vi vet att avfallet skedde delvis på grund av att människofilosofier upphöjdes över Kristi grundläggande, huvudsakliga lära. I stället för att undervisa om Frälsarens enkla budskap, ändrades många enkla och dyrbara

sanningar eller gick förlorade. Faktum är att kristenheten antog vissa grekiska filosofiska traditioner för att förena folkets trosuppfattningar med den rådande kulturen. Historikern Will Durant skrev: "Kristenheten gjorde inte slut på hedendomen, den antog den. Det grekiska sättet att tänka, som var på utdöende, fick nytt liv."¹³ Historiskt, och i vår egen tid, förkastar vissa människor Jesu Kristi evangelium eftersom det i deras ögon inte är tillräckligt intellektuellt sofistikerat.

I återställsens begynnelse bekände åtminstone många sin tro på Frälsarens

lärdomar. Många länder ansåg sig vara kristna nationer. Men redan då profeterades det om svårare tider i våra dagar.

Heber C. Kimball var en av de ursprungliga tolv apostlarna i den här utdelningen och förste rådgivare till president Brigham Young. Han varnade: "Den tiden kommer när ... det kommer att vara svårt att se skillnad på en helig och en fiende till Guds folk. ... Se [då] upp för den stora sällningen, för en stor sällning kommer att äga rum, och många ska falla." Han avslutade med att "det kommer ett PROV".¹⁴

I våra dagar avtar kristendomens inflytande avsevärt i många länder, även i Förenta staterna. Utan religiös tro finns ingen känsla av ansvarighet inför Gud. Följden blir att det är svårt att upprätta universella värderingar att leva efter. Djupt rotade filosofier står ofta i strid med varandra.

Olyckligtvis sker det här även med vissa medlemmar i kyrkan som förlorar fotfästet och påverkas av stundens ideal – av vilka många helt klart inte är rättfärdiga.

I linje med Heber C. Kimballs profetia, sa Neal A. Maxwell 1982: "Många kommer att sällas bort på grund av brister i rättfärdigt beteende som de inte omvänt sig ifrån. Några ger upp i stället för att hålla ut intill änden. Några blir vilseledda av bedragare. Ytterligare andra kommer att ta anstöt, ty varje tidsutdelning har tillräckligt med stötestenar!"¹⁵

Ännu en stötesten är att vägra se synden i dess sanna ljus

En av de unika och oroväckande aspekterna av vår tid är att många människor hänger sig åt ett syndigt beteende men vägrar anse det vara syndigt. De känner ingen ånger eller vilja att erkänna att deras beteende är moraliskt felaktigt. Till och med vissa

som bekänner sin tro på Fadern och Sonen anser felaktigt att en kärleksfull Fader i himlen inte utkräver följder av beteenden som strider mot hans bud.

Det var uppenbarligen Coriantons ståndpunkt, han som var son till Alma den yngre i Mormons bok. Han hade hängett sig åt gravt omoraliskt beteende och förmanades av Alma. Det är en välsignelse för oss att den store profeten Alma, som personligen hade upplevt "den mörkaste avgrund [och] förunderligt ljus"¹⁶, nedtecknade den undervisning han gav. I kapitel 39 i Alma kan vi läsa om hur han vägledde sin son genom omvändelseprocessen och sedan förklarade hur Kristus skulle komma för att ta bort synden. Han förklarade tydligt för Corianton hur nödvändig omvändelsen är, eftersom "inget orent kan ärva Guds rike".¹⁷

Alma 42 innehåller några av skrifternas mest storslagna lärdomar om försoningen. Alma hjälpte Corianton förstå att det inte är "orättvist att syndaren skall överlämnas till ett tillstånd av elände".¹⁸ Men han konstaterade att ända från Adam hade en barmhärtig Gud beviljat en "tid till omvändelse", eftersom utan omvändelse skulle "den

stora frälsningsplanen ... ha omintetgjorts".¹⁹ Alma fastslog också att Guds plan är en "lycksalighetsplan".²⁰

Almas undervisning är mycket upplysande: "Ty se, rättvisan verkställer alla sina krav, och barmhärtigheten gör även anspråk på allt det som är hennes eget. Och sålunda blir ingen utom den verkligt ångerfulle frälst."²¹ Sedda i sitt sanna ljus är de underbara välsignelserna av att omvända sig och hålla sig till Frälsarens lärdomar enormt viktiga. Det är inte orättvist att vara tydlig, som Alma var mot Corianton, om följderna av syndiga val och utebliven omvändelse. Det har ofta förkunnats att "förr eller senare måste alla äta upp sina misstag".²²

Den märkliga och himmelska välsignelsen av Frälsarens försoning är att ett syndigt beteende genom omvändelse uttraderas. Efter Coriantons omvändelse avslutade Alma med orden: "Låt inte dessa frågor oroa dig längre. Och låt endast dina synder oroa dig med den oro som leder dig ned till omvändelse."²³

Att rikta blicken "bortom målet" är en stötesten

Profeten Jakob talade om de forna judarna som "ett styvnackat folk" som föraktade tydlighet, "dödade profeterna och sökte efter sådant som de inte kunde förstå. På grund av sin blindhet, en blindhet som kom av att de riktade sina blickar bortom målet, måste de falla."²⁴

Det finns många exempel på att rikta blicken bortom målet²⁵, men ett av de viktigaste i vår tid är extremism. Religiös extremism är när någon upphöjer en evangelieprincip över andra lika viktiga principer och antar en ståndpunkt som går bortom eller tvärt emot kyrkans ledares lärdomar. Ett exempel är att förespråka tillägg,

förändringar eller huvudsaklig betoning på en del av Visdomsordet. Ett annat är kostsamma förberedelser för "jordens undergång-scenarier". I båda exemplen uppmanas andra att tro på enskildas tolkningar. "Om vi omvandlar en hälsolag eller annan princip till en form av religiös fanatism så riktar vi våra blickar bortom målet."²⁶

Vad gäller viktiga lärosatser har Herren förkunnat: "Den som förkunnar mer eller mindre än detta, han är inte av mig."²⁷ När vi upphöjer någon princip på ett sätt som försvagar vår trohet mot andra, lika viktiga principer, eller intar en ståndpunkt som strider mot eller överskrider kyrkans ledares lärdomar, riktar vi blicken bortom målet.

Dessutom tillskriver en del medlemmar saker, vissa av dem goda, större vikt än evangeliets grundläggande lära. De sätter de här sakerna främst och låter dem ersätta troheten mot Frälsaren och hans lära, och förpassar hans lärdomar till andra platsen. Om vi upphöjer något över vår förpliktelse till Frälsaren, om vi betar oss som om han bara är ännu en läromästare och inte Guds gudomlige Son, riktar vi blicken bortom målet. Jesus Kristus är målet!

Kapitel 76 i Läran och förbunden klagör att tapperhet i vittnesbördet om Jesus²⁸ är det enkla, nödvändiga prov som skiljer arvingarna till det celestials rikets välsignelser från dem i det lägre terrestriala riket. För att vara tapper måste vi fokusera på Jesu Kristi kraft och hans försoningsoffer för att övervinna död och, genom omvändelse, rena oss från synd, och vi behöver följa Kristi lära.²⁹ Vi behöver också ljuset och kunskapen från Frälsarens liv och lärdomar till ledning på förbundsstigen, som innefattar templets heliga förättningar. Vi måste vara ståndaktiga i Kristus, mäta oss med hans ord och hålla ut intill änden.³⁰

Avslutning

Om vi ska vara tapper i våra vittnesbörd om Jesus, måste vi undvika de stötestenar som snärjer och hindrar framåtskridandet för många i övrigt ärbara män och kvinnor. Låt oss bestämma oss för att alltid vara i hans tjänst. I vårt sökande efter kunskap måste vi undvika människofilosofier som försvagar vår förpliktelse mot Frälsaren. Vi måste se synden i dess rätta ljus och ta emot Frälsarens försoning genom omvändelse. Vi måste undvika att rikta blicken bortom målet och fokusera på Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare, och följa hans lära.

Min far såg stolpen som ett sätt att få elektricitet, ljus och ett överflöd av

vatten till matlagning och tvätt. Den var en språngbräda till att förbättra hans liv.

En författare menar att stötestenar kan göras till "språngbrädor till en ädlare karaktär och till himlen".³¹

För oss är tapperhet i vårt vittnesbörd om Jesus en språngbräda mot att bli värdiga Frälsarens nåd och det celestials riket. Jesus Kristus är det enda namnet under himlen genom vilket vi kan bli frälsta.³² Jag bär mitt fasta vittnesbörd om både hans gudomlighet och hans himmelska roll i Faderns plan. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 14:7; se även Joh. 17:3.
2. L&F 76:79.
3. Se *Stå fast i din tro: Liten uppslagsbok om evangeliet* (2004), s. 29–31.

Äldste Gary E. Stevenson
i de tolv apostlarnas kворum

4. Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11:e uppl. (2003), "stumbling block".
5. Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, "stumble".
6. L&F 93:36.
7. Se Apg. 9:1-9; 26:13-18.
8. Se Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), s. 319.
9. Se Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, s. 319-320.
10. 1 Kor. 2:4-5.
11. Se Georg Friedrich Händel, *Messias*, red. T. Tertius Noble (1912).
12. 1 Kor. 15:20-22, 55, 57.
13. Will Durant, *The Story of Civilization*, 3 band, *Caesar and Christ* (1944), s. 595.
14. Heber C. Kimball i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), s. 446.
15. Neal A. Maxwell, "Varen vid gott mod", *Liahona*, apr. 1983, s. 128.
16. Mosiah 27:29.
17. Alma 40:26.
18. Alma 42:1. I de sista dagars heligas lära ombesörjs hela mänskligheten, även de som inte får höra om Kristus i det här livet, barn som dör före ansvarighetsåldern och de som inte har någon kunskap (se L&F 29:46-50; 137:7-10).
19. Alma 42:5.
20. Alma 42:8.
21. Alma 42:24.
22. Robert Louis Stevenson i Carla Carlisle, "A Banquet of Consequences", *Country Life*, 6 juli 2016, s. 48. Mrs. Carlisle menar att Robert Louis Stevenson står för citatet. Vissa menar att någon annan står för det.
23. Alma 42:29.
24. Jakob 4:14.
25. I en artikel jag skrev för kyrkans tidningar 2003 betonade jag fyra områden som skulle kunna skapa teologisk blindhet och de stöttestenar som Jakob beskrev: att ersätta evangeliets sanningar med människofilosofier, religiösa ytterligheter, heroiska bedrifter i stället för daglig hängivenhet samt att upphöja regler framför läran (se "Rikta sin blick bortom målet", *Liahona*, mars 2003, s. 21-24).
26. Se Quentin L. Cook, "Rikta sin blick bortom målet", *Liahona*, mars 2003, s. 22.
27. L&F 10:68.
28. L&F 76:79.
29. Se 2 Ne. 31:17-21.
30. Se 2 Ne. 31:20-21.
31. Henry Ward Beecher, i Tryon Edwards, *A Dictionary of Thoughts* (1891), s. 586.
32. Se 2 Ne. 31:21; Mosiah 3:17.

Läs boken, finn Herren

Kan ni se Mormons bok som er slutsten, er andliga styrkas medelpunkt?

Mary Elizabeth Rollins

Jag föreställer mig hur ni i det uppväxande släktet ser eller lyssnar på det här konferensmötet någonstans i världen. Jag vill återge en sann berättelse för er, en berättelse som kan vara både ett exempel och en lärdom. Den kan visa er hur man kommer närmare Herren och får större kraft att stå emot frestelser.

Det här är en berättelse om en ung flicka som bodde i New York och förlorade sin far när hans båt sjönk i en stor sjö. Hon, hennes mor, äldre bror och yngre syster flyttade till ett samhälle i en annan stat för att bo hos hennes moster och morbror. En tid efter att familjen hade kommit dit, kom missionärer och medlemmar i en nyligen organiserad religion till deras samhälle med den underbara nyheten om evangeliets återställelse. De berättade den anmärkningsvärda berättelsen om en ängel som gav en forntida uppteckning till en ung man som hette Joseph Smith, en uppteckning som han hade översatt med Guds kraft. Två av besökarna, Oliver Cowdery och John Whitmer, hade faktiskt sett plåtarna med inristningar med egna ögon, och Whitmer hade hållit i guldplåtarna med sina egna händer. Den här uppteckningen hade nyligen publicerats, och broder Whitmer hade med sig boken. Bokens titel var förstås Mormons bok.

När tolvåriga Mary hörde missionärerna berätta om boken fick hon en speciell känsla i hjärtat. Fastän Mormons bok var tjock och hade många sidor, längtade Mary efter att få läsa den. Innan broder Whitmer gick gav han ett exemplar av den värdefulla boken till broder Isaac Morley, en vän till Marys morbror och lokal ledare för den nya kyrkan.

Mary skrev senare: "Jag gick hem till [broder Morley] ... och bad att få se boken. [Han] lade den i min hand, [och] när jag tittade på den fick jag en så stark önskan att läsa den att jag inte

kunde låta bli att be honom låta mig ta med den hem och läsa den. ... Han sa ... att han knappt hade haft tid själv att läsa ett kapitel, och bara ett fåtal bröder hade ens sett den, men jag väddade så enträget att han till slut sa: 'Flicka lilla, om du tar med boken hit före frukost i morgon, får du ta den.'

Mary sprang hem och var så fångslad av boken att hon stannade uppe nästan hela natten och läste den. Nästa morgon när hon återlämnade boken, sa broder Morley: "Du läste väl inte så mycket i den" och "jag tror inte du kan berätta något alls ur den." Mary sträckte på sig och återgav första versen i Mormons bok ur minnet. Sedan berättade hon om profeten Nephi. Mary skrev senare: "Han såg förvånat på mig och sa: 'Flicka lilla, ta hem boken och läs ut den, jag kan vänta.'"

En kort tid senare hade Mary läst ut boken och var den första i samhället som hade läst hela boken. Hon visste att den var sann och att den kom från hennes himmelske Fader. När hon läste boken fann hon Herren

En månad senare kom en speciell besökare hem till henne. Det här är vad Mary skrev om det oförglömliga

mötet den dagen: "När [Joseph Smith] såg mig, tittade han allvarligt på mig. ... Efter en liten stund ... gav han mig en speciell välsignelse ... och gav mig boken som present. Och han sa att han skulle ge broder Morley ett annat [exemplar]. ... Vi kände alla att han var en gudsman, för han talade med kraft, som en person med myndighet."

Den här unga flickan, Mary Elizabeth Rollins, såg många fler underverk i sitt liv och behöll alltid sitt vittnesbörd om Mormons bok.¹ Den här berättelsen är särskilt betydelsefull för mig eftersom hon är en av mina förfäder. Tack vare Marys exempel och andra upplevelser i mitt liv har jag lärt mig att man aldrig är för ung för att söka och få ett vittnesbörd om Mormons bok.

Slutstenen i ert vittnesbörd

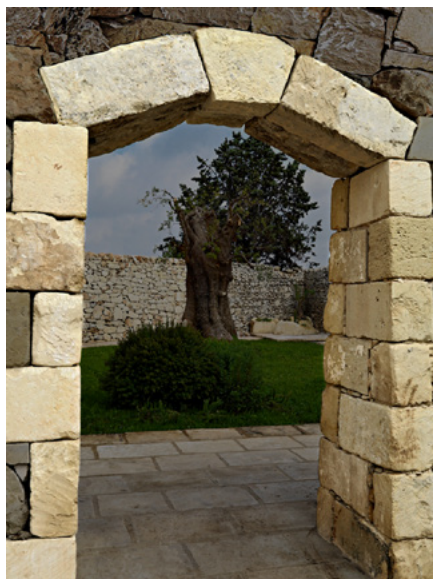
Det finns en lärdom för er i Marys berättelse. Var och en av er unga män, unga kvinnor och barn kan få samma känslor som hon hade. När ni läser Mormons bok och ber med en önskan att få veta om den är sann, kan ni också få samma känsla i hjärtat som Mary fick. Ni kan också upptäcka, när ni står

och vittnar om Mormons bok, att ni får samma bekräftelse från Anden. Den Helige Anden talar till ert hjärta. Ni kan också få en bekräftelse från Anden när ni hör andra vittna om Mormons bok. Var och en av de här andliga bekräftelserna kan leda till att Mormons bok blir slutstenen i ert vittnesbörd.

Låt mig förklara. Profeten Joseph Smith, som översatte Mormons bok "genom Guds gåva och kraft", sa att Mormons bok var "den mest felfria boken av alla på jorden och vår religions slutsten".²

Sedan Mormons bok trycktes första gången 1830 har över 174 miljoner exemplar publicerats på 110 olika språk, vilket visar att Mormons bok fortfarande är slutstenen i vår religion. Men vad innebär det här för var och en av er?

I arkitektoniska termer är en slutsten en viktig del av ett valv. Det är den kilformade stenen mitt i och överst i ett valv. Det är den viktigaste stenen eftersom den håller sidorna av valvet på plats, så att de inte faller ihop. Och det är det konstruktionselement som gör att porten, eller öppningen nedanför, går att komma igenom.

Mormons bok kan, liksom slutstenen i ett valv, bli slutstenen i vårt vittnesbörd.

I evangelietexter är det en gåva och välsignelse av Herren att slutstenen i vår religion är något så påtagligt och gripbart som Mormons bok, och att vi kan hålla i den och läsa den. Kan ni se Mormons bok som er slutsten, er andliga styrkas medelpunkt?

President Ezra Taft Benson utvecklade den här lärdomen från Joseph Smith. Han sa: "Det finns tre sätt på vilka Mormons bok är vår religions slutsten. Den är slutstenen i vittnesbördet om Kristus. Den är slutstenen i vår lära. Den är slutstenen i vårt vittnesbörd."

President Benson sa vidare: "Mormons bok undervisar oss om sanningen ... [och] bär vittnesbörd om Kristus. ... Men det finns något mer. Det finns en kraft i boken som börjar flöda in i era liv i det ögonblick som ni allvarligt börjar studera boken. Ni får större förmåga att motstå frestelser ... Ni finner kraft att stanna kvar på den trånga och smala stigen."³

Mitt personliga vittnesbörd

I mitt fall blev Mormons bok slutstenen i mitt vittnesbörd under en period av flera år och genom ett antal upplevelser. En mäktig upplevelse som formade mitt vittnesbörd inträffade när jag som ung missionär verkade i mitt första område: Kumamoto, Japan.

Min kamrat och jag gick från dörr till dörr. Jag träffade en äldre kvinna som vänligt bjöd in oss i farstun, som heter *genkan* på japanska. Hon bjöd oss på kall dryck den där varma dagen. Jag hade inte varit i Japan så länge och hade nyligen läst ut Mormons bok och bett om att få veta med säkerhet att den var sann.

Eftersom jag var ny talade jag inte japanska särskilt bra. Jag tror faktiskt inte att kvinnan förstod så mycket av det jag sa. Jag började undervisa henne om Mormons bok och beskrev hur Joseph Smith fick en forntida uppteckning som inristats på guldplåtar av en ängel, och hur han översatte dem genom Guds kraft.

När jag vittnade om att Mormons bok är Guds ord och ännu ett vittne om Jesus Kristus, fick jag det starkaste intryck följt av en varm känsla av tröst och lugn, vilket skrifterna beskriver som att hjärtat börjar brinna inom oss.⁴ Den känslan var en mäktig bekräftelse för mig på att Mormons bok verkligen är Guds ord. Vid det tillfället var mina känslor så starka att jag fick tårar i ögonen när jag pratade med den japanska gamla kvinnan. Jag har aldrig glömt den speciella känslan från den dagen.

Ert personliga vittnesbörd

Var och en av er kan också få ett personligt vittnesbörd om den här boken! Inser ni att Mormons bok skrevs för oss – för vår tid? Den här boken är en av välsignelserna med att leva i vad vi kallar tidernas fullhets utdelning. Fastän Mormons bok skrevs av inspirerade författare för länge sedan, varav många var profeter, hade varken de eller folket på deras tid förmånen att ha hela boken. Nu har ni inom nära räckhåll heliga uppteckningar som profeter, präster

och kungar satte högt värde på, tog till sig och bevarade! Ni har förmånen att hålla en komplett Mormons bok i händerna. Intressant nog såg Moroni, en av profeterna i Mormons bok, vår tid – er tid. Han såg också er i en syn för många hundra år sedan. Moroni skrev:

"Se, Herren har visat mig stora och förunderliga ting om ... den dagen då dessa", vilket innebär Mormons bok, "skall komma fram bland er.

Se, jag talar till er som om ni vore närvarande, och ändå är ni inte det. Men se, Jesus Kristus har visat er för mig, och jag känner era gärningar."⁵

För att hjälpa er att göra Mormons bok till slutstenen i era vittnesbörd, ger jag er en utmaning. Nyligen fick jag veta att många ungdomar tillbringar i genomsnitt sju timmar om dagen med att titta på teve, dator eller smart-phone.⁶ Vill ni med tanke på det göra en liten förändring? Vill ni ersätta en del av den dagliga skärmtiden, särskilt den som ägnas åt sociala medier, internet, spel eller teve, med att läsa Mormons bok? Om undersökningarna jag nämnde är korrekta, kan ni lätt ta er tid till dagliga studier av Mormons bok, om så bara 10 minuter om dagen. Och ni kan studera på ett sätt som gör att ni tycker om innehållet och förstår det – på en enhet eller i bokform. President Russell M. Nelson varnade oss nyligen: "Vi bör aldrig låta läsningen av Mormons bok bli till en betungande plikt, som om vi sväljer en besk medicin snabbt och sedan resolut bockar av den rutan."⁷

Ni barn som är yngre kan läsa den med en förälder, en mor- eller farförälder eller någon annan som ni tycker om. Om ett kapitel, en vers eller en del blir så svårt att ni tappat lusten att läsa, så fortsätt bara till nästa, och till nästa igen. Jag föreställer mig hur ni följer Marys exempel. Jag föreställer mig hur

ni entusiastiskt tar er tid och hittar en lugn plats där ni kan läsa Mormons bok. Jag ser hur ni upptäcker svar, känner vägledning och får ett vittnesbörd om Mormons bok och ett vittnesbörd om Jesus Kristus. När ni läser boken, finner ni Herren.

Ni läser er igenom den här dyrbara boken och möter er älskade Frälsare, Herren Jesus Kristus, på nästan varje sida. Det är beräknat att det i genomsnitt finns någon form av hans namn cirka en gång varannan vers.⁸ Även Kristus själv vittnade om dess sannhet i vår tid med orden: "Så sant er Herre och er Gud lever är den sann."⁹

Jag är tacksam för den inbjudan och det löfte som Herren genom profeten Moroni har gett er var och en – och alla som läser Mormons bok. Jag avslutar med att läsa inbjudan och löftet och lägger till mitt vittnesbörd: "Och jag uppmanar er att ni, när ni får dessa uppteckningar [Mormons bok], frågar

Gud, den evige Fadern, i [Jesu] Kristi namn, om inte dessa uppteckningar är sanna. Och om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft."¹⁰

Jag vittnar om evangeliets återställelse i de här sista dagarna och om Mormons bok som ett påtagligt bevis på återställelsen. Liksom orden i den här boken inspirerade en tolvårig flicka att ta till sig Jesu Kristi återställda kyrka för nästan två hundra år sedan, ska sanningarna ni hittar där lyfta och inspirera er på liknande sätt. De stärker er tro, fyller era själar med ljus och förbereder er för en framtid som ni knappt kan föreställa er.

På bokens sidor upptäcker ni Guds oändliga kärlek och ofattbara nåd. När ni strävar efter att följa lärosatserna ni hittar där får ni större glädje, större kunskap, och svaren på många av de

svårigheter som jordelivet innebär öppnas för er. När ni läser boken, finner ni Herren. Mormons bok är Guds uppenbarade ord. Om detta vittnar jag av hela mitt hjärta och hela min själ, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Mary Elizabeth Rollins Lightner", *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1926, s. 193–195.
2. Inledningen till Mormons bok.
3. Se Ezra Taft Benson, "Mormons bok – slutstenen i vår religion", *Nordstjärnan*, jan. 1987, s. 3–4; se även Liahona, okt. 2011, s. 54, 57.
4. Se L&F 9:8.
5. Morm. 8:34–35.
6. Se American Academy of Pediatrics, "Media and Children", aap.org.
7. Russell M. Nelson, "Strengthen the Shepherds" (tal givet under ledarskapsmöte i samband med generalkonferensen, 28 sep. 2016).
8. Se Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon* (1987), s. 16–18.
9. Se L&F 17:6.
10. Moro. 10:4; se även vers 3, 5.

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

”Förbli i min kärlek”

Guds kärlek är oändlig och består för evigt, men vad det betyder för var och en av oss, beror på hur vi tar emot hans kärlek.

Bibeln säger oss att ”Gud är kärlek”.¹ Han är det fullkomliga förkroppsligandet av kärleken, och vi är i hög grad beroende av att den kärleken är konstant och universell. Som president Thomas S. Monson har sagt: ”Guds kärlek är er vare sig ni tror att ni förtjänar den eller inte. Den är helt enkelt alltid där.”²

Det finns många sätt att beskriva och tala om gudomlig kärlek. Ett av de begrepp vi ofta hör talas om i dag är att Guds kärlek är ”ovillkorlig”. Det är sant till viss del, men beskrivningen *ovillkorlig* finns inte någonstans i skrifterna. Snarare beskrivs hans kärlek i skrifterna som ”stor och underbar kärlek”³, ”fullkomlig kärlek”⁴, ”återlösande kärlek”⁵ och ”evig kärlek”⁶. Det här är bättre begrepp eftersom ordet *ovillkorlig* kan leda tanken till felaktiga uppfattningar om gudomlig kärlek, som att Gud tolererar och ursäktar allt vi gör eftersom hans kärlek är ovillkorlig, eller att Gud inte ställer några krav på oss eftersom hans kärlek är ovillkorlig, eller att *alla* blir frälsta i Guds himmelska rike eftersom hans kärlek är ovillkorlig. Guds kärlek är oändlig och består för evigt, men vad det betyder för var och en av oss beror på hur vi tar emot hans kärlek.

Jesus sa:

”Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek.

Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek, liksom jag har hållit min Faders bud och förblir i hans kärlek.”⁷

Att ”bli kvar i” eller ”förbli i” Frälsarens kärlek innebär att ta emot hans nåd och bli fullkomnad av den.⁸ För att ta emot hans nåd måste vi ha tro på Jesus Kristus och hålla hans bud, till exempel genom att omvända oss från våra synder, bli döpta till syndernas förlåtelse, ta emot den Helige Anden och fortsätta på lydandens stig.⁹

Gud kommer alltid att älska oss, men han kan inte frälsa oss i våra synder.¹⁰ Kom ihåg Amuleks ord till Zeezrom om att Frälsaren inte kunde rädda sitt folk *i* deras synder, utan *från* deras synder.¹¹ Skälet är att om vi förblir i synden är vi orena och ”inget orent kan ärva himmelriket”¹² eller vistas i Guds närhet. ”Och [Kristus] har fått sig makt given från Fadern att återlösa [sitt folk] från deras synder tack vare omvändelsen. Därför har han sänt sina änglar för att förkunna budskapet om omvändelsens villkor, som leder till Återlösarens makt, till deras själars frälsning.”¹³

I Mormons bok lär vi oss att avsikten med Kristi lidande – den

yttersta manifestationen av hans kärlek – var att ”frambringa den innerliga barmhärtighet som övervinner rättvisan och åt människorna frambringa medel varigenom de kan ha tro till omvändelse.

Och på så sätt kan barmhärtigheten tillfredsställa rättvisans krav och omsluta dem i trygghetens armar, medan den som inte utövar tro till omvändelse är utsatt för de rättvisans krav som hela lagen ställer. Därför är det endast för den som har tro till omvändelse som den stora och eviga återlösningsplanen förverkligas.”¹⁴

Omvändelsen är således hans gåva till oss, köpt till ett mycket högt pris.

Några hävdar att Gud välsignar alla utan att göra åtskillnad, de kan till exempel citera Jesu ord i bergspredikan: ”[Gud] låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga.”¹⁵ Ja, visst låter Gud det regna så många välsignelser han kan över alla sina barn, alla välsignelser som kärleken och lagen och rättvisan och barmhärtigheten

tillåter. Och han befäller oss att vara lika generösa:

”Jag säger er: Älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er och be för dem som illvilligt utnyttjar er och förföljer er, så att ni kan vara er himmelske Faders barn.”¹⁶

Ändå är Guds större välsignelser beroende av lydnad. President Russell M. Nelson förklarade: ”Guds kärleks praktfulla bukett – däribland evigt liv – inbegriper välsignelser som vi måste göra oss värdiga, inte rättigheter som vi kan vänta oss oavsett värdighet. Syndare kan inte vända hans vilja till sin och kräva att han välsignar dem i deras synd [se Alma 11:37]. Om de vill njuta av varje blomma i hans vackra bukett måste de omvända sig.”¹⁷

Utöver att ångerfulla personer blir utan skuld och fläckfria och får löftet att de ska ”upphöjas på den yttersta dagen”¹⁸, finns det en andra viktig aspekt av att förbli i Guds kärlek. Att förbli i hans kärlek gör att vi kan uppnå vår fulla potential: att bli som han är¹⁹. Som president Dieter F. Uchtdorf har sagt: ”Guds nåd gör mer än att bara återställa oss till vårt oskyldiga tidigare

tillstånd. ... Han siktar mycket högre. Han vill att hans söner och döttrar ska bli som han.”²⁰

Att förbli i Guds kärlek i den här betydelsen innebär att helt och fullt underkasta sig hans vilja. Det innebär att acceptera hans tillrättavisning när så behövs, ”ty den Herren älskar tuktar han”.²¹ Det innebär att älska och tjäna varandra så som Jesus har älskat och tjänat oss.²² Det innebär att lära sig att ”hålla ett celestialt rikets lag” så att man kan ”uthärda en celestial härlighet”.²³ För att han ska kunna göra oss till den han vet att vi kan bli vädjar vår himmelske Fader till oss att vi ”ger efter för den Helige Andens maningar och lägger av den naturliga människan och blir en helig genom Herren Kristi försoning och blir som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull, villig att underkasta sig allt som Herren anser lämpligt att lägga på henne, alldeles som ett barn underkastar sig sin far”.²⁴

Äldste Dallin H. Oaks har sagt: ”Den slutliga domen är inte bara en utvärdering av det totala antalet goda och onda gärningar – vad vi har *gjort*. Den är en bekräftelse av vilken slutlig

inverkan våra gärningar och tankar har haft – vad vi har *blivit*.”²⁵

Berättelsen om Helen Keller är som en liknelse om hur gudomlig kärlek kan förvandla ett villigt hjärta. Helen föddes i staten Alabama i Förenta staterna 1880. När hon var bara 19 månader led hon av en odiagnostiserad sjukdom som gjorde henne både döv och blind. Hon var väldigt intelligent och blev frustrerad när hon försökte förstå och känna av sin omgivning. När Helen kände hur andra i familjen rörde på läpparna och insåg att de använd munnen till att tala med ”blev hon rasande för att hon inte kunde delta i samtalet”.²⁶ Vid sex års ålder hade Helens behov av att kommunicera blivit så stort och hennes frustration så intensiv att hennes ”utbrott kom dagligen, ibland varje timme”.²⁷

Helens föräldrar anställde en lärare för sin dotter, en kvinna som hette Anne Sullivan. Precis som vi i Jesus Kristus har någon som förstår våra svagheter,²⁸ hade Anne Sullivan kämpat med egna allvarliga svårigheter och förstod Helens svagheter. Som femåring led Anne av en sjukdom som orsakade mycket smärtsamma ärr på hornhinnan

och gjorde henne nästan blind. När Anne var åtta dog hennes mor. Hennes far övergav henne och hennes yngre bror Jimmie, och de skickades till ett "fattighus" där förhållandena var så bedrövliga att Jimmie dog efter bara tre månader. Genom sin egen envishet skrevs Anne in i Perkins skola för blinda och synskadade och hon klarade sig mycket bra. En operation förbättrade hennes syn så att hon kunde läsa tryckt text. När Hellen Kellers far kontaktade Perkins skola för att hitta någon som kunde bli lärare för hans dotter, skickade man Anne Sullivan.²⁹

Det var ingen behaglig upplevelse i början. Helen "slog, nöp och sparkade sin lärare och slog ut en av hennes tänder. Anne tog till slut kontrollen genom att tillsammans med Helen flytta till en liten stuga på familjen Kellers egendom. Genom tålmod och fasta rutiner vann hon till slut barnets hjärta och förtroende."³⁰ Samma sak gäller oss. När vi börjar lita på istället för att motstå vår gudomliga lärare, kan han arbeta med oss för att upplysa och höja oss till en ny nivå.³¹

För att hjälpa Helen att lära sig ord brukade Anne stava namnen på bekanta föremål med sitt finger i Helens handflata. "Helen tyckte om denna fingerlek, men hon förstod den

inte förrän det berömda ögonblicket kom när Anne stavade 'v-a-t-t-e-n' medan hon pumpade vatten över Helens hand. Helen skrev senare:

'Plötsligt kändes det som om dimman klarnade ... och på något sätt började jag förstå språkets mysterier. Jag visste då att "v-a-t-t-e-n" betydde det underbart kalla något som rann över min hand. Detta levande ord väckte min själ, gav den ljus, hopp, glädje, ja, befriade den! ... Allt hade ett namn och varje namn födde en ny tanke. När vi gick in igen tycktes varje sak ... jag rörde vid vibrera av liv.'³²

Under sin uppväxt blev Helen Keller känd för sin kärlek till språk, sin förmåga som skribent och sin vältalighet som offentlig föreläsare.

I en film om Helen Kellers liv framställs hennes föräldrar som nöjda med Anne Sullivans arbete när hon väl hade lugnat deras vilda dotter till den grad att Helen satt artigt vid middagen, åt normalt och vek ihop sin servett i slutet av måltiden. Men Anne visste att Helen var kapabel till mycket, mycket mer och att hon hade en betydande roll att spela.³³ Så kan det vara. Vi kan nöja oss med vad vi har åstadkommit i livet och med den vi är, medan vår Frälsare skådar en härlig potential som vi endast ser som "genom en gåtfull

spegelbild"³⁴. Var och en av oss kan uppleva hur härligt det är att känna sin gudomliga potential vakna, som den glädje Hellen Keller kände när orden fick liv, lyste upp hennes själ och befriade den. Var och en av oss kan älska och tjäna Gud och få kraften att välsigna våra medmänniskor. "Som Skriften säger, ögat har inte sett och örat inte hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom."³⁵

Låt oss se på kostnaden för Guds dyrbara kärlek. Jesus uppenbarade att för att kunna sona våra synder och återlösa oss från döden, både den fysiska och den andliga, fick lidandet honom, "ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ – och [han] önskade att [han] inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga".³⁶ Hans lidande i Getsemane och på korset var större än vad någon dödlig människa kan uthärda.³⁷ Ändå, tack vare sin kärlek till sin Fader och till oss uthärdade han och han kan därför skänka oss både odödlighet och evigt liv.

Det är en gripande symbolik att "blod kom ur varje por"³⁸ när Jesus led i Getsemane, platsen för olivpressen. För att framställa olivolja på Frälsarens tid krossades oliverna först genom att man rullade en stor sten över dem. De mosade oliverna lades i mjuka, löst vävda korgar som staplades på varandra. Deras vikt pressade ut den första och finaste oljan. Sedan ökade man tyngden genom att lägga en stor balk över de staplade korgarna och fick på så sätt ut mer olja. Till slut, för att få ut de allra sista dropparna, lade man tunga stenar i ena änden på balken för att få fram det maximala krossande trycket.³⁹ Och ja, oljan är blodröd när den kommer ut.

Jag tänker på Matteus berättelse om Frälsaren när han gick in i Getsemane denna ödesdigra kväll, hur "ängslan och ångest kom över honom ...

Och han gick lite längre bort, föll ner på ansiktet och bad: 'Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill.'⁴⁰

Sedan tänker jag mig att hans bedrövelse växte sig allt starkare, och han vädjade en andra gång om att slippa och till sist, kanske på höjden av sitt lidande, en tredje gång. Han uthärdade smärtan till dess rättvisan var tillfredsställd till allra sista droppen.⁴¹ Detta gjorde han för att återlösa dig och mig.

Vilken dyrbar gåva den gudomliga kärleken är! Fylld av den kärleken frågar Jesus: "Vill ni inte nu återvända till mig och ångra era synder och bli omvända så att jag kan hela er?"⁴² Ömt försäkrar han oss: "Se, min barmhärtighets arm är utsträckt mot er, och den som kommer tar jag emot. Och välsignade är de som kommer till mig."⁴³

Vill du älska honom som först har älskat dig?⁴⁴ Håll då fast vid hans bud.⁴⁵ Vill du vara en vän till honom som gav sitt liv för sina vänner?⁴⁶ Håll då fast vid hans bud.⁴⁷ Vill du bli kvar i hans kärlek och ta emot allt som han så nåderikt erbjuder dig? Håll då fast vid hans bud.⁴⁸ Det är min bön att vi ska känna och till fullo förbli i hans kärlek, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

- 1 Joh. 4:8. Hur härlig och uppmuntrande Jesu Kristi kärlek än är, så är det inte hans enda egenskap. Hans "karaktär, fullkomlighet och egenskaper" (*Lectures on Faith* [1985], s. 38) innefattar också rättvisa, sanning och oföränderlighet. Han är densamme Gud i går, i dag och i evighet (se *Lectures on Faith*, s. 41). Utan dessa och andra karaktärsdrag och egenskaper som han besitter till fullo, skulle han inte vara Gud.
2. Thomas S. Monson, "Vi vandrar aldrig ensam", *Liahona*, nov. 2013, s. 124.

3. Se L&F 138:3.

4. Se 1 Joh. 4:18; Moro. 8:16.

5. Se Alma 5:26.

6. Jer. 31:3.

7. Joh. 15:9-10.

8. Se Moro. 10:32-33.

9. Se 2 Ne. 31:11-21; 3 Ne. 27:16-20; se även L&F 20:29-34.

10. Se Alma 11:32-37; se även Alma 42:13, 15, 22-27.

11. Se Hel. 5:10-11.

12. Alma 11:37; se även Mose 6:57.

13. Hel. 5:11.

14. Alma 34:15-16.

15. Matt. 5:45; se även 3 Ne. 12:45.

16. Matt. 5:44-45; 3 Ne. 12:44-45.

17. Russell M. Nelson, "Den gudomliga kärleken", *Liahona*, feb. 2003, s. 16. Åter, "inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja" (Matt. 7:21; se även 3 Ne. 14:21).

Vi får också lära oss:

"Det finns en lag, oåterkalleligen fastställd i himlen före denna världs grundläggning, på vilken alla välsignelser är baserade, och när vi får någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad mot den lag på vilken den är baserad" (L&F 130:20-21).

En del glömmar att Gud "kan inte se på synd med den minsta grad av överseende" (L&F 1:31). Samtidigt försäkrar han oss att "den som omvänder sig och håller Herrens bud blir förlåten" (L&F 1:32).

18. 3 Ne. 27:22.

19. Se 3 Ne. 27:27; se även Matt. 5:48;

3 Ne. 12:48.

20. Dieter F. Uchtdorf, "Nådens gåva", *Liahona*, maj 2015, s. 108.

21. Hebr. 12:6; se även Hebr. 12:5, 7-11; Joh. 15:1-8.

22. Se Joh. 15:12.

23. Se L&F 88:22.

24. Mosiah 3:19.

25. Dallin H. Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan. 2001, s. 40; kursivering i originalet.

26. "Helen Keller", perkins.org/history/people/helen-keller.

27. "Helen Keller", perkins.org/history/people/helen-keller.

28. Se Hebr. 4:15.

29. Se "Anne Sullivan", perkins.org/history/people/anne-sullivan.

30. "Helen Keller", perkins.org/history/people/helen-keller.

31. Se till exempel L&F 93:28: "Den som håller hans bud mottar sanning och ljus, tills hon är förhårligad i sanningen och vet allting."

32. "Helen Keller", perkins.org/history/people/helen-keller.

33. Se William Gibson, *The Miracle Worker* (film, 1962).

34. 1 Kor. 13:12.

35. Se 1 Kor. 2:9.

36. L&F 19:18.

37. Se Mosiah 3:7.

38. Se Mosiah 3:7.

39. Se Richard Neitzel Holzapfel och andra, *Jesu Christ and the World of the New Testament* (2006), s. 18; Richard Neitzel Holzapfel och andra, *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), s. 281.

40. Matt. 26:37, 39.

41. Se L&F 19:19.

42. 3 Ne. 9:13.

43. 3 Ne. 9:14.

44. Se 1 Joh. 4:19.

45. Se Joh. 14:15.

46. Se Joh. 15:13.

47. Se Joh. 15:14.

48. Se Joh. 15:10.

Äldste W. Mark Bassett
i de sjuttios kvorum

För vår andliga utveckling och lärdom

Guds hemligheter uppenbaras för oss endast enligt hans vilja och genom den Helige Andens kraft.

När jag var liten fick mina föräldrar en present som fascinerade min lillebror David och mig. Det var en miniatyrmodell av guldplåtarna som Joseph Smith fick av ängeln Moroni. Som jag minns det hade modellen av plåtarna ungefär tio metallsidor med skrivna ord. Men det var inte de sidorna som fängade vår uppmärksamhet.

Vi hade vuxit upp med berättelserna om återställelsen. Vi kände till och hade sjungit i Primär om guldplåtar som låg gömda djupt inne i en kullens jord och överlämnades av ängeln Moroni till Joseph Smith.¹ Allteftersom våra unga sinnens nyfikenhet växte fanns det en sak vi verkligen ville veta: Vad stod skrivet på den lilla delen av plåtarna som förseglats med två små band av metall?

Plåtarna låg på ett litet bord i flera dagar innan vår nyfikenhet tog över. Fastän vi förstod att det här inte var de riktiga plåtarna som Moroni hade överlämnat, ville vi se den förseglade delen. Så vid flera tillfällen försökte jag och min bror använda smörknivar, gamla skedar och vad vi än kunde komma på för att bända upp den förseglade delen av plåtarna tillräckligt mycket för att se

vad den innehöll – men inte för mycket så att de små banden gick sönder. Vi var i alla fall smarta nog att inte efterlämna något spår av vår okynniga och pojkkaktiga nyfikenhet. Till vår besvikelse och frustration misslyckades alltid de här försöken att ”bända upp plåtarna”.

Jag vet fortfarande inte vad, eller ens om något, fanns gömt i den förseglade

delen. Men det pinsamma med den här historien är att jag än i dag inte har någon aning om vad som stod på de metallsidor som var avsedda att läsas. Jag kan bara tänka mig att de här sidorna innehöll berättelser om återställelsen och Joseph Smiths och de tre och åtta vittnenas vittnesbörd, vilka såg de verkliga plåtarna som Moroni överlämnade.

Sedan den här jordens skapelse har vår kärleksfulle Fader i himlen skänkt vägledning, ledarskap och undervisning till sina barn genom profeter. Hans ord har förts vidare genom de här profeterna och finns bevarade som skrifter för vår utveckling och lärdom. Nephi beskrev det så här:

”Ty min själ gläds åt skrifterna, och mitt hjärta begrundar dem, och jag skriver dem till lärdom och nytta för mina barn.

Se, min själ gläds åt det som hör Herren till, och mitt hjärta begrundar ständigt det som jag har sett och hört.”²

Dessutom har värdiga medlemmar i Herrens kyrka, under tidigare

utdelningar och i den här sista tidernas fullbordans utdelning, välsignats med den Helige Andens ständiga sällskap, vilken hjälper oss i vår andliga utveckling och lärdom.

Med tanke på min lillebrors ihärdiga natur kan jag mycket väl föreställa mig att han läste alla orden som stod på modellplåtarna i vårt föräldrahem. Jag, däremot, ignorerade de enkla och dyrbara sanningarna och ansträngde mig i stället att leta efter det som inte var avsett att uppenbaras.

Tyvärr kan vår utveckling och vårt lärande ibland saktas ner eller till och med stoppas av en missriktad vilja att "bända upp plåtarna". Dessa handlingar kan få oss att söka efter sådant som inte nödvändigtvis är avsett att förstås för tillfället, samtidigt som vi ignorerar de vackra sanningar som är till för oss och våra omständigheter – sanningarna som enligt Nephi skrevs till vår lärdom och nytta.

Nephis bror Jakob lärde: "Se, stora och förunderliga är Herrens verk. Hur outgrundliga är inte hans hemligheters djup, och det är omöjligt för människan att förstå alla hans vägar."³

Jakobs ord lär oss att vi inte kan "bända upp plåtarna" eller tvinga Guds hemligheter att uppenbaras för oss. I stället uppenbaras Guds hemligheter för oss endast enligt hans vilja och genom den Helige Andens kraft.⁴

Jakob fortsätter:

"Och ingen människa känner hans vägar utan att de uppenbaras för henne. Bröder, förakta därför inte Guds uppenbarelser.

Ty se, genom hans ords makt kom människan till jorden. ... o, varför skulle han då inte kunna befalla jorden, eller sina händers verk på dess yta, enligt sin vilja och sitt behag?

Bröder, försök därför inte ge Herren råd, utan ta emot råd ur hans hand."⁵

För att kunna förstå Guds hemligheter, eller sådant som endast kan förstås genom uppenbarelse, måste vi följa Nephis exempel, vilken sa: "Och det hände sig att jag, Nephi, som var mycket ung, men likväl stor till växten, även hade stor önskan att känna till Guds hemligheter. Därför ropade jag till Herren, och se, han besökte mig och uppmjukade mitt hjärta så att jag trodde alla de ord som hade talats av

min far."⁶ Herren själv förklarade sedan vidare att Nephi hade utövat tro, sökt flitigt med ödmjukt hjärta och hållit hans bud.⁷

Nephis exempel på att söka kunskap innefattade 1) en uppriktig önskan, 2) ödmjukhet, 3) bön, 4) förtröstan på profeten och utövande av 5) tro, 6) flit och 7) lydnad. Den här metoden att söka står i stark kontrast till mina försök att "bända upp plåtarna" eller tvinga fram en förståelse av sådant som är avsett att uppenbaras enligt Herrens tidsplan och genom den Helige Andens kraft.

I vår moderna tid har vi börjat förvänta oss att kunskap kan och bör erhållas genast – när information inte är lättåtkomlig avfärdas eller misstros den ofta. Till följd av vårt överflöd av information finns det människor som omedvetet tillskriver tillgängliga källor av okänt ursprung mer trovärdighet i stället för att lita på Herrens fastställda mönster för att ta emot personlig uppenbarelse. Jakob kan ha beskrivit vår tid när han sa: "Men se, [de] var ett styvnackat folk, och de föraktade de tydliga orden ... och sökte efter

sådant som de inte kunde förstå. På grund av sin blindhet, en blindhet som kom av att de riktade sina blickar bortom målet, måste de falla. Ty Gud har tagit det som var tydligt ifrån dem och överlämnat till dem mycket som de inte kan förstå, eftersom de önskade det.”⁸

Jämför detta med president Dieter F. Uchtdorfs råd. Han talade om missionärer, men hans ord gäller lika mycket alla som söker andlig sanning. ”När ... missionärer har tro på Jesus Kristus”, sa han, ”litar de tillräckligt på Herren för att följa hans bud – även när de inte helt förstår anledningarna till dem. Deras tro visas genom flit och genom arbete.”⁹

Under förra aprilkonferensen sa äldste Dallin H. Oaks: ”Kyrkan gör stora ansträngningar för att vara öppen med de uppteckningar som finns, men trots allt som vi kan publicera har våra medlemmar ändå grundläggande frågor som inte kan lösas genom studier. ... Det finns sådant som bara kan läras genom tro.”¹⁰

Forna profeter lärde samma princip, vilket visar att människans natur under tidernas gång inte har förändrats och att Herrens mönster för lärande är tidlöst. Tänk på det här ordspråket i Gamla testamentet: ”Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.”¹¹

Jesaja förklarade då han talade i Herrens ställe: ”Så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar.”¹²

Nephi lade till ännu ett vittnesbörd när han förkunnade: ”O Herre, jag har förtröstat på dig och skall för evigt förtrösta på dig.”¹³

Tro och förtröstan på Herren kräver att vi erkänner att hans visdom är högre än vår egen. Vi måste också erkänna att hans plan ger oss den största potentialen för andlig utveckling och lärdom.

Vi förväntades aldrig ”att ha fullkomlig kunskap om något” under den här jordiska tillvaron. I stället förväntas vi ha ”hopp om ting som inte syns men som är verkliga”.¹⁴

Även med sin starka tro erkände Nephi sin begränsade förståelse när han svarade ängeln som frågade honom: ”Förstår du Guds nedlåtelse?” Nephi svarade: ”Jag vet att han älskar sina barn, men *jag vet inte vad allting betyder*.”¹⁵

På liknande sätt uttryckte sig Alma till sin son Helaman: ”Nu har dessa hemligheter ännu inte helt tillkännagivits för mig, och därför avstår jag från att säga mer.”¹⁶

Jag vill framföra mitt vittnesbörd om att vår Fader i himlen älskar sina barn, men liksom Nephi och Alma vet jag inte vad allting betyder. Inte

heller behöver jag veta allting, för jag ska *också* avstå från att säga mer och tålmodigt vänta på Herren, medveten om att ”jag har allt som ett bevis för att detta är sant, och du har också allt som ett bevis för dig att det är sant ...

Skrifterna är lagda framför dig, ja, och allt tyder på att det finns en Gud. Ja, hela jorden och allt som finns på dess yta, ja, och dess rörelse, ja, och även alla planeterna som rör sig i sina regelbundna banor vittnar om att det finns en högste Skapare.”¹⁷

När vi erkänner att vi är en vis och hängiven himmelsk Faders verk, ”o, varför” då inte låta honom vägleda oss i vår andliga utveckling och lärdom ”enligt hans vilja och hans behag” snarare än vårt eget?¹⁸

Han lever. Jesus Kristus är hans Enfödde Son och hela mänsklighetens Återlösare. Tack vare Kristi eviga försoning har han visdom och framsynthet nog att vägleda oss i dessa sista dagar. Joseph Smith är hans profet, utvald till att återupprätta hans rike på jorden till dess fullhet. Thomas S. Monson är hans levande profet och språkrör i dag. Om detta bär jag mitt uppriktiga vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se ”Guldplåtarna”, *Barnens sångbok*, s. 61.
2. 2 Ne. 4:15–16.
3. Jakobs bok 4:8.
4. Se 1 Ne. 10:19.
5. Jakob 4:8–10.
6. 1 Ne. 2:16.
7. Se 1 Ne. 2:19–20.
8. Jakob 4:14.
9. Dieter F. Uchtdorf, ”The Lord’s Work” (tal under seminarium för nya missionspresidenterna, 25 juni 2016), s. 6.
10. Dallin H. Oaks, ”En motsats till allting”, *Liahona*, maj 2016, s. 117.
11. Ords. 3:5.
12. Jes. 55:9.
13. 2 Ne. 4:34.
14. Alma 32:21.
15. 1 Ne. 11:16–17; kursivering tillagd.
16. Alma 37:11.
17. Alma 30:41, 44.
18. Se Jakob 4:9.

Äldste Kazuhiko Yamashita
i de sjuttios kvorum

Arbeta flitigt för Kristus

Vi arbetar flitigt för Kristus när vi tjänar troget, ödmjukt fogar oss, värdigt uthärdar, ber ihärdigt och värdigt tar del.

Mina kära bröder och systrar: I dag vill jag tala till kyrkans unga, däribland våra underbara missionärer. Naturligtvis är bröder och systrar som är unga i hjärtat varmt välkomna att lyssna.

Den 21 augusti förra året invigde president Russell M. Nelson det vackra templet i Sapporo – Japans tredje tempel. Sapporo tempel ligger i norra Japan på en plats som heter Hokkaido. Precis som Utah bebyggdes Hokkaido av flitiga, hårt arbetande pionjärer.

År 1876 inbjöds den omtalade läraren dr William Clark¹ att komma till Hokkaido för att undervisa. Han bodde i Japan i bara åtta månader, men hans kristna anda gjorde ett bestående intryck på hans unga icke-kristna elever. Innan han for gav han sina elever ett avskedsbudskap som har förevigats i den här bronsstatyn.² Han sa: "Pojkar, arbeta flitigt!" – "Arbeta flitigt för Kristus."³ Hans uppmaning att "arbeta flitigt för Kristus" kan vägleda nutida sista dagars heligas dagliga beslut.

Vad innebär det att "arbeta flitigt för Kristus"? Att arbeta flitigt för Kristus innebär att vara motiverade, fokuserade och hängivna hans arbete. Att arbeta flitigt för Kristus innebär sällan att vi

lyfts fram och hedras offentligt. Att arbeta flitigt för Kristus innebär att vi tjänar troget och hängivet i våra församlingar och grenar utan att klaga och med glatt hjärta.

Våra missionärer som tjänar runt om i världen är underbara exempel på att verkligen arbeta flitigt för Kristus. För några år sedan tjänade syster Yamashita och jag i Japanmissionen Nagoya. Våra missionärer arbetade så flitigt för Kristus. En av missionärerna var en ung man som hette äldste Cowan.

Bronsstaty av den omtalade läraren dr William Clark, som uppmanade pojkar att "arbeta flitigt för Kristus".

Äldste Cowan hade inget högerben på grund av en cykelolycka han var med om som ung. Några veckor efter att han påbörjat sin mission fick jag ett samtal från hans kamrat. Äldste Cowans benprotes hade gått sönder när han cyklade. Vi tog med honom till en bra verkstad som kunde reparera den, och där i ett privat rum såg jag för första gången hans ben. Jag insåg hur ont han måste ha haft. Hans benprotes blev lagad och han återvände till sitt område.

Men under de kommande veckorna gick benprotesen sönder flera gånger. Områdets medicinska rådgivande rekommenderade att äldste Cowan återvände hem för att eventuellt förflyttas till en annan mission. Jag motsatte mig rådet eftersom äldste Cowan var en enastående missionär och hade en stark önskan att stanna kvar i Japan. Men efterhand närmade äldste Cowan sig gränsen för sin fysiska styrka. Trots det gnällde eller klagade han inte.

Jag fick återigen rådet att låta äldste Cowan tjäna på en plats där han inte behövde cykla. Jag begrundade situationen. Jag tänkte på äldste Cowan och hans framtid, och jag bad om saken. Jag kände att äldste Cowan borde återvända hem och vänta på en förflyttning. Jag ringde honom och uttryckte min kärlek och hur mycket jag brydde mig om honom och berättade om mitt beslut. Han sa ingenting. Jag kunde bara höra hur han grät i andra luren. Jag sa: "Äldste Cowan, du behöver inte svara genast. Jag ringer dig i morgon. Tänk igenom min rekommendation under uppriktig bön."

När jag ringde honom nästa morgon sa han ödmjukt att han skulle följa mitt råd.

Under min sista intervju med honom frågade jag: "Äldste Cowan, skrev du på din missionärsansökan att du ville

Alma gav sin son Helaman det här rådet:

”Var och en som sätter sin lit till Gud skall få stöd i sina prövningar och sina bekymmer och sina lidanden ...

Håll Guds bud. ...

Rådgör med Herren i allt vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott.”⁴

Vår andre son levde utanför kyrkan en stor del av sin ungdom. När han fyllde 20 var han med om något som fick honom att vilja förändra sitt liv. Med kärlek, böner och hjälp av sin familj och kyrkans medlemmar, och ytterst tack vare Herrens barmhärtighet och nåd, återvände han till kyrkan.

Han kallades senare att verka i Washingtonmissionen Seattle. I början led han av svåra motgångar. Varje kväll under de första tre månaderna gick han in i badrummet och grät. Liksom äldste Cowan försökte han förstå: ”Varför är jag här?”

När han hade tjänat i ett år fick vi ett mejl som var ett svar på våra böner. Han skrev: ”Just nu kan jag verkligen känna Guds och Jesu kärlek. Jag ska arbeta hårt för att bli som de forntida profeterna. Även om jag upplever

komma till en mission där du inte behövde cykla?”

Han svarade: ”Ja president Yamashita, det gjorde jag.”

Jag sa: ”Äldste Cowan, du kallades till Japanmissionen Nagoya där du skulle behöva cykla. Berättade du det här för din stavsprezident?”

Hans svar förvånade mig. Han sa: ”Nej, det gjorde jag inte. Jag bestämde mig för att om det var *dit* Herren hade kallat mig, skulle jag gå till gymmet och träna så att jag kunde cykla.”

När vi var färdiga med vår intervju frågade han mig med tårar i ögonen: ”President Yamashita, varför kom jag till Japan? Varför är jag här?”

Utän att tveka svarade jag honom: ”Äldste Cowan, jag vet en anledning till att du kom hit. Du kom hit för min skull. Jag har fått se vilken enastående ung man jag har tjänat tillsammans med. Det är en välsignelse att få känna dig.”

Det gläder mig att kunna berätta att äldste Cowan återvände till sitt kärleksfulla hem och förflyttades så att han kunde tjäna i en mission där han fick köra bil. Jag är stolt, inte bara över äldste Cowan, utan också över alla missionärer runt om i världen som tjänar villigt utan att gnälla eller klaga.

Tack, äldster och systrar, för er tro, er fokusering och er önskan att arbeta flitigt för Kristus.

Mormons bok innehåller många berättelser om människor som arbetade flitigt för Kristus. Alma den yngre förföljde i sin ungdom kyrkan och dess medlemmar. Senare upplevde han en dramatisk förändring i hjärtat och verkade med kraft som missionär. Han sökte Herrens vägledning och välsignade sina kamrater när han tjänade med dem. Herren gav honom styrka och han övervann de prövningar han mötte.

Äldste Dallin H. Oaks
i de tolv apostlarnas kворum

mycket som är svårt, är jag verkligen glad. Att tjäna Jesus är det bästa som finns. Det finns ingenting som är lika underbart. Jag är så glad.”

Han kände som Alma gjorde: ”O vilken glädje, och vilket förunderligt ljus jag såg! Ja, min själ fylldes med glädje, lika stor som min smärta hade varit!”⁵

Vi upplever prövningar i våra liv, men om vi arbetar flitigt för Kristus kan vi fokusera på honom och känna glädje även mitt i prövningarna. Vår Återlösare är vårt främsta föredöme. Han förstod sin heliga mission och lydde Gud Faderns vilja. Vilken stor välsignelse det är att dra oss till minnes hans underbara exempel varje vecka när vi tar del av sakramentet.

Mina kära bröder och systrar, vi arbetar flitigt för Kristus när vi tjänar troget, ödmjukt fogar oss, värdigt uthärdar, ber ihärdigt och värdigt tar del.

Må vi arbeta flitigt för Kristus medan vi med tålmod och tro finner oss i våra prövningar och känner glädje längs förbundets väg.

Jag vittnar om att Gud känner er. Han känner till era svårigheter och bekymmer. Han känner till er önskan att tjäna honom hängivet, och flitigt. Må han vägleda och välsigna er när ni gör det. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. William Smith Clark (1826–1886) var en professor i kemi, botanik och zoologi och verkade som överste under amerikanska inbördeskriget. Han var ledande inom jordbruksundervisning och president för Massachusetts Agricultural College. (Se ”William S. Clark”, wikipedia.com.)
2. Staty som finns på Hitsujigaoka observationskulle i Sapporo.
3. William S. Clark, i Ann B. Irish, *Hokkaido: A History of Ethnic Transition and Development on Japan's Northern Island* (2009), s. 156.
4. Se Alma 36:3; 37:35, 37.
5. Alma 36:20.

Att sprida det återställda evangeliet

Det vi kallar ”medlemsmissionsarbete” är inte ett program utan en kärleksfull inställning och ett sätt att nå personer omkring oss.

I.

Mot slutet av sin jordiska verksamhet befallde vår Frälsare Jesus Kristus sina lärjungar: ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar” (Matt. 28:19) och ”Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen” (Mark. 16:15). Alla kristna har fått det här uppdraget att sprida evangeliet till alla. Många kallar det för ”det stora uppdraget”.

Som äldste Neil L. Andersen beskrev under dagens förmiddagsmöte är sista dagars heliga helt klart bland dem som tar det här stora ansvaret på störst allvar. Det borde vi vara, för vi vet att Gud älskar alla sina barn och att han i dessa sista dagar har återställt mer nödvändig kunskap och makt för att välsigna dem alla. Frälsaren lärde oss att älska alla som våra bröder och systrar, och det gör vi genom att sprida vittnesbördet och budskapet om det återställda evangeliet ”bland alla nationer, släkter, tungomål och folk” (L&F 112:1). Det här är en viktig del av innebörden i att vara en sista dagars helig. Vi ser det som ett glädjerikt privilegium. Vad kan vara mer glädjerikt än att sprida evighetens sanningar till Guds barn?

I dag har vi många medel att sprida evangeliet med, som inte fanns tillgängliga för tidigare generationer. Vi har teve, internet och sociala medier. Vi har många värdefulla budskap för att presentera det återställda evangeliet. Kyrkan har en framträdande ställning i många nationer. Vi har ett kraftigt ökat antal missionärer. Men använder vi alla de här resurserna på bästa sätt? Jag tror att de flesta av oss skulle säga nej. Vi

vill uppfylla vårt gudagivna ansvar att förkunna det återställda evangeliet i hela världen på ett bättre sätt.

Det finns många bra förslag på hur man kan sprida evangeliet som kan fungera i enskilda stavar eller länder. Men eftersom vi är en världsomspännande kyrka vill jag ge förslag som fungerar överallt, från de nyaste enheterna till de mest etablerade, från kulturer som i dag är mottagliga för Jesu Kristi evangelium till kulturer och nationer som blir alltmer fiendliga mot religion. Jag vill ge förslag som ni kan dela med personer som hängivet tror på Jesus Kristus lika väl som med människor som aldrig har hört hans namn, med människor som är nöjda med sitt nuvarande liv lika väl som med människor som desperat försöker förbättra sig själva.

Vad kan jag säga som kan vara till hjälp när ni sprider evangeliet, oavsett era omständigheter? Vi behöver hjälp från alla medlemmar, och alla

medlemmar kan hjälpa till eftersom det finns mycket att göra för att sprida det återställda evangeliet bland alla nationer, släkter, tungomål och folk.

Vi vet alla att medlemmarnas deltagande i missionsarbetet är nödvändig både för att uppnå omvändelse och för att behålla nyomvända. President Thomas S. Monson har sagt: "Nu är det dags för medlemmar och missionärer att komma samman ... [och] verka i Herrens vingård för att föra själar till honom. Han har berett medel för oss till att sprida evangeliet på många olika sätt, och han hjälper oss i vårt arbete om vi handlar i tro för att utföra hans verk."¹

Att sprida det återställda evangeliet är vår livslånga kristna plikt och förmån. Äldste Quentin L. Cook påminner oss: "Missionsarbetet är inte bara en av de 88 tangenterna på ett piano som spelas då och då, det är ett durackord i en tilltalande melodi som behöver spelas ständigt under vårt liv om vi ska

kunna förbli i harmoni med vår hängivenhet mot kristendomen och Jesu Kristi evangelium."²

II.

Det finns tre saker som alla medlemmar kan göra för att sprida evangeliet, oavsett de omständigheter de lever och arbetar i. Vi borde alla göra allt det här.

För det första kan vi alla be om en önskan att hjälpa till med den här viktiga delen av frälsningsarbetet. Alla ansträngningar börjar med en *önskan*.

För det andra kan vi själva hålla buden. Trofasta, lydiga medlemmar är de mest övertygande vittnena om hur sant och värdefullt det återställda evangeliet är. Ännu viktigare är att trofasta medlemmar alltid har Frälsarens ande med sig som vägleder dem i deras strävan att delta i det stora verket att sprida Jesu Kristi återställda evangelium.

För det tredje kan vi be om inspiration om vad *vi* kan göra i våra omständigheter för att sprida evangeliet till andra. Det här skiljer sig från att be för *missionärerna* eller be om vad *andra* kan göra. Vi bör be om vad *vi* kan göra personligen. När vi ber bör vi komma ihåg att böner om den här sortens inspiration besvaras om de åtföljs av ett åtagande – något som i skrifterna kallas "ärligt uppsåt" eller "helhjärtat". Var fast beslutna när ni ber att ni ska handla efter inspirationen ni tar emot, och lova Herren, om han inspirerar er att tala med någon om evangeliet, att ni ska göra det.

Vi behöver Herrens vägledning, för vid en viss tidpunkt är några redo för det återställda evangeliets ytterligare sanningar medan andra inte är det. Vi bör aldrig själva utge oss för att kunna bedöma vilka som är redo och vilka som inte är det. Herren känner alla sina barns hjärtan och om vi ber om

inspiration hjälper han oss att hitta personer som han vet är "beredda att höra ordet" (Alma 32:6).

Som en Herrens apostel uppmanar jag alla medlemmar och familjer i kyrkan att be till Herren om hjälp att hitta personer som är redo för att ta emot budskapet om Jesu Kristi återställda evangelium. Äldste M. Russell Ballard har gett det här viktiga rådet, som jag instämmer med: "Lita på Herren. Han är den gode herden. Han känner sina får ... Om vi inte engagerar oss kommer många som skulle ha lyssnat på återställsens budskap att förbigås. ... Principerna är ganska enkla: Be, enskilt och i familjen, om missionstillfällen."³ När vi visar vår tro kommer de här tillfällena utan att det känns "påtvungat eller krystat. De flödar som ett naturligt resultat av vår kärlek till våra bröder och systrar."⁴

Jag vet att det är sant. Jag lägger till mitt löfte om att vi med tro på Herrens hjälp blir vägleda, inspirerade och får stor glädje i det här viktiga kärleksverket. Vi inser att framgång när det gäller att sprida evangeliet är att

inbjuda människor med kärlek och med en uppriktig avsikt att hjälpa dem, oavsett vad de svarar.

III.

Här är några andra saker vi kan göra för att sprida evangeliet på ett bra sätt.

1. Vi måste komma ihåg att "människor tar till sig [budskapet] när de är redo att göra det, inte när vi är redo att undervisa dem".⁵ Det vi är intresserade av, till exempel de viktiga lärosatserna som tillkommit i den återställda kyrkan, är vanligtvis inte vad andra är intresserade av. Andra brukar vilja se följderna av läran, inte läran. När de ser eller upplever följderna av Jesu Kristi återställda evangelium i våra liv, känner de Anden och börjar bli intresserade av läran. De kan också bli intresserade när de söker efter större glädje, närhet till Gud eller att bättre förstå meningen med livet.⁶ Därför måste vi noggrant och under bön försöka förstå hur vi ska fråga andra om de är intresserade av att få veta mer.

Det här beror på flera saker, som till exempel deras nuvarande omständigheter och vår relation till dem. Det här är ett bra ämne att diskutera i råd, kvorum och hjälpföreningar.

2. När vi talar med andra behöver vi komma ihåg att en inbjudan att få veta mer om Jesus Kristus och hans evangelium är att föredra framför en inbjudan att få veta mer om vår kyrka.⁷ Vi vill att andra ska bli omvända till evangeliet. Det är Mormons boks stora roll. Känslor för vår kyrka följer efter omvändelsen till Jesus Kristus, de kommer inte före den. Många som är miss-tänksamma mot kyrkor känner ändå kärlek till Frälsaren. Sätt det viktigaste främst.
3. När vi presenterar det återställda evangeliet för andra bör vi göra det på sätt som förmedlar äkta och kärleksfull omsorg om individen. Det händer när vi försöker hjälpa dem med problem som de förstått att de har, eller när vi arbetar med dem i tjänandeprojekt i samhället när vi lindrar lidande, hjälper fattiga och

behövande eller förhöjer livskvaliteten för andra.

4. Vårt arbete med att sprida evangeliet bör inte begränsas till vår krets av vänner och bekanta. Under OS hörde vi talas om en taxichaufför i Rio de Janeiro som tillhörde kyrkan. Han hade med sig exemplar av Mormons bok på sju olika språk som han gav till alla som ville ha en. Han kallade sig "taximissionären". Han sa: "Rio de Janeiros gator ... är mitt missionsfält."⁸

Clayton M. Christensen, som har imponerande erfarenhet av att vara medlemsmissionär, säger att "de senaste 20 åren har vi inte sett något samband mellan djupet i en relation och sannolikheten att den personen blir intresserad av att få veta mer om evangeliet".⁹

5. Församlingarnas biskopsråd kan planera ett speciellt sakramentsmöte som medlemmarna uppmanas att ta med sig intresserade personer till. Församlingsmedlemmar tvekar mindre att ta med sig sina bekanta till ett sådant möte eftersom de känner sig säkrare på att mötets innehåll

har planerats väl för att väcka intresse och representera kyrkan på ett bra sätt.

6. Det finns många andra tillfällen när vi kan sprida evangeliet. I somras fick jag till exempel ett glatt brev från en ny medlem som fick höra om det återställda evangeliet av en gammal klasskamrat som ringde upp henne för att fråga om en sjukdom hon drabbats av. Hon skriver: "Jag upplystes av hans sätt att presentera sig för mig. När missionärerna hade undervisat mig i några månader blev jag döpt. Mitt liv har blivit bättre sedan dess."¹⁰ Vi känner alla många som skulle få ett bättre liv genom det återställda evangeliet. Försöker vi kontakta dem?
7. Våra unga medlemmars fascination av och expertis inom sociala medier ger dem unika möjligheter att nå ut för att få andra intresserade av evangeliet. Mormon beskrev Frälsarens möte med nephiterna så här: "Han undervisade och betjänade mängdens barn ... , och han löste deras tungor så att de kunde uttrycka sig" (3 Ne. 26:14). I dag antar jag att vi

skulle säga "löste deras [tunor] så att de kunde uttrycka sig". Sätt igång, ungdomar!

Att sprida evangeliet är inte en börda utan en glädje. Det vi kallar "medlemsmissionsarbete" är inte ett program utan en kärleksfull inställning och ett sätt att nå människor omkring oss. Det är också en möjlighet att vittna om vad vi känner för vår Frälsares återställda evangelium. Som äldste Ballard har sagt: "Ett mycket viktigt bevis på vår omvändelse och på vad vi känner för evangeliet i våra liv, är vår villighet att berätta om det för andra."¹¹

Jag vittnar om Jesus Kristus, som är världens ljus och liv (se 3 Ne. 11:11). Hans återställda evangelium lyser upp vår väg under jordelivet. Hans försoning ger oss en försäkran om ett liv efter döden och styrkan att framhärda mot odödlighet. Och hans försoning ger oss möjlighet att få förlåtelse för våra synder och, enligt Guds härliga frälsningsplan, bli värdiga evigt liv, den största av alla Guds gåvor (L&F 14:7). I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Välkomna till konferensen", *Liahona*, nov. 2013, s. 4.
2. Quentin L. Cook, "How to Be a Member Missionary", *New Era*, feb. 2015, s. 48.
3. M. Russell Ballard, "Sätt din lit till Herren", *Liahona*, nov. 2013, s. 44.
4. M. Russell Ballard, "Sätt din lit till Herren", *Liahona*, nov. 2013, s. 44.
5. Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries* (2012), s. 30.
6. Se Christensen, *The Power of Everyday Missionaries*, s. 26–27.
7. Se Gary C. Lawrence, *How Americans View Mormonism: Seven Steps to Improve Our Image* (2008), s. 34–35.
8. Se Ashley Kewish, "Cab Driver Hands Out Copies of Book of Mormon to Rio Visitors", 8 aug. 2016, ksl.com.
9. Christensen, *Power of Everyday Missionaries*, s. 21.
10. Personligt brev, 21 aug. 2016.
11. M. Russell Ballard, "Nu är det dags", *Liahona*, jan. 2001, s. 89.

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kvorum

Sändebud till kyrkan

Vi ber er att som hemlärare vara Guds sändebud till hans barn, att älska, ta hand om och be för de personer ni anförtrotts.

För inte länge sedan kom en ensamstående syster, låt oss kalla henne Molly, hem från arbetet och såg att fem centimeter djupt vatten täckte hela källargolvet. Hon insåg genast att hennes grannar, som hon delade avlopp med, måste ha tvättat och badat extra mycket eftersom allt spillvatten kommit upp hos henne.

Molly ringde och bad en vän om hjälp och de började ösa och torka upp allt vatten. Då ringde det på dörren. Hennes vän utropade: "Det är dina hemlärare!"

Molly skrattade. "Det *är* sista dagen i månaden", svarade hon, "men det är definitivt *inte* mina hemlärare."

Barfota, med våta byxor, håret slarvigt uppsatt och med moderiktiga latexhandskar på händerna gick Molly fram till dörren. Men hennes överraskande utseende kunde inte jämföras med den överraskande synen hon mötte. Det *var* hennes hemlärare!

"Jag tappade fullständigt hakan!" berättade hon senare. "Det var ett hemlärarmirakel, sådana som bröderna berättar om under generalkonferenser!" Hon fortsatte: "Men just när jag försökte bestämma mig för om jag skulle kyssa dem eller ge dem en mopp, sa de: 'Molly, vi ber om ursäkt. Vi ser att du är upptagen. Vi vill inte störa. Vi

kommer tillbaka en annan gång.' Och så var de borta."

"Vem var det?" ropade hennes vän från källaren.

"Jag ville säga: 'Ja, inte var det de tre nephiterna'", erkände Molly, "men jag behärskade mig och sa mycket lugnt: 'Det var mina hemlärare, men de tyckte

inte att det var rätt tidpunkt att delge sitt budskap.'" ¹

Bröder, låt oss kortfattat se på den prästadsplikten som har beskrivits som "kyrkans primära källa när det gäller hjälp" till dess enskilda och familjer. ² Hela skogar har offrats i tillverkningen av papper för att organisera och omorganisera den. Tusentals peptalks har hållits för att försöka uppmuntra till den. Säkerligen kan inte ens den bästa psykiatriker i världen lätta på alla skuld känslor som det här ämnet har orsakat. Ändå har vi fortfarande svårt att nå en något så när acceptabel standard i vårt utförande av Herrens befallning "att alltid vaka över kyrkan" ³ genom prästadsområdes hemundervisning.

En del av den utmaning vi möter är kyrkans föränderliga demografi. Vi vet att eftersom våra medlemmar i dag är spridda över drygt 30 000 församlingar

och grenar i 188 länder och territorier, är det en mycket större utmaning att besöka våra bröder och systrar än i kyrkans tidiga dagar, när granne undervisade granne i något som kan kallas för "kvartersundervisning".

Vidare är det så att i många enheter i kyrkan finns ett begränsat antal prästadömsbärare tillgängliga att utföra hemundervisning, så att de som gör det får upp till 18–20 familjer – eller fler – att ta hand om. Det kan också vara fråga om långa resvägar, höga kostnader och dålig tillgång till transportmedel, och långa arbetsdagar och -veckor. För att inte tala om kulturella restriktioner mot oplanerade hembesök och säkerhetsrisker som föreligger i många av världens områden – ja, ni förstår hur komplext problemet är.

Bröder, i den bästa av världar och där omständigheter så tillåter är ett månatligt besök i varje hem fortfarande idealet som kyrkan ska sträva efter. Men när vi vet att det på många platser i världen inte är möjligt att uppnå ett sådant ideal och att vi får dessa bröder att känna sig misslyckade när vi ber dem att göra det som inte är realistiskt att uppnå, skrev första presidentskapet till kyrkans prästadömsledare i december 2001 följande inspirerade och mycket nyttiga råd: "Det finns vissa platser i kyrkan", skrev de, "där ... hemundervisning i varje hem varje månad kanske inte kan göras på grund av otillräckligt antal aktiva prästadömsbröder och olika andra lokala svårigheter." Jag har nämnt några av dem. "Under sådana förhållanden", fortsätter de, "bör ledarna göra sitt bästa och använda de resurser de har för att vaka över och stärka varje medlem".⁴

Bröder, om jag i min församling eller gren står inför sådana svåra omständigheter, skulle min kamrat i aronska prästadömet och jag tillämpa första

presidentskapets råd (vilket numera finns i handboken) på följande sätt: Först skulle vi, oavsett hur många månader det tog att åstadkomma det, följa befallningen i skrifterna att "besöka varje medlems hem"⁵ genom att upprätta ett schema över hur vi kan besöka dessa hem så snart det är praktiskt möjligt. I det schemat skulle vi prioritera vår tid och antal besök till dem som behöver oss mest – undersökare som missionärerna undervisar, nyligen döpta medlemmar, de som är sjuka, de ensamma, de mindre aktiva, ensamstående med barn i hemmet och så vidare.

Medan vi följde schemat för att besöka alla hem, vilket kan ta månader att genomföra, skulle vi hålla annat slags kontakt med personerna och familjerna på vår lista genom de verktyg Herren har gett oss. Säkerligen skulle vi träffa våra familjer i kyrkan och, som skriften säger, "tala med varandra om [deras] själars välfärd".⁶ Dessutom skulle vi ringa, mejla och sms:a dem och till och med skicka en hälsning på ett av de många verktygen på sociala medier som vi har tillgång till. För att se till att vi möter särskilda

behov kan vi skicka ett citat från skrifterna eller en rad från ett generalkonferenstal, eller ett Mormon Message som finns bland allt material på LDS.org. För att citera första presidentskapet: Vi skulle göra vårt bästa i våra omständigheter med de resurser vi har.

Bröder, det jag väddar till er i kväll är att ni lyfter er vision av hemundervisningen. Jag ber er att på nya och bättre sätt se er själva som sändebud från Herren till hans barn. Det innebär att ni lämnar bakom er traditionen av en frenetisk moselagliknande insats sista dagen i månaden, när ni hastigt ger ett evangeliebudskap från kyrkans tidningar som familjen redan har läst. Vi hoppas att ni istället etablerar en epok av genuin evangelieinriktad omsorg om medlemmarna, att ni vakar över och tar hand om varandra, att ni möter andliga och timliga behov på det sätt som behövs.

När det nu gäller vad som "räknas" som hemundervisning, så "räknas" allt gott ni gör, så rapportera allt! Ja, den rapport som betyder mest är hur ni har välsignat och tagit hand om dem ni har ansvar för, vilket har så gott som inget att göra med en viss kalenderdag eller en viss plats. Det som betyder något är att ni älskar människorna och uppfyller budet "att alltid vaka över kyrkan".⁷

Den 30 maj förra året körde min vän Troy Russell sakta pickupen ut från garaget för att donera saker till Deseret Industries. Han kände hur bakdäcket körde över ett gupp. Han trodde att något hade fallit ur pickupen, men när han steg ur bilen såg han sin kära nioårige son Austen ligga med ansiktet nedåt på asfalten. Skriken, prästadömsvälsignelsen, ambulanspersonalen och sjukhuspersonalen var i det här fallet till ingen nytta. Austen hade lämnat dem.

Generalauktoriteter och generalämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIOSS KVORUM

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

GENERALAUKTORITETSSJUTTIO

(alfabetsk ordning)

Marcos A. Aloukalis

Jose L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Aderin

Mervyn B. Arnold

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Carl B. Cook

Lawrence E. Corbridge

Valeri V. Corodin

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Joaquin E. Costa

Leonardo R. Curtis Jr

Massimo De Leo

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Timothy J. Dyckes

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fabiella

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Gooby

Christoffel Golden

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

O. Vincent Hebeck

Kevin S. Hamilton

James J. Hamula

Allen D. Haynie

Paul V. Johnson

Larry S. Kacher

Patrick Kearon

Von G. Keetch

Jurg Klebingat

Erich W. Kopschke

Larry R. Lawrence

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Peter F. Meus

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Nattress

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Adrian Ochoa

Allan F. Packer

S. Mark Palmer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Michael T. Ringwood

Gary B. Sablin

Ben A. Schmitz

Gregory A. Schwitzer

Joseph W. Sijari

Steven E. Snow

Vern P. Stanfill

Michael John U. Teh

Jose A. Tejera

Juan A. Uceda

Arnulfo Valenzuela

Terence M. Vinson

Scott D. Whiting

Larry Y. Wilson

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Dean M. Davies
förste rådgivare

Gerald Gausse
presiderande biskop

W. Christopher Waddell
andera rådgivare

GENERALÄMBETSMÄN

SÖNDAGSSKOLAN

Devin G. Durant
förste rådgivare

Tad R. Callister
president

Brian K. Ashton
andera rådgivare

UNGA KVINNOR

Carol F. McConkie
första rådgivare

Bonnie L. Oscarson
president

Carole M. Stephens
första rådgivare

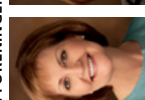

Linda K. Burton
president

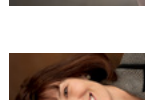

Linda S. Reeves
andera rådgivare

HJÄLPÖRINGEN

Jean B. Brigham
första rådgivare

Joy D. Jones
president

Bonnie H. Gordon
andera rådgivare

PRIMÄR

Douglas D. Holmes
första rådgivare

Stephen W. Owen
president

Mi. Joseph Brough
andera rådgivare

UNGA MÄN

Scott D. Whiting

Larry Y. Wilson

Chi Hong (Sam) Wong

Troy kunde varken sova eller finna frid och var otröstlig. Han sa att det var mer än han kunde uthärda och att han helt enkelt inte kunde leva med det. Men denna plågsamma klyfta överbryggades av tre återlösande krafter.

För det första kärleken och en trösterik ande från vår Fader i himlen, en närvaro som förmedlades genom den Helige Anden och som tröstade Troy, som undervisade honom, älskade honom och viskade att Gud vet allt om att förlora en vacker och fullkomlig son. För det andra hans fru Deedra, som kramade om Troy, älskade honom och påminde honom om att hon också hade förlorat sin son och var fast besluten att inte förlora sin man också. Den tredje i den här berättelsen är John Manning, en *extraordinär* hemlärare.

Jag vet uppriktigt sagt inte hur ofta John och hans yngre kamrat besökte familjen Russell, inte heller vilket budskap som gavs när de kom dit eller hur de rapporterade det de gjorde. Det jag vet är att i våras sträckte sig broder Manning ner och lyfte upp Troy Russell från uppfartens tragedi som om han hade lyft upp den lille Austen. Som den hemlärare eller väktare eller bror i evangeliet som han skulle vara, tog John helt enkelt på sig prästadömsansvaret och omvårdnaden av Troy Russell. Han började med att säga: "Troy, Austen vill att du kommer på fötter igen – och att du kommer tillbaka till basketen – så jag hämtar upp dig här varje morgon kvart över fem. Var klar, för jag vill inte behöva komma in och hämta dig – och jag *vet* att Deedra inte vill att jag gör det heller."

"Jag ville inte gå", berättade Troy för mig senare, "för jag hade alltid tagit med mig Austen de där morgnarna och jag visste att minnena skulle vara för smärtsamma. Men John envisades, så jag kom. Från första dagen pratade vi, eller det var snarare så att jag pratade

och John lyssnade. Jag pratade hela vägen till kyrkan och sedan hela vägen hem. Ibland pratade jag när vi parkerade på uppfarten och såg solen gå upp över Las Vegas. Det var svårt i början, men med tiden insåg jag att jag hade hittat min styrka med hjälp av en mycket långsam basketspelare på en och nittio med ett absolut patetiskt hoppkott, som älskade mig och lyssnade på mig tills solen till slut gick upp i mitt liv igen."⁸

Mina bröder i det heliga prästadömet, när vi talar om hemundervisning eller omsorg eller personligt prästadömstjänande – kalla det vad ni vill – är det detta vi talar om. Vi ber er att som hemlärare vara Guds sändebud

till hans barn, att älska, ta hand om och be för de personer ni anförtröts, på samma sätt som vi älskar, tar hand om och ber för er. Må ni vaka över och vårda Guds hjord på de sätt ni kan i era omständigheter, är min bön i allas vår gode Herdes namn, vars vittne jag är, ja, Herren Jesus Kristus, amen. ■

SLUTNOTER

1. Personligt samtal, juni 2016.
2. *Melkisedekiska prästadömet's ledarskap: Handbok* (1990), s. 5.
3. L&F 20:53.
4. Brev från första presidentskapet, 10 dec. 2001; det rådet har tagits med i *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 7.4.3.
5. L&F 20:47, 51.
6. Moro. 6:5.
7. L&F 20:53.
8. Personligt samtal och personlig e-post, apr. 2016.

Äldste LeGrand R. Curtis Jr.
i de sjuttios kvorum

Det finns en kraft i boken

Mormons boks kanske viktigaste kraft är att den kan föra oss närmare Jesus Kristus.

Den 14 juni 1989, på grund av felaktig information om kyrkan, förbjöd Ghanas regering alla Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas aktiviteter i detta afrikanska land. Regeringen beslagtogs all kyrkans egendom och all missionärsaktivitet upphörde. Kyrkans medlemmar, som kallar denna period "stilleståndet", gjorde sitt bästa för att leva efter evangeliet utan grensmöten eller stöd av missionärer. Det finns många inspirerande berättelser om hur medlemmarna höll evangeliets låga brinnande genom tillbedjan i hemmen och tog hand om varandra som hemlärare och besökslärarinnor.

Så småningom reddes missförståndet ut, och 30 november 1990 upphörde stilleståndet och kyrkans normala aktiviteter återupptogs.¹ Sedan dess har relationerna mellan kyrkan och Ghanas regering varit mycket goda.

Medlemmar som upplevde stilleståndet påpekar gärna vilka välsignelser som följde av denna ovanliga period. Mångas tro stärktes tack vare de motgångar de drabbades av. Men en av stilleståndets välsignelser kom på ett ovanligt sätt.

Nicholas Ofosu-Hene var en ung polisman som fått i uppdrag att vakta ett av kyrkans möteshus under stilleståndet. Han skulle vakta byggnaden på natten. När Nicholas först kom till möteshuset såg han att saker låg utspridda, papper, böcker och möbler låg huller om buller. Mitt i röran såg han en Mormons bok. Han försökte ignorera boken eftersom han hade hört att den var ond. Men han kände en märklig dragning till den. Till slut kunde Nicholas inte ignorera boken längre. Han plockade upp den. Han kände sig manad att börja läsa den. Han läste hela natten, och tårar rann nedför kinderna medan han läste.

Första gången som han öppnade den läste han hela 1 Nephi. Andra gången läste han hela 2 Nephi. När han kom till 2 Nephi, kapitel 25, läste han följande: "Och vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder."²

Då kände Nicholas Anden så starkt att han började gråta. Han insåg att han

medan han läste hade fått flera andliga maningar om att den boken var helig skrift, den mest sanna som han någonsin läst. Han insåg att Sista Dagars Heliga, i motsats till vad han hade hört, har en stark tro på Jesus Kristus. När stilleståndet upphörde och missionärer återvände till Ghana blev Nicholas, hans fru och barn medlemmar i kyrkan. När jag träffade honom förra året, var han polischef och verkade som president för kyrkans distrikt i Tamale i Ghana. Han säger: "Kyrkan har förändrat mitt liv. ... Jag tackar Gud den Allsmäktige för att han lett mig till det här evangeliet."³

Alibert Davies, en annan man från Ghana följde med en vän till ett av våra möteshus där hans vän hade ett presidentskapsmöte. Medan Alibert väntade på sin vän, läste han en bok som han hittade i närheten. När mötet var slut ville Alibert ta med sig boken hem. Han fick tillåtelse att inte bara ta med sig den boken, utan också en Mormons bok. När han kom hem började han läsa Mormons bok. Han kunde inte lägga den ifrån sig. Han läste i skenet av ett stearinljus. Så gjorde han under flera nätter, överväldigad av vad han läste och kände. Alibert är nu medlem i kyrkan.

Angelo Scarpulla påbörjade sina teologistudier i hemlandet Italien när han var 10 år. Han blev så småningom präst och tjänade hängivet sin kyrka. Han kom till en punkt när hans tro började svikta, och han sökte och fick möjligheter till ytterligare studier. Men ju mer han studerade, desto mer bekymrad blev han. Det han läste och kände övertygade honom om att det hade skett ett allmänt avfall från den sanna lära som Jesus Kristus och de tidiga apostlarna undervisade om. Angelo sökte efter Guds sanna religion i många olika kyrkor men förblev missnöjd i många år.

En dag stötte han på två av kyrkans medlemmar som hjälpte missionärerna att hitta fler människor att undervisa. Han kände sig dragen till dem och lyssnade på deras budskap med glädje. Angelo tog villigt emot en Mormons bok.

Den kvällen började han läsa boken. Han överväldigades av glädje. Genom Anden gav Gud Angelo en inre förvisning om att han i Mormons bok skulle finna den sanning han sökt i många år. En ljuvlig känsla genomströmmade honom. Det han läste och det han lärt sig från missionärerna bekräftade hans slutsats att det hade skett ett allmänt avfall, men han fick också veta att Guds sanna kyrka hade återställts till jorden. En kort tid senare döptes Angelo in i kyrkan.⁴ När jag träffade honom för första gången var han president för kyrkans gren i Rimini i Italien.

Vad Nicholas, Alibert och Angelo upplevde genom Mormons bok påminner om Parley P. Pratts upplevelse:

”Jag öppnade förväntansfullt [boken]. ... Jag läste hela dagen, att äta var en börda, jag hade ingen längtan efter mat. Att sova var en börda när

natten kom, för jag föredrog att läsa framför att sova.

När jag läste vilade Herrens ande på mig och jag visste och förstod att boken var sann, lika tydligt som en människa vet att hon finns till. Min glädje var nu fullkomlig och var mer än väl värd alla bedrövelser, uppoffringar och allt mödosamt arbete i mitt liv.”⁵

Några har en sådan mäktig upplevelse med Mormons bok första gången de öppnar den, men för andra kommer vittnesbördet om att den är sann gradvis när de läser och ber om det. Så var det för mig. Jag läste Mormons bok första gången i tonåren, som seminarieelev.

Det här är det exemplar av Mormons bok som jag läste. Jag kan inte säga exakt när eller var det hände, men vid något tillfälle när jag läste började jag känna någonting. Jag kände en värme och en ande infinna sig varje gång jag öppnade boken. Känslan växte när jag fortsatte läsa. Den känslan fortsätter än idag. Varje gång jag öppnar Mormons bok är det som att vrida om en strömbrytare – Anden flödar in i mitt hjärta och min själ.

För andra kommer ett vittnesbörd om Mormons bok långsamt, efter mycket studier och bön. Jag har en vän som läste Mormons bok för att få veta om den var sann. Han tillämpade uppmaningen i Moroni: att fråga Gud med uppriktigt hjärta, ärligt uppsåt och tro på Kristus, om Mormons bok är sann.⁶ Men han fick inte genast det utlovade andliga svaret. Så en dag när han, djupt försjunken i tankar, körde vägen fram, vittnade Anden för honom att Mormons bok är sann. Han blev så glad och överväldigad att han rullade ner bilrutan och skrek rakt ut, inte till någon särskild, men ändå till hela världen: ”Den är sann!”

Vare sig vi får vårt vittnesbörd om Mormons bok första gången vi öppnar den eller efter en tid, inspirerar den oss resten av livet om vi fortsätter läsa den och tillämpa dess lärdomar. President

Ezra Taft Benson sa: "Det finns en kraft i boken som börjar flöda in i ert liv i samma ögonblick som ni på allvar börjar studera den." Ni får mer kraft att stå emot frestelser. Ni får förmåga att inte bli bedragna. Ni finner styrka att bli kvar på den raka och smala stigen.⁷

Jag uppmanar alla som hör det här budskapet, också de bärare av aronska prästadömet som har samlats för det här mötet ikväll, att upptäcka kraften i Mormons bok. Som president Thomas S. Monson har sagt: "Läs Mormons bok. Begrunda dess lärdomar. Fråga din himmelske Fader om den är sann."⁸ Under den processen får ni känna Guds Ande i era liv. Den Anden blir en del av ert vittnesbörd om att Mormons bok är sann, att Joseph Smith var en Guds profet och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Guds sanna kyrka på jorden idag. Det vittnesbördet hjälper er motstå frestelser.⁹ Det förbereder er för "den stora uppmaningen ... att flitigt arbeta i Herrens vingårdar."¹⁰ Det blir ett säkert ankare när anklagelser eller smutskastning används för att ifrågasätta er tro, och den är en stadig grund när ni ställs inför frågor ni inte kan besvara, åtminstone inte genast. Ni

kommer att kunna skilja sant från falskt och ni kommer att känna hur den Helige Anden bekräftar era vittnesbörd gång på gång när ni fortsätter läsa Mormons bok hela livet.

Jag uppmanar också alla föräldrar som hör eller läser detta budskap att göra Mormons bok till en viktig del av ert hem. När våra barn växte upp läste vi Mormons bok medan vi åt frukost. Det här är det bokmärke vi använde. På framsidan finns ett citat där president Benson lovar att Gud ska utgjuta välsignelse över oss när vi läser Mormons bok.¹¹ På baksidan finns det här löftet från president Marion G. Romney, tidigare rådgivare i första presidentskapet: "Jag är övertygad om att om vi i våra hem läser i Mormons bok, regelbundet och under bön, ensamma och tillsammans med våra barn, kommer anden i denna underbara bok att sätta sin prägel på våra hem och alla som bor där. ... Missämjans anda upphör. Vi föräldrar ger då våra barn råd och vägledning med större kärlek och visdom. Barnen blir mer mottagliga för våra råd och följer dem bättre. Rättfärdigheten tillväxer. Tro, hopp och kristlig

kärlek – Kristi rena kärlek – ska råda i våra hem och i våra liv och skänka oss frid, glädje och lycka."¹²

Nu, många år efter att våra barn lämnat hemmet och har egna familjer, kan vi tydligt se hur president Romneys löfte har uppfyllts. Vår familj är långt ifrån fullkomlig, men vi kan vittna om Mormons boks kraft och de välsignelser den fört med sig och fortsätter föra med sig till hela vår familj.

Mormons boks kanske viktigaste egenskap är att den för oss närmare Jesus Kristus. Den är ett kraftfullt vittnesbörd om honom och hans återlösningsmission.¹³ Genom den förstår vi hans försonings majestät och kraft.¹⁴ Den ger oss hans lära på ett tydligt sätt.¹⁵ Och genom de storslagna kapitler som beskriver hur den uppståndne Kristus besöker nephiterna ser och upplever vi hur han älskar, välsignar och undervisar de människorna och förstår att han vill göra detsamma för oss om vi kommer till honom genom att leva efter hans evangelium.¹⁶

Bröder, jag vittnar om kraften i Mormons bok. Vare sig jag läser den på engelska, italienska eller franska, i tryck

eller på en elektronisk enhet, har jag funnit samma underbara ande flöda in i mitt liv från dess verser och kapitel. Jag vittnar om dess förmåga att föra oss närmare Kristus. Min bön är att vi alla ska utnyttja den kraft som finns i denna underbara bok fullt ut. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se ”You Can’t Close My Heart’: Ghanaian Saints and the Freeze”, 6 jan. 2016, history.lds.org.
2. 2 Ne. 25:26.
3. E-postmeddelande från Nicholas Ofosu-Hene, 27 okt. 2015.
4. Se Angelo Scarpulla, ”Mitt sökande efter återställelsen”, *Nordstjärnan*, juni 1993, s. 17; e-postmeddelande från Ezio Caramia, 16 sep. 2016.
5. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt Jr (1938), s. 37.
6. Se Moro. 10:4–5.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Ezra Taft Benson* (2014), s. 140
8. Thomas S. Monson, ”Våga stå ensam,” *Liahona*, nov. 2011, s. 62; se även Thomas S. Monson, ”Prästadörets kraft,” *Liahona*, maj 2011, s. 66; *A Prophet’s Voice: Messages from Thomas S. Monson* (2012), s. 490–494.
9. President Thomas S. Monson har sagt: ”Varje prästadömsbärande bör studera skrifterna varje dag. ... Jag lovar er, vare sig ni bär Arons eller Melkisedeks prästadöme, att om ni studerar skrifterna flitigt så ökar er förmåga att undvika frestelser och ta emot den Helige Andens ledning i allt ni gör” (se ”Var ditt bästa jag,” *Liahona*, maj 2009, s. 67, 68).
10. Alma 28:14.
11. Jag lovar er att ifrån detta ögonblick och allt framgent, om vi dagligen hämtar näring från [Mormons boks] sidor och följer dess föreskrifter, så kommer Gud att utgjuta på vart och ett av Sions barn och kyrkan en välsignelse som hittills inte har skådats” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Ezra Taft Benson*, s. 126).
12. Marion G. Romney, ”Mormons bok”, *Nordstjärnan*, okt. 1980, s. 121.
13. Se till exempel titelbladet till Mormons bok; 1 Ne. 11; 2 Ne. 25; Mosiah 16; 18; Alma 5; 12; Hel. 5; 3 Ne. 9; Morm. 7.
14. Se till exempel 2 Ne. 2; 9; Mosiah 3; Alma 7; 34.
15. Se till exempel 2 Ne. 31; 3 Ne. 11; 27.
16. Se 3 Ne. 11–28.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Lär av Alma och Amulek

Det är min förhoppning att de som kommit bort från lärjungeskapets stig ska se med hjärtat och lära av Alma och Amulek.

Alma den yngre

En av de mest oförglömliga personligheterna i helig skrift är Alma den yngre. Trots att han var son till en stor profet gick han en tid vilse och blev en ”ogudaktig och avgudadyrkande människa”. Av skäl som vi bara kan gissa oss till motarbetade han aktivt sin far och sökte förgöra kyrkan. Och på grund av sin våltalighet och övertalningsförmåga hade han stor framgång.¹

Men Almas liv förändrades när en Herrens ängel visade sig för honom och talade som med åskans röst. I tre dagar och tre nätter ”plågades [Alma] av evig pina ... ja, med en fördömd själs kval”. Och sedan förde på något sätt ett vagt minne ljus till sinnets mörker – en evig sanning som han hade lärt av sin far: att Jesus Kristus skulle komma ”för

att sona världens synder”. Alma hade långt tidigare förkastat sådana tankar, men nu ”grep hans sinne tag i denna tanke” och han satte ödmjukt och uppriktigt sin lit till Kristi försonings makt.²

Efter den här upplevelsen var Alma en förändrad människa. Från och med den stunden ägnade han sitt liv åt att gottgöra den skada han åstadkommit. Han är ett mäktigt exempel på omvändelse, förlåtelse och bestående trofasthet.

Alma valdes så småningom att efterträda sin far som ledare för Guds kyrka.

Alla medborgare i den nephitiska nationen måste ha känt till Almas berättelse. Hans tids Twitter, Instagram och Facebook skulle ha fyllts med bilder och berättelser om honom.

Troligen fanns han ofta på omslaget till *Zarahemlas Veckoblad* och var ämne för ledarspalter och specialprogram. Kort sagt var han kanske den största kändisen på sin tid.

Men när Alma såg att hans folk glömde Gud och hängav sig åt stolthet och stridigheter, valde han att abdikera från sin post och ägna sig "helt åt det höga prästadömet i Guds heliga orden"³, åt att predika omvändelse bland nephiterna.

I början hade Alma stor framgång – det vill säga, tills han begav sig till staden Ammonihah. Folket i den staden var väl medvetna om att Alma inte längre var deras politiska ledare och de hade föga respekt för hans prästadömes myndighet. De smädade honom, hånade honom och drev ut honom ur sin stad.

Nedslagen vände Alma ryggen åt staden Ammonihah.⁴

Men en ängel befallde honom att återvända.

Tänk er: Han tillsades att återvända till människor som avskydde honom och var fientliga mot kyrkan. Det var ett farligt, ja, kanske livsfarligt uppdrag. Men Alma tvekade inte. "Han återvände med hast."⁵

Alma hade fastat i många dagar när han kom in i staden. Där frågade han

en fullständig främling om han ville "ge en enkel Guds tjänare något att äta".⁶

Amulek

Den mannen hette Amulek.

Amulek var en välbärgad, välkänd medborgare i Ammonihah. Fastän han kom från en lång släktlinje av troende, hade hans egen tro svalnat. Han bekände senare: "Jag blev kallad många gånger och jag ville inte lyssna. Därför kände jag till dessa ting, men jag ville ändå inte [tro]. Därför fortsatte jag att göra uppror mot Gud."⁷

Men Gud förberedde Amulek och när Amulek mötte Alma välkomnade han Herrens tjänare till sitt hem, där Alma stannade många dagar.⁸ Under den tiden öppnade Amulek sitt hjärta för Almas budskap och en förunderlig förändring kom över honom. Från den stunden trodde Amulek inte bara, han blev också en trons förkämpe.

När Alma gick ut igen för att undervisa Ammonihahs folk hade han ett andra vittne vid sin sida: Amulek, en av deras egna.

De händelser som följde är en av de bitterljuvaste berättelserna i skrifterna. Ni kan läsa om dem i Alma kapitel 8–16.

I dag vill jag be er tänka över två frågor:

För det första: "Vad kan jag lära av Alma?"

För det andra: "Hur liknar jag Amulek?"

Vad kan jag lära av Alma?

Låt mig börja med att fråga alla ledare i kyrkan förr, nu och i framtiden: "Vad kan ni lära av Alma?"

Alma var en utomordentligt begåvad och kunnig man. Det kunde ha varit lätt att tro att han inte behövde någons hjälp. Men vad gjorde Alma när han återvände till Ammonihah?

Alma sökte upp Amulek och bad honom om hjälp.

Och Alma fick hjälp.

Av något skäl är vi som ledare ovilliga att finna och fråga våra Amulek. Kanske tänker vi att vi kan göra jobbet bättre själva, eller så vill vi slippa besvära andra, eller vi antar att andra inte vill hjälpa till. Alltför ofta tvekar vi att be människor använda sina gudagivna talanger och engagera sig i det stora frälsningsarbetet.

Tänk på Frälsaren. Började han etablera sin kyrka på egen hand?

Nej.

Han sa inte: "Håll er undan. Det här klarar jag." I stället sa han: "Kom och följ mig."⁹ Han inspirerade, uppmanade, instruerade och litade sedan på att hans efterföljare skulle "göra det som ni har sett mig göra"¹⁰. På det sättet byggde Jesus Kristus inte bara upp sin kyrka utan också sina tjänare.

Vilket ämbete ni än har just nu – vare sig ni är diakonernas kvorumpresident, stavspresident eller områdespresident – måste ni för att ha framgång finna er Amulek.

Det kan vara någon som är anspråkslös eller till och med osynlig i era församlingar. Det kan vara någon som *verkar* ovillig eller oförmögen att tjäna. Era Amulek kan vara unga eller

gamla, män eller kvinnor, oerfarna, trötta eller mindre aktiva i kyrkan. Men det som kanske inte syns vid första ögonkastet är att de hungrar efter att från er höra orden: "Herren behöver dig! Jag behöver dig!"

Djupt inom sig vill många tjäna sin Gud. De vill vara redskap i hans händer. De vill svinga sin lie och sträva av all makt för att förbereda jorden för vår Frälsares återkomst. De vill bygga hans kyrka. Men de tvekar att börja. Ofta väntar de på att bli ombedda.

Jag uppmanar er att tänka på de personer i era församlingar och grenar, i era missioner och stavar, som behöver höra en kallelse till handling. Herren har arbetat med dem, han har förberett dem och uppmjukat deras hjärtan. Finn dem genom att se med hjärtat.

Räck ut en hand till dem. Undervisa dem. Inspirera dem. Fråga dem.

Återge för dem ängelns ord till Amulek; att Herrens välsignelse ska vila över dem och deras hus.¹¹ Ni kanske förvånas över att finna en ståndaktig Herrens tjänare som annars hade förblivit gömd.

Hur liknar jag Amulek?

Medan några av oss bör söka efter sin Amulek, är för andra kanske frågan: "Hur liknar jag Amulek?"

Du har kanske med åren blivit mindre hängiven i ditt lärjungeskap. Kanske har ditt vittnesbörds eld falnat. Kanske har du avlägsnat dig från Kristi kropp. Kanske har du blivit besviken eller till och med arg. Liksom människor i kyrkan i det forna Efesus har du kanske "övergett din första kärlek"¹² – Jesu Kristi evangeliums sublima, eviga sanningar.

Kanske känner du liksom Amulek i ditt hjärta att Herren har "kallat [dig] många gånger, men du "ville inte lyssna".

Men Herren ser i dig det han såg i Amulek: potentialen hos en ståndaktig tjänare med ett viktigt arbete att utföra och ett vittnesbörd att sprida. Det finns tjänande som ingen annan kan ge på riktigt samma sätt. Herren har anförtrott dig sitt heliga prästadöme, som har den gudomliga potentialen att välsigna och lyfta andra. Lyssna med hjärtat och följ Andens maningar.

En medlems resa

Jag berördes av en broders resa. Han frågade sig själv: "När Herren kallar, är jag villig att lyssna?" Jag ska kalla den här gode brodern för David.

David omvändes till kyrkan för ungefär 30 år sedan. Han verkade som missionär och studerade sedan juridik. Medan han studerade och arbetade för att försörja en ung familj, träffade han på en del information om kyrkan som förvirrade honom. Ju mer han läste sådant negativt material, desto mer osäker blev han. Till sist begärde han att hans namn skulle tas bort från kyrkans medlemsuppteckningar.

Från den tiden, liksom Alma i hans upprors dagar, använde David mycket tid till att debattera med kyrkans

medlemmar. Han deltog i diskussioner på nätet för att utmana deras tro.

Han var mycket bra på det här.

En av medlemmarna han debatterade med ska jag kalla Jacob. Jacob var alltid vänlig och respektfull mot David, men stod också fast i sitt försvar för kyrkan.

Genom åren utvecklade David och Jacob en ömsesidig respekt och vänskap. Vad David inte visste var att Jacob bad för David och gjorde det troget i mer än tio år. Han placerade sin väns namn på bönelistor i Herrens tempel och hoppades att Davids hjärta skulle uppmjukas.

David förändrades långsamt med tiden. Han började med tillgivenhet minnas de andliga upplevelser han en gång haft, och han mindes den glädje han känt när han var medlem i kyrkan.

Liksom Alma hade David inte helt glömt de evangeliets sanningar som han en gång tagit till sig. Och liksom Amulek kände David att Herren sträckte sig mot honom. David var nu delägare i en advokatbyrå – ett statusjobb. Han hade skaffat sig ett rykte som kritiker av kyrkan, och han var för stolt för att be om återinträde.

Ändå fortsatte han känna hur Herden drog i honom.

Han tog till sig skriftstället: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den."¹³ Han bad: "Käre Gud, jag vill vara en sista dagars helig igen, men jag har frågor som kräver svar."

Han började lyssna till Andens viskningar och på inspirerade svar från vänner mer än någonsin tidigare. Ett efter ett vändes hans tvivel till tro, tills han slutligen insåg att han än en gång kände ett vittnesbörd om Jesus Kristus och hans återställda kyrka.

I den stunden visste han att han kunde övervinna sin stolthet och göra det som krävdes för att bli upptagen i kyrkan igen.

Till sist gick David ner i dopets vatten och började sedan räkna dagarna tills han kunde få sina välsignelser återgivna.

Jag är glad att kunna meddela att i somras återgavs Davids välsignelser till honom. Han är återigen fullt

aktiv i kyrkan och är lärare i kursen Evangeliets lära i sin församling. Han tar varje tillfälle i akt att tala med andra om sin förändring, att gottgöra de skador han orsakat och att bära vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium och kyrka.

Sammanfattning

Mina kära bröder, mina kära vänner, låt oss söka, finna, inspireras av och lita på våra församlingars och stavars Amulek. Det finns många Amulek i kyrkan i dag.

Kanske känner du en. Kanske är du en.

Kanske har Herren viskat till dig och uppmanat dig att återvända till din första kärlek, bidra med dina talanger, värdigt utöva prästadömet och tjäna sida vid sida med andra heliga för att komma närmare Jesus Kristus och bygga Guds rike här på jorden.

Vår älskade Frälsare vet var du är. Han känner ditt hjärta. Han vill rädda dig. Han sträcker sig ut mot dig. Vänd bara ditt hjärta till honom. Det är mitt

hopp att de som lämnat lärjungeskapets stig – även om det bara är lite grann – ska betänka Guds godhet och nåd, se med sina hjärtan, lära av Alma och Amulek och höra Frälsarens livsförändrande ord: "Kom och följ mig."

Jag väddar till dig att följa hans uppmaning, för då får du helt visst himlens skörd. Herrens välsignelser ska då vila över dig och ditt hus.¹⁴

Det vittnar jag om och välsignar er som en Herrens apostel i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Mosiah 27:8–10.
2. Se Alma 36:6–20.
3. Alma 4:20.
4. Se Alma 8:24.
5. Alma 8:18.
6. Alma 8:19.
7. Se Alma 10:2–6.
8. Se Alma 8:27.
9. Se Luk. 18:22.
10. JSÖ, Matt. 26:25 (i Handledning för skriftstudier).
11. Se Alma 10:7.
12. Upp. 2:4.
13. Jak. 1:5.
14. Se Alma 10:7.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Så att även han kan bli stark

Min bön är att vi ska hörsamma kallelsen att lyfta andra och förbereda dem för deras härliga tjänande.

Jag känner mig välsignad som får vara med på det här mötet tillsammans med män som bär Guds prästadöme. Hängivenheten, tron och det osjälviska tjänandet i den här församlingen av män och pojkar är ett nutida underverk. Jag talar i kväll till prästadömsbärare, gamla som unga, förenade i att helhjärtat tjäna Herren Jesus Kristus.

Herren förlänar sin kraft till dem, i alla prästadömsämbeten, som värdigt utför sina plikter i prästadömet.

Wilford Woodruff beskrev när han var kyrkans president sin upplevelse i prästadömet ämbeten:

”Jag hörde den första predikan jag någonsin hört i den här kyrkan. Nästa dag döptes jag. ... Jag ordinerades till lärare. Min mission började omedelbart. ... Jag utförde hela den missionen som lärare. ... På konferensen ordinerades jag till präst. ... Efter att ha ordinerats till präst sändes jag ... på mission till södra delen av landet. Det var på hösten 1834. Jag hade en kamrat med mig och vi gav oss av utan börs eller ränsel. Jag färdades ganska många mil på egen hand och predikade evangeliet, och jag döpte några som jag inte

kunde konfirmera i kyrkan eftersom jag bara var präst. ... Ett tag reste jag runt och predikade evangeliet innan jag ordinerades till äldste. ...

[Nu] har jag i ungefär 54 år varit medlem i de tolv apostlarnas råd. Jag har rest omkring med detta och andra kvorum i sextio år nu, och jag vill säga till den här församlingen att jag i mitt ämbete som lärare, och speciellt när jag verkade i vingården som präst, bistods precis lika mycket av Guds kraft som jag någonsin biståts som apostel. Det

finns ingen skillnad i det här så länge vi gör vår plikt.”¹

Den här underbara andliga möjligheten utan åtskillnad omnämns i Herrens beskrivning av aronska prästadömet som ett ”tillägg” till melkisedekska prästadömet.² Ordet *tillägg* innebär att det finns ett samband mellan de två. Det här sambandet är viktigt för att prästadömet ska kunna bli den kraft och välsignelse det kan bli i den här världen och för evigt, för det ”är utan dagars begynnelse och års ände”³.

Sambandet är enkelt. Aronska prästadömet förbereder unga män för ett ännu heligare ansvar.

”Det högre eller det melkisedekska prästadömet makt och myndighet är att inneha nycklarna till kyrkans alla andliga välsignelser –

att få förmånen att ta emot himmelrikets hemligheter, få himlarna öppnade för sig, få umgås med den Förstföddes allmänna församling och kyrka samt åtnjuta Gud Faderns och Jesu, det nya förbundets medlares, umgänge och närhet.”⁴

Dessa prästadömsnycklar kan fullständigt användas av endast en man i taget – presidenten och den

presiderande högprästen i Herrens kyrka. Då kan, genom presidentens delegering, alla män som bär melkisedekska prästadömet förlänas auktoriteten och förmånen att tala och agera i den Allsmäktiges namn. Den kraften är oändlig. Den handlar om liv och död, om familjen och kyrkan, om vem Gud själv är och hans eviga verk.

Herren förbereder bäraren av aronska prästadömet att bli en äldste som tjänar med tro, kraft och tacksamhet i det härliga melkisedekska prästadömet.

För äldster är djup tacksamhet en nödvändighet för att ni ska kunna tjäna fullständigt i prästadömet. Ni kommer att minnas er tid som diakon, lärare eller präst när de som bar det högre prästadömet sträckte sig fram för att lyfta och uppmuntra er på er prästadömsresa.

Alla bärare av melkisedekska prästadömet har sådana minnen, men känslan av tacksamhet kan ha bleknat med åren. Jag hoppas kunna återuppväcka den känslan och med den en beslutsamhet att ge alla ni kan samma slags hjälp som ni en gång fick.

Jag minns en biskop som behandlade mig som om jag redan var den jag hade potentialen att bli i prästadömets kraft. Han kallade på mig en söndag när jag var präst. Han sa att han behövde mig som kamrat för att besöka några medlemmar i vår församling. Han fick det att låta som om jag var hans enda hopp om framgång. Han

behövde inte mig. Han hade utmärkta rådgivare i sitt biskopsråd.

Vi besökte en utblottad och hungrig änka. Han ville att jag skulle hjälpa honom nå hennes hjärta, uppmana henne att göra och följa en budget och lova henne att hon skulle kunna komma så långt att hon inte bara kunde ta hand om sig själv utan också kunde hjälpa andra.

Vi gick sedan för att trösta två små flickor som levde under svåra förhållanden. När vi gick därifrån sa biskopen tyst till mig: "De där barnen glömmes aldrig att vi kom till dem."

I nästa hem fick jag se hur man inbjuder en mindre aktiv man att komma tillbaka till Herren genom att övertyga honom om att församlingsmedlemmarna behövde honom.

Den biskopen var en bärare av melkisedekska prästadömet som höjde min blick och gav mig styrka genom sitt föredöme. Han lärde mig att ha kraft och mod att bege mig vart som helst i Herrens tjänst. Han har sedan länge gått för att få sin belöning, men jag minns honom ännu för att han sträckte sig ner för att lyfta mig när jag var en oerfaren bärare av aronska prästadömet. Jag fick senare veta att han såg mig på en framtida väg mot större ansvar i prästadömet, en väg jag själv inte kunde se då.

Min far gjorde samma sak för mig. Han var en erfaren och vis bärare av melkisedekska prästadömet. En gång ombads han av en apostel att skriva en

kort text om de vetenskapliga bevisen för jordens ålder. Han skrev texten noggrant, medveten om att vissa som kanske skulle läsa den hade åsikten att jorden var mycket yngre än vad de vetenskapliga bevisen pekade på.

Jag minns fortfarande hur min far gav mig det han hade skrivit och sa till mig: "Hal, du har andlig visdom nog att veta om jag borde skicka det här till apostlarna och profeterna." Jag minns inte så mycket av det som stod på papperet, men jag bär för evigt med mig den tacksamhet jag kände när en stor bärare av melkisedekska prästadömet såg en andlig visdom i mig som jag själv inte kunde se.

En kväll ett antal år senare, när jag hade ordinerats till apostel, blev jag upprörd av Guds profet som bad mig läsa något som hade skrivits om kyrkans lära. Han hade tillbringat kvällen med att läsa kapitlen i en bok. Han sa småskrattande: "Jag kan inte ta mig igenom allt det här. Du borde inte få vila medan jag arbetar." Och sedan yttrade han nästan samma ord som min far sagt långt tidigare: "Hal, du är den som borde läsa det här. Du kan avgöra om det är rätt att publicera det."

Samma mönster för en bärare av melkisedekska prästadömet som höjer blicken och uttrycker förtroende kom till uttryck en kväll på en talfestival som sponsrades av kyrkan. Som sjutton-åring ombads jag hålla tal inför en stor publik. Jag hade ingen aning om vad som förväntades av mig. Jag fick inget ämne, så jag förberedde ett tal som gick långt utöver vad jag visste om evangeliet. Medan jag talade insåg jag att jag gjort ett oavsiktligt fel. Jag minns fortfarande att efter talet kändes det som om jag hade misslyckats.

Näste och siste talare var äldste Matthew Cowley i de tolv apostlarnas kvorum. Han var en stor talare – älskad

i hela kyrkan. Jag minns fortfarande hur jag såg upp på honom från min stol bredvid podiet.

Han började tala med kraftfull stämma. Han sa att mitt tal fått honom att känna att han var på en viktig konferens. Han log när han sa det. Min känsla av misslyckande försvann och följdes av tilltro till att jag en dag kunde bli det som han verkade tro att jag redan var.

Minnet av den kvällen får mig fortfarande att lyssna noggrant när en bärare av aronska prästadömet håller tal. På grund av det som äldste Cowley gjorde för mig, förväntar jag mig alltid att få höra Guds ord. Jag blir sällan besviken men ofta förundrad och jag kan inte låta bli att le som äldste Cowley gjorde.

Det finns mycket som kan bidra till att stärka våra yngre bröder i prästadömet, men inget har större kraft än att vi hjälper dem utveckla tro på och tillit till att de kan nedkalla Guds kraft i sitt tjänande i prästadömet.

Den tron och tilliten är inget de bär med sig från en enstaka upplevelse av att lyftas av ens den andligaste bäraren av melkisedekska prästadömet. Förmågan att nedkalla dessa krafter måste utvecklas genom många uttryck av tillit från dem som är mer erfarna i prästadömet.

Bärare av aronska prästadömet behöver också uppmuntran och tillrättavisning varje dag och till och med varje timme från Herren själv genom den Helige Anden. Sådant blir tillgängligt för dem om de *väljer att hålla sig värdiga det*. Det beror på de val de kommer att göra.

Det är därför vi genom föredöme och vittnesbörd måste lära dem att orden från den store bäraren av melkisedekska prästadömet och ledaren kung Benjamin är sanna.⁵ De är ord

av kärlek som uttalades i Herrens namn, vars prästadöme det är. Kung Benjamin lär oss vad som krävs av oss för att hålla oss rena nog att ta emot uppmuntran och tillrättavisning från Herren:

”Och till sist: Jag kan inte berätta om alla sätt varpå ni kan begå synd, ty det finns åtskilliga sätt och vis, ja, så många att jag inte kan räkna dem.

Men så mycket kan jag säga er, att om ni inte ger akt på er själva och på era tankar och på era ord och på era gärningar och iakttar Guds bud och fortsätter i tron på det ni har hört om vår Herres ankomst, ända till livets slut, så måste ni förgås. O människa, kom nu ihåg detta så att du inte förgås.”⁶

Vi är alla medvetna om de brinnande pilarna från rättfärdighetens fiende som skjuts iväg som en hemsk stormvind mot de unga prästadömsbärare vi älskar så mycket. För oss ter de sig som de unga krigare som kallade sig Helamans söner. De kan överleva som de unga krigarna gjorde, om de håller sig i säkerhet, som kung Benjamin manade dem att göra.

Helamans söner tvivlade inte. De stred modigt och segrade eftersom de trodde på sina mödrars ord.⁷ Vi förstår vilken kraft som finns i en kärleksfull

mors ord. Mödrar ger sina söner det där stora stödet i dag. Vi prästadömsbärare kan och måste bidra till det stödet med vår beslutsamhet att lyda uppmaningen att vi, när vi omvänder oss, ska sträcka oss ner och stärka våra bröder.⁸

Det är min bön att alla bärare av melkisedekska prästadömet ska ta emot möjligheten som Herren erbjuder:

”Och om någon bland er är stark i Anden, låt honom då ta med sig den som är svag, så att denne kan bli uppbyggd i all ödmjukhet, så att även han kan bli stark.

Ta därför med er dem som är ordinerade till det lägre prästadömet, och sänd dem i förväg att arrangera möten och bereda vägen, och att hålla de möten som ni själva inte kan hålla.

Se, detta är sättet varpå mina apostlar i forna dagar byggde upp min kyrka åt mig.”⁹

Ni prästadömsledare och fäder till bärare av aronska prästadömet kan få under att ske. Ni kan hjälpa Herren fylla leden av trofasta äldster med unga män som tar emot kallelsen att predika evangeliet och göra det med tillförsikt. Ni ska få se många av dem ni lyft och uppmuntrat förbli trofasta, gifta sig värdigt i templet och i sin tur lyfta och förbereda andra.

President Thomas S. Monson

Det krävs inga nya aktivitetsprogram, förbättrade läromedel eller bättre sociala medier. Det krävs inget kall utöver det ni har nu. Prästadömet ed och förbund ger er kraft, myndighet och vägledning. Min bön är att ni går hem och noggrant studerar prästadömet ed och förbund, som återfinns i Läran och förbunden, kapitel 84.

Vi hoppas alla att fler unga män får upplevelser som Wilford Woodruff, som när han var bärare av aronska prästadömet undervisade om Jesu Kristi evangelium med kraft till omvändelse.

Min bön är att vi ska hörsamma kallelsen att lyfta andra och förbereda dem för deras härliga tjänande. Av hela mitt hjärta tackar jag de underbara människor som har lyft mig och visat mig hur jag ska älska och lyfta andra.

Jag betygar att president Thomas S. Monson innehar alla prästadömet nycklar på jorden i den här tiden. Jag vittnar om att han under ett liv av tjänande har varit ett föredöme för oss alla i att räcka ut handen för att lyfta andra som bärare av melkisedekska prästadömet. Jag är personligen tacksam för hur han har lyft mig och visat mig hur jag ska lyfta andra.

Gud Fadern lever. Jesus är Kristus. Detta är hans kyrka och rike. Detta är hans prästadöme. Jag vet det för egen del genom den Helige Andens kraft. I Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Wilford Woodruff, "The Rights of the Priesthood", *Deseret Weekly*, 17 mars 1894, s. 381.
2. Se L&F 84:30; 107:14.
3. L&F 84:17.
4. L&F 107:18–19.
5. Alma 13:6–9 antyder att profeterna i Mormons bok innehade melkisedekska prästadömet.
6. Mosiah 4:29–30.
7. Se Alma 56:47.
8. Se Luk. 22:32.
9. L&F 84:106–108.

Principer och löften

Må vi vårda kropp och sinne genom att följa de principer som framläggs i Visdomsordet, en gudagiven plan.

kväll, bröder, ber jag om ledning från vår himmelske Fader när jag talar till er.

År 1833 uppenbarade Herren för profeten Joseph Smith en plan för ett sunt levnadssätt. Den planen finns i kapitel 89 i Läran och förbunden och kallas Visdomsordet. Där ges konkret vägledning om den mat vi äter och den förbjuder användning av ämnen som är skadliga för våra kroppar.

De som lyder Guds bud och trofast följer Visdomsordet lovas särskilda välsignelser, däribland god hälsa och större fysisk uthållighet.¹

Nyligen läste jag en sann berättelse om ett dramatiskt exempel på de här löfterna. En trofast medlem i kyrkan, John A. Larsen, tjänade under andra världskriget i Förenta staternas kustbevakning på skeppet USS *Cambria*. Under ett sjöslag i Filippinerna varnades det för en annalkande division bombplan och kamikaze-jaktplan. Order gavs om omedelbar evakuering. Eftersom USS *Cambria* redan hade avseglat, samlade John och tre kamrater ihop sin utrustning och skyndade ner till stranden i hopp om att få skjuts ut till ett av de avseglande

fartygen. Lyckligtvis plockade en landstigningsbåt upp dem och for snabbt mot det sista fartyget som var på väg ut ur viken. Männerna på det avgående fartyget hade fullt upp på däck och hann bara kasta ner rep till de fyra männen, i hopp om att de skulle kunna klättra ombord.

John, som hade en tung radio på ryggen, dinglade i änden av ett tolv metersrep längs sidan på ett fartyg på väg ut mot öppna havet. Han började dra sig upp, hand för hand, och visste att om han tappade taget skulle han helt säkert omkomma. Redan när han hade klättrat en tredjedel av sträckan kände han hur armarna brände av smärta.

Han hade försvagats så pass att han kände att han inte kunde hålla sig kvar.

När Johns styrka ebbade ut och han bistert begrundade sitt öde, ropade han tyst till Gud. Han sa till honom att han alltid hållit Visdomsordet och hade levt ett rent liv – och att han nu förtvivlat väl behövde de utlovade välsignelserna.

John berättade senare att när han slutade be, kände han en framvällande våg av styrka. Han började klättra igen och formligen flög uppför repet. När han kom upp på däck var hans andning normal och inte det minsta ansträngd. Välsignelserna om ökad hälsa och uthållighet som utlovades i Visdomsordet hade förverkligats. Han

tackade sin himmelske Fader då, och under resten av sitt liv, för svaret på sin förtvivlade bön om hjälp.²

Bröder, må vi vårda kropp och sinne genom att följa de principer som framläggs i Visdomsordet, en gudagiven plan. Av hjärta och själ vittnar jag om de härliga välsignelser som väntar oss när vi gör det. Att det ska bli så ber jag i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 89:18–21.
2. Se John A. Larsen, i Robert C. Freeman och Dennis A. Wright, red., *Saints at War: Experiences of Latter-day Saints in World War II* (2001), s. 350–351; använd med tillstånd.

President Thomas S. Monson

Den fullkomliga vägen till lycka

Jag vittnar om den stora gåva som är vår Faders plan för oss. Det är den enda fullkomliga vägen till frid och lycka.

Mina älskade bröder och systrar, både här i konferenscentret och över hela världen, jag är så tacksam för tillfället att delge er mina tankar den här morgonen.

För femtiotvå år sedan, i juli 1964, hade jag ett uppdrag i New York under den tid som Världsutställningen hölls där. Varje morgon besökte jag mormonpaviljongen på Världsutställningen.

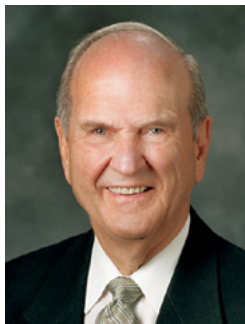
Jag kom fram strax före visningen av kyrkans film *Människans sökande efter lycka*, en framställning av frälsningsplanen, som sedan dess blivit en klassiker i kyrkan. Jag satt bredvid en ung man på kanske 35 år. Vi hade ett kort samtal. Han var inte medlem i vår kyrka. Så sänktes belysningen och filmen började.

Vi lyssnade till berättarrösten som ställde de viktiga och universella frågorna: Varifrån kommer jag? Varför är jag här? Vart kommer jag efter det här livet? Allas öron spändes för att höra svaren och allas ögon fästes på bilderna på duken. En beskrivning av vår förutttillvaro gavs, tillsammans med en förklaring om avsikten med vårt liv på jorden. Vi såg en rörande framställning av hur en gammal man lämnade detta liv och hans härliga återförening med nära och kära som gått före honom till andevärlden.

Efter denna fina framställning av vår himmelske Faders plan för oss, gick publiken sakta ut, många synbart rörda av filmens budskap. Den unge besökaren bredvid mig ställde sig inte upp. Jag frågade om han tyckt om föreställningen. Han svarade med eftertryck: "Det här är sanningen!"

Vår Faders plan för vår lycka och vår frälsning sprids av våra missionärer över hela världen. Inte alla som hör detta gudomliga budskap accepterar och tar det till sig. Men män och kvinnor överallt, precis som min unge vän vid Världsutställningen i New York, känner igen dess sanningar och börjar gå den stig som leder dem hem i säkerhet. Deras liv förändras för alltid.

Väsentlig för planen är vår Frälsare Jesus Kristus. Utan hans försoningsoffer skulle allt vara förlorat. Men det räcker inte att bara tro på honom och hans mission. Vi behöver arbeta och

President Russell M. Nelson

President för de tolv apostlarnas kворum

lära, söka och be, omvända oss och bli bättre. Vi behöver känna till Guds lagar och leva efter dem. Vi behöver ta emot hans frälsande förrättningar. Endast genom att göra det uppnår vi sann, evig lycka.

Vi är välsignade med att *ha* sanningen. Vi har uppdraget att *sprida* sanningen. Låt oss *leva* efter sanningen, så att vi blir värdiga allt som Fadern vill ge oss. Han gör ingenting som inte är till nytta för oss. Han har sagt oss: "Detta är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan."¹

Ur djupet av min själ och i all ödmjukhet vittnar jag om den stora gåva som är vår Faders plan för oss. Det är den enda fullkomliga vägen till frid och lycka, både här och i den tillkommande världen.

Mina bröder och systrar, jag ger er min kärlek och min välsignelse till avslutning, och jag gör det i vår Frälsares och Återlösares, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Mose 1:39.

Glädje och andlig överlevnad

När fokus i vårt liv är på Jesus Kristus och hans evangelium kan vi känna glädje vad som än händer – eller inte händer – i livet.

Mina kära bröder och systrar, i dag ska jag tala om en princip som är nyckeln till vår andliga överlevnad. Det är en princip som blir allt viktigare när tragedier och förvrängda värderingar omkring oss tilltar.

Det här är de sista dagarna, så ingen av oss borde bli förvånad när vi ser en profetia uppfyllas. En mängd profeter, däribland Jesaja, Paulus, Nephi och Mormon, förutsåg att svåra tider

skulle komma¹, att i vår tid skulle hela världen vara i uppror², att människorna skulle "älska sig själva ... vara kärlekslösa ... älska njutning i stället för Gud"³ och att många skulle bli Satans tjänare, som stöder den ondes verk⁴. Ni och jag "strider ... mot världshärskares här i mörkret, [och] mot ondskans andemakter i himlarna".⁵

När konflikter mellan länder eskalerar, när fega terrorister skadar oskyldiga

och när korruption inom allt från affärsliv till politik blir allt vanligare, vad kan då hjälpa oss? Vad kan hjälpa var och en av oss i våra personliga svårigheter och i den hårda utmaningen av att leva i dessa sista dagar?

Profeten Lehi undervisade om en princip för andlig överlevnad. Tänk först på hans omständigheter: Han hade blivit förföljd för att ha predikat sanningen i Jerusalem, och hade befallts av Herren att lämna sina ägodelar och fly med sin familj ut i vildmarken. Han hade bott i ett tält och överlevt på den mat som gick att hitta längs vägen mot ett okänt mål och han hade sett två av sina söner, Laman och Lemuel, göra uppror mot Herrens lärdomar och angripa sina bröder Nephi och Sam.

Lehi visste helt klart vad motgång, oro, ängslan, smärta, besvikelse och sorg var. Men han förkunnade ändå, modigt och utan förbehåll, en princip som uppenbarats av Herren: "Människorna är till för att de skall kunna ha glädje."⁶ Tänk på detta! Av alla ord han kunde ha använt för att beskriva karaktären och syftet med livet här på jorden, valde han ordet *glädje!*

Livet är fyllt av omvägar och återvändsgränder, prövningar och utmaningar av alla slag. Vi har alla förmodligen haft stunder när bedrövelse, ångest och förtvivlan nästan förtärt oss. Ändå är vi här för att ha glädje?

Ja! Svaret är ett rungande ja! Men hur är det möjligt? Och vad måste vi göra för att kunna få den glädje vår himmelske Fader har i beredskap åt oss?

Eliza R. Snow, Hjälpföreningens andra generalpresident, gav ett fängslande svar. På grund av Missouris ökända utrotningsorder, som utfärdades i början av den hårda vintern 1838,⁷ tvingades hon och andra heliga att fly från staten samma vinter. En kväll tillbringade Elizas familj natten i en liten

timmerstuga som användes av sista dagars heliga flyktingar. En stor del av tätningen mellan timmerstockarna hade tagits ut och bränts som ved av dem som kommit före, så det var håll mellan stockarna som var stora nog för en katt att ta sig igenom. Kylan var bitter och deras mat var genomfrusen.

Den kvällen trängdes omkring 80 personer inuti den lilla stugan på bara 37 kvadratmeter. De flesta satt eller stod upp hela natten och försökte hålla värmen. Utanför tillbringade en grupp män natten kring en sprakande brasa, där en del sjöng psalmer och andra grillade frusna potatisar. Eliza skrev: "Ingen klagan hördes. Alla höll humöret uppe och av det yttre att döma kunde utomstående ha tagit oss för nöjesresenärer snarare än en grupp som landsförvisats av guvernören."

Elizas redogörelse för den utmattande, iskalla kvällen var påfallande optimistisk. Hon sa: "Det var en mycket munter kväll. Endast heliga kan vara glada under alla omständigheter."⁸

Just precis! Heliga kan vara glada under alla omständigheter. Vi kan känna glädje även om vi har en dålig dag, en dålig vecka eller till och med ett dåligt år!

Mina kära bröder och systrar, glädjen vi känner har väldigt lite att göra

med våra omständigheter och allt att göra med vårt fokus.

När fokus i vårt liv är på Guds frälsningsplan, vilket president Thomas S. Monson just har lärt oss, samt på Jesus Kristus och hans evangelium, kan vi känna glädje vad som än händer – eller inte händer – i livet. Glädje kommer från och tack vare honom. Han är källan till all glädje. Vi känner den vid jultiden när vi sjunger "gläd dig, o jord, han komma skall".⁹ Och vi kan känna den året om. För sista dagars heliga är Jesus Kristus glädje!

Det är därför våra missionärer lämnar hemmet för att predika hans evangelium. Deras mål är inte att öka antalet medlemmar i kyrkan. Snarare undervisar och döper¹⁰ våra missionärer för att skänka glädje till människorna i världen!¹¹

Liksom Frälsaren erbjuder frid "som övergår allt förstånd"¹², erbjuder han också glädje med en intensitet, ett djup och en bredd som trotsar mänsklig logik och jordiskt förstånd. Till exempel verkar det inte möjligt att känna glädje när ens barn lider av en obotlig sjukdom eller när man förlorar jobbet, eller när ens make bedrar en. Ändå är det precis den glädjen som Frälsaren erbjuder. Hans glädje är konstant och försäkrar oss om att våra "lidanden skall endast vara ett ögonblick"¹³ och ska helgas till vårt bästa¹⁴.

Hur kan vi då få den glädjen? Vi kan börja med att "ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare"¹⁵ "i varje tanke"¹⁶. Vi kan tacka för honom i våra böner och genom att hålla de förbund vi ingått med honom och med vår himmelske Fader. När vår Frälsare blir mer och mer verklig för oss och när vi vädjar om att få hans glädje, ökar vår glädje.

Glädjen är mäktig, och att fokusera på glädje för in Guds kraft i våra liv.

Liksom i allt annat är Jesus Kristus vårt främsta exempel, som "för att nå den glädje som låg framför honom uthärdade ... korset".¹⁷ Tänk på det! För att vår Frälsare skulle kunna klara av den mest smärtsamma upplevelsen som någonsin uthärdats på jorden, fokuserade han på *glädje!*

Och vilken glädje låg framför honom? Säkerligen inkluderade det glädjen av att rena, bota och stärka oss, glädjen att

betala synderna för alla som omvänder sig, glädjen att göra det möjligt för dig och för mig att återvända hem – rena och värdiga – för att bo med våra himmelska föräldrar och familjer.

Om vi fokuserar på den glädjen som kommer till oss eller till dem vi älskar, vad kan vi då uthärda som just nu verkar överväldigande, smärtsamt, skrämmande, orättvist eller helt enkelt omöjligt?

En far som befann sig i en andligt farlig situation fokuserade på glädjen att äntligen vara ren och förlikad med Herren – glädjen att vara befriad från skuld och skam – och glädjen att ha sinnesfrid. Detta fokus gav honom modet att för sin hustru och sin biskop bekänna sitt problem med pornografi och påföljande otrohet. Han gör nu allt som hans biskop råder honom till och strävar av hela sitt hjärta efter att återvinna sin kära hustrus förtroende.

En ung kvinna fokuserade på glädjen att förbli sexuellt ren för att stå ut med vännernas hån när hon lämnade en populär och provokativ, men andligt farlig, situation.

En man som ofta nedvärderade sin fru och tillät sin vrede att gå ut över barnen, fokuserade på glädjen att vara värdig den Helige Andens ständiga sällskap. Detta fokus motiverade honom till att lägga av den naturliga människan¹⁸ som han alltför ofta hade gett efter för, och att göra nödvändiga förändringar.

En kär kollega till mig berättade nyligen om svåra prövningar han haft i två årtionden. Han sa: "Jag har lärt mig att lida med glädje. Mitt lidande uppslukades av glädjen i Kristus."¹⁹

Vad kan ni och jag uthärda om vi fokuserar på glädjen som "ligger framför" oss?²⁰ Vilken omvändelse kan då göras möjlig? Vilken svaghet kan bli till styrka?²¹ Vilken tuktan kan bli till välsignelse?²² Vilka besvikelser, och till och med tragedier, kan tjäna oss till godo?²³ Och vilket krävande tjänande kan vi göra för Herren?²⁴

Medan vi ihärdigt fokuserar på Frälsaren och följer hans mönster av att fokusera på glädje, behöver vi undvika sådant som kan störa vår glädje. Kommer ni ihåg Korihor, en antikrist? Korihor gick från plats till plats medan han spydde ut osanningar

om Frälsaren, tills han fördes inför en högpräst som frågade honom: "Varför går du omkring och förvränger Herrens vägar? Varför lär du detta folk att det inte skall komma någon Kristus, för att därmed ta bort deras glädje?"²⁵

Allt som motsätter sig Kristus eller hans lära stör vår glädje. Det inkluderar människofilosofier, som det finns ett sådant överflöd av på internet och i bloggvärlden, som gör precis vad Korihor gjorde.²⁶

Om vi ser till världen och följer dess formler för lycka,²⁷ får vi aldrig veta vad glädje är. De orättfärdiga kan uppleva många sorters emotioner och känslor, men de upplever aldrig glädje!²⁸ Glädje är en gåva till de trofasta.²⁹ Det är gåvan som kommer av att medvetet försöka leva ett rättfärdigt liv, enligt Jesu Kristi undervisning.³⁰

Han lärde oss hur vi kan få glädje. När vi väljer vår himmelske Fader till vår Gud³¹ och när vi känner Frälsarens försoning verka i våra liv, fylls vi med glädje.³² Varje gång vi vårdar vår maka och vägleder våra barn, varje gång vi förlåter någon eller ber någon om förlåtelse, kan vi känna glädje.

Varje dag som ni och jag väljer att leva efter celestiaa lagar, varje dag som vi håller våra förbund och hjälper andra att göra detsamma, blir glädjen vår.

Lyssna till psalmistens ord: "Jag har alltid haft Herren för ögonen, han är på min högra sida, jag skall

inte vackla. ... Inför [hans] ansikte mättas jag av glädje."³³ Med den här principen inbäddad i våra hjärtan kan varje dag vara en dag av fröjd och glädje.³⁴ Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Tim. 3:1–5.
2. Se L&F 45:26; 88:91.
3. Se 2 Tim. 3:2–4.
4. Se L&F 10:5.
5. Ef. 6:12.
6. 2 Ne. 2:25.
7. Guvernören i Missouri, Lilburn W. Boggs, utfärdade en order om utrotning av mormonerna den 27 oktober 1838 (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 347).
8. Se Eliza R. Snow, citerad i Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), s. 145–146.
9. "Gläd dig, o jord", *Psalmer*, nr 139.
10. Missionärerna gör som Herren har befallt: de predikar, undervisar och döper i hans namn (se Matt. 28:19; Mark. 16:15; Morm. 9:22; L&F 68:8; 84:62; 112:28). I sin förbön till Fadern förkunnade Jesus den inverkan han har på sina lärjungars glädje. Han sa: "Detta säger jag medan jag är i världen, för att deras hjärtan skall vara fyllda av *min* glädje" (Joh. 17:13, kursivering tillagd).
11. Se Alma 13:22.
12. Fil. 4:7.
13. L&F 121:7.
14. Se 2 Ne. 2:2.
15. Hebr. 12:2.
16. L&F 6:36.
17. Hebr. 12:2 i Svenska folkbibeln 2015.
18. Se Mosiah 3:19. Observera: Den "naturliga mannen" är inte bara en fiende till Gud, han är också en fiende till sin fru och sina barn.
19. Se Alma 31:38.
20. Hebr. 12:2 i Svenska folkbibeln 2015.
21. Se Eth. 12:27.

22. Se Hebr. 12:6.

23. Se L&F 122:7.

24. Se Matt. 19:26; Mark. 10:27.

25. Alma 30:22. Mormons bok är fylld av exempel på män och kvinnor som upplever fröjd och glädje *eftersom de väljer att följa Jesus Kristus*. Alla andra val, som i Korihors fall, leder till slutlig undergång.

26. *Förtal* är ett falskt och illvilligt uttalande som är avsett att skada någon eller någontings rykte. Förtal skedde på Korihors tid, och det sker nu. Profeten Joseph Smith talade om kyrkans oövervinnerlighet, även när den ställs inför förtal. Han sa: "Sanningens banér har upprets. Ingen gudlös hand kan hindra verkets framgång. Förföljelser må rasa, pöbelhoppar må samlas, arméer må förena sig, förtalet må nedsvärta, men Guds sanning skall gå fram kraftfullt, ädelt och oförskräckt, tills den genomträngt varje kontinent, förkunnats i varje trakt, täckt varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter har utförts och den store Jehova säger att verket är fullbordat" (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 439–440).

27. Världen lär att glädje kommer av att köpa *saker*. Och om det inte fungerar, köp mer! Den lär också att du kan synda dig till glädje. Och om det inte fungerar, synda mer! Löftet är att vid slutet av varje hedonistisk regnbåge finns en skatt av glädje. Det är inte sant!

28. Varken i den här världen eller i den kommande.

29. Rättfärdiga heliga "som har uthärdat världens kors ... skall ärva Guds rike ... och deras glädje skall vara fullkomlig för evigt" (2 Ne. 9:18).

30. För exempel, se 2 Ne. 27:30; Alma 27:16–18.

31. Se 1 Ne. 17:40.

32. Se Mosiah 4:2–3.

33. Ps. 16:8, 11

34. Se Jes. 35:10; 2 Ne. 8:3.

Äldste Peter F. Meurs
i de sjuttios kvorum

Sakramentet kan hjälpa oss bli heliga

Ge akt på fem sätt att förstärka verkan av och kraften i vårt regelbundna deltagande i den heliga sakramentsförrättningen.

Ett av mina tidigaste minnen är från de sakramentsmöten som hölls i vårt hem i Warrnambool i Australien. Mellan tio och femton personer kom till vår gren och min far, en av tre prästadömsbärare, hade regelbundet tillfälle att välsigna sakramentet. Jag kommer ihåg känslorna jag fick när han ödmjukt och noggrant läste orden i sakramentsbönerna. Han darrade ofta på rösten när han kände Anden. Ibland fick han ta en paus för att få kontroll över sina känslor innan han kunde avsluta bönen.

Som femåring förstod jag inte fullt ut vad som sas och gjordes, men jag visste att det var något speciellt som pågick. Jag kunde känna den Helige Andens lugna och betryggande inflytande medan min far begrundade Frälsarens kärlek till oss.

Frälsaren lärde: ”Detta skall ni alltid göra med dem som omvänder sig och döps i mitt namn. Och ni skall göra det till minne av mitt blod som jag har utgjutit för er, så att ni kan betyga för Fadern att ni alltid kommer ihåg mig. Och om ni alltid kommer ihåg mig, skall ni ha min Ande hos er” (3 Ne. 18:11).

Jag ber oss alla att ge akt på fem sätt att förstärka verkan av och kraften i vårt regelbundna deltagande i den heliga sakramentsförrättningen, en förrättning som kan hjälpa oss bli heliga.

1. Förbered dig i förväg

Vi kan påbörja vår förberedelse inför sakramentet långt innan sakramentsmötet börjar. Lördagen kan vara ett bra tillfälle att begrunda vår andliga utveckling och förberedelse.

Jordelivet är en nödvändig gåva i vår strävan att bli lika vår himmelske Fader. Det innehåller nödvändiga prövningar och utmaningar som ger oss möjlighet att förändras och växa. Kung Benjamin lärde att ”den naturliga människan är en fiende till Gud ... och kommer att så vara i evigheters evighet, om hon inte ger efter för den Helige Andens maningar och lägger av den naturliga människan och blir en helig genom Herren Kristi försoning” (Mosiah 3:19). Att delta i sakramentets förrättning ger oss möjlighet att mer fullständigt överlämna vårt hjärta och vår själ till Gud.

Under vår förberedelse blir vårt hjärta förkrossat när vi uttrycker tacksamhet för Kristi försoning, omvänder oss från våra felsteg och brister och ber om Faderns hjälp i vår fortsatta strävan att bli mer lika honom. Vi kan då se fram emot möjligheten som sakramentet erbjuder att minnas hans offer och förnya våra förpliktelser mot alla förbund som vi har ingått.

2. Kom i god tid

Vår upplevelse av sakramentet kan förhöjas om vi anländer i god tid före

mötet och lyssnar till preludiet under begrundan.

President Boyd K. Packer lärde: "Ett vördnadsfullt spelat preludium ger anden näring. Det inbjuder inspirationen."¹ "Det här är ingen tid", förklarade president Russell M. Nelson, "för samtal eller att utväxla meddelanden, utan en tid för bönefylld meditation när ledarna och medlemmarna förbereder sig andligt för sakramentet".²

3. Sjung och lär av orden i sakramentspsalmen

Sakramentspsalmen är en särskilt viktig del av vår upplevelse av sakramentet. Musiken upphöjer våra tankar och känslor. Sakramentspsalmen får ännu starkare inflytande när vi

fokuserar på dess ord och mäktiga lärdomar. Vi lär oss mycket av ord som "sargad på Golgata för oss du var"³, "må vi minnas och se till att med rena hjärtan stå"⁴ och "där rättvisan, kärleken och nåden möts i gudomlig harmoni"⁵.

När vi sjunger en psalm som förberedelse för att ta del av sakramentets emblem, kan orden bli en del av vår förpliktelse till våra förbund. Ta till exempel: "Vi älskar dig Herre, våra hjärtan är fyllda. Vi ska gå din utvalda väg."⁶

4. Medverka andligen i sakramentsbönerna (se Moro. 4-5)

I stället för att skärma av de välbekanta orden i sakramentsbönerna kan vi lära oss mycket och känna ännu mer

om vi medverkar andligen genom att tänka på förpliktelserna och de tillhörande välsignelserna i dessa heliga böner.

Brödet och vattnet välsignas och helgas för vår själ. De påminner oss om Frälsarens offer och att han kan hjälpa oss bli heliga.

Bönerna förklarar att vi tar del av brödet till minne av Sonens kropp, som han gav till lösen för att alla skulle kunna uppstå, och vi dricker vattnet till minne av Sonens blod, som han fritt utgöt så att vi kan återlösas på villkor att vi omvänder oss.

Bönerna presenterar förbunden med orden "att de är villiga" (Moro. 4:3). De här orden kan bli mycket kraftfulla för oss. Är vi villiga att tjäna och medverka? Är vi villiga att

förändras? Är vi villiga att ta itu med våra svagheter? Är vi villiga att sträcka oss ut och hjälpa andra? Är vi villiga att lita på Frälsaren?

När löftena framställs och vi tar del av sakramentet, bekräftar vi i vårt hjärta att vi är villiga att

- ta på oss Jesu Kristi namn
- sträva efter att hålla alla hans bud
- alltid minnas honom.

Bönen avslutas med en uppmaning och ett löfte som är storslagna: "Så att de alltid kan ha hans Ande hos sig" (Moro. 4:3).

Paulus skrev: "Andens frukt ... är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning" (Gal. 5:22–23). Härliga välsignelser och gåvor finns tillgängliga för oss när vi håller våra förbund.

5. Begrunda och minns honom när sakramentets emblem delas ut

De vördnadsfulla stunderna när prästadömsbärarna delar ut sakramentet kan bli heliga för oss.

När brödet delas ut kan vi begrunda hur Frälsaren i den yttersta kärlekshandlingen för oss tog "på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk" (Alma 7:12).

Vi kan minnas uppståndelsens härliga välsignelse som "skall komma till alla ... både träl och fri, både man och kvinna, både ond och rättfärdig, och inte så mycket som ett hårstrå på deras huvud skall gå förlorat, utan allt skall återställas till sin fullkomliga form" (Alma 11:44).

När vattnet delas ut kan vi minnas Frälsarens vädjan:

"Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig. ...

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ – och jag önskade att jag inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga" (L&F 19:16, 18).

Vi minns att han tog "på sig [våra] skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med [våra] skröpligheter" (Alma 7:12).

När vi funderar över vår upplevelse av sakramentet kan vi fråga oss:

- Vad tänker jag göra den här veckan för att förbereda mig bättre inför sakramentet?
- Kan jag bidra mer till den anda av vördnad och uppenbarelse som kan råda under sakramentsmötets inledning?

- Vilken lärdom förkunnades i sakramentspsalmen?
- Vad hörde och kände jag när jag lyssnade på sakramentsbönerna?
- Vad tänkte jag på medan sakramentet delades ut?

Äldste David A. Bednar lärde: "Sakramentsförrättningen är en helig och återkommande uppmaning till uppriktig omvändelse och andlig förnyelse. Handlingen att ta del av sakramentet leder inte i sig till syndernas förlåtelse. Men om vi samvetsgrant förbereder oss och tar del av den här heliga förrättningen med förkrossat hjärta och botfärdig ande, gäller löftet att vi *alltid* kan ha Herrens Ande hos oss. Och med den Helige Andens heliggörande kraft som ständigt sällskap kan vi *alltid* behålla våra synders förlåtelse."⁷

Jag vittnar om det överflöd av välsignelser som finns tillgängligt för oss om vi utökar vår förberedelse inför och andliga deltagande i sakramentsförrättningen. Jag vittnar vidare om att dessa välsignelser finns tillgängliga för oss tack vare vår himmelske Faders kärlek och hans son Jesu Kristi oändliga försörningsoffer. I hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Boyd K. Packer, "Personlig uppenbarelse: gåvan, provet, löftet", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 60.
2. Russell M. Nelson, "Gudsdyrkan på sakramentsmötet", *Liahona*, aug. 2004, s. 13.
3. "Jesus av Nasaret, Frälsare kär", *Psalmer*, nr 112.
4. Se "När Herrens nattvard nu vi tar", *Psalmer*, nr 110.
5. "How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr 195.
6. "As Now We Take the Sacrament", *Hymns*, nr 169.
7. David A. Bednar, "Att alltid behålla våra synders förlåtelse", *Liahona*, maj 2016, s. 61–62.

Linda S. Reeves

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Den stora återlösningssplanen

Jag vet att när vi uppriktigt omvänder oss från våra synder försvinner de verkligen – spårlöst!

Några månader innan president Boyd K. Packer gick bort hade generalauktoriteter och bionisationernas ledare den värdefulla möjligheten att få höra honom tala till oss. Jag har inte kunnat sluta tänka på det han sa. Han berättade att han hade tänkt tillbaka på sitt liv och sökt tecken på de synder han begått och uppriktigt omvänt sig från och han kunde inte hitta *ett enda spår* efter dem. Tack vare vår älskade Frälsare Jesu Kristi försoningsoffer och genom uppriktig omvändelse var hans synder helt borta, som om de aldrig hade skett. President Packer uppmanade sedan oss ledare den dagen att vittna om att det gäller alla som uppriktigt omvänder sig.

Jag känner till en man som begick sexuella överträdelser för flera år sedan. Under en tid var den här mannen alltför skamsen och orolig för att närma sig sin fru och sina prästadömsledare. Han ville omvända sig fullständigt, men uttryckte faktiskt att han var villig att ge upp sin egen eviga frälsning hellre än att låta sin fru och sina barn genomlida sorg, skam och annat som kunde bli följden av en bekännelse.

När vi har syndat försöker Satan ofta övertyga oss om att det mest osjälviska vi kan göra är att skydda andra från den förkrossande vetskapen om våra synder, bland annat genom att inte bekänna dem för biskopen, som kan välsigna oss genom sitt prästadömes nycklar, som allmän domare i Israel. Men sanningen är att det mest osjälviska och kristuslika vi kan göra är att bekänna synden och omvända oss. Detta är vår himmelske Faders stora återlösningssplan.

Till slut bekände den här gode mannen för sin trogna fru och sina ledare i kyrkan och uttryckte djup ånger. Även

om det var det svåraste han någonsin gjort, gjorde känslor av lättnad, frid, tacksamhet, kärlek till vår Frälsare och en vetskap om att Herren lyfte hans tunga börda och bar honom, att han kände obeskrivlig glädje, oavsett hur hans framtid skulle te sig.

Han hade varit säker på att hans fru och barn skulle bli förkrossade – och det blev de – och att disciplinära åtgärder skulle vidtas och att han skulle avlösas från sitt ämbete – och så blev det. Han var säker på att hans fru skulle bli förtvivlad, sårad och arg – och det blev hon. Och han var övertygad om att hon skulle lämna honom och ta barnen med sig – men det gjorde hon inte.

Ibland leder allvarliga överträdelser till skilsmässa, och beroende på omständigheter kan det vara nödvändigt. Men till den här mannens förundran omfamnade hans fru honom och bestämde sig för att hjälpa honom på alla sätt hon kunde. Så småningom kunde hon fullständigt förlåta honom. Hon hade känt den helande kraften i Frälsarens försoning för henne. Åratal senare är det här paret och deras tre barn starka och trofasta. Mannen och hustrun tjänar i templet och har ett underbart, starkt och kärleksfullt äktenskap. Djupet i den här mannens vittnesbörd och hans kärlek och

tacksamhet till Frälsaren är så uppenbara i hans liv.

Amulek vittnade: ”Jag vill att ni skall komma fram och inte längre förhärda era hjärtan, ... om ni därför omvänder er ... träder den stora återlösningssplanen omedelbart i kraft för er.”¹

När jag tjänade tillsammans med min man, som presiderade över en mission, åkte vi en morgon till flygplatsen för att hämta upp en stor grupp missionärer. En viss ung man fångade vår uppmärksamhet. Han verkade ledsen, nedtyngd och nästan utom sig. Vi iakttog honom noggrant den eftermiddagen. Senare på kvällen kom den här unge mannen med en försenad bekännelse och hans ledare bedömde att han behövde återvända hem. Även om vi var mycket ledsna över att han varit oärlig och inte hade omvänt sig innan han kom som missionär, berömde vi honom uppriktigt och kärleksfullt på vägen till flygplatsen för att han haft modet att träda fram, och vi lovade att hålla nära kontakt med honom.

Den här fine unge mannen var välsignad med underbara föräldrar, goda prästadömsledare och en stödjande, kärleksfull församling. Efter att i ett år ha arbetat hårt på att fullständigt omvända sig och ta del av Frälsarens försoning, kunde han återvända till vår mission. Det är svårt för mig att beskriva den glädje vi kände när vi hämtade upp den unge mannen på flygplatsen. Han var full av Anden, lycklig, tillitsfull inför Herren och angelägen om att trofast få genomföra en mission. Han blev en utomordentlig missionär och min man och jag hade senare förmånen att få närvara vid hans tempelvigsel.

I motsats till den här unge mannen känner jag till en annan missionär som med vetskap om att hennes obekända synd från tiden före missionen säkerligen skulle göra att hon skickades hem

i förtid, smidde en egen plan på att arbeta extra hårt under sin mission och bekänna för missionspresidenten bara några dagar innan hon var färdig med sin mission. Hon kände inte sorg efter Guds vilja utan försökte kringgå den väg som vår kärleksfulle Frälsare har erbjudit var och en av oss.

Under vår mission följde jag en gång med min man när han åkte iväg för att intervjua en man inför hans dop. Medan min man höll intervjun, väntade jag utanför med missionsnärskystrarna som hade undervisat den här mannen. När intervjun var färdig meddelade min man missionärerna att mannen skulle kunna döpas. Den käre mannen grät och grät medan han förklarade att han hade varit säker på att de synder han begått i sitt liv skulle hindra honom från att kunna bli döpt. Jag har sällan bevittnat glädjen och lyckan hos någon som kommer ut ur mörkret och in i ljuset lika mycket som den dagen.

Äldste D. Todd Christofferson betygade:

”Med tron på [vår] barmhärtige Återlösare och hans makt vänds förtvivlan i hopp. Ens hjärta och önskningar förändras och synden som lockade en blir alltmer avskyvärd ...

Oavsett priset som omvändelsen kräver uppslukas det av förlåtelsens glädje.”²

De här upplevelserna påminner mig om Enos i Mormons bok, som ”ropade till [Herren] i mäktig bön” och sedan hörde en röst som sa: ”Enos, dina synder är dig förlåtna ...

Och jag, Enos, visste att Gud inte kunde ljuga, varför min skuld var utplånad.

Och jag sade: Herre, hur kan det ske?

Och han sade till mig: Tack vare din tro på Kristus ... Stå därför upp, din tro har helat dig.”³

När jag förberedde det här talet ville jag få en känsla för hur våra barnbarn förstår omvändelse och hur de känner för Frälsaren, så jag bad våra barn ställa följande frågor till dem. Jag blev rörd av våra barnbarns svar.

Vad är omvändelse? ”När man slår någon säger man ’förlåt’ och hjälper personen upp.”

Hur känns det när du omvänder dig? ”Man kan känna Jesus. Man kan känna hans värme, och de dåliga känslorna försvinner.”

Hur känner du för Jesus och vår himmelske Fader när du omvänder dig? ”Jag känner att Jesus tycker att det var värt att göra försoningen, och han är glad för att vi kan bo hos honom igen.”

Varför vill Jesus och vår himmelske Fader att jag ska omvända mig? Med mitt tonåriga barnbarns ord: ”Därför att de älskar mig! För att jag ska utvecklas och bli lik dem behöver jag omvända mig. Jag vill också ha den Helige Anden med mig, så jag behöver omvända mig dagligen för att få hans underbara sällskap. Jag kan aldrig nog tacka dem.”

När fyraåriga Brynlee hörde de här frågorna sa hon: ”Jag vet inte pappa. Du får lära mig.”

Under en tidigare generalkonferens förkunnade äldste Jeffrey R. Holland:

Äldste M. Russell Ballard

i de tolv apostlarnas kворum

”Hur sen du än tror att du är, hur många tillfällen du än tycker att du missat, hur många misstag du än känner att du har gjort ... eller hur långt ifrån ditt hem och din familj och Gud du än känner att du kommit, vittnar jag om att du *inte* hamnat utom räckhåll för den gudomliga kärleken. Det är omöjligt för dig att sjunka så lågt att Kristi försonings oändliga ljus inte kan nå dig.”⁴

Jag vill så gärna att alla mina barn och barnbarn, och var och en av er mina bröder och systrar, ska få uppleva glädjen och närheten till vår himmelske Fader och till vår Frälsare när vi dagligen omvänder oss från våra synder och svagheter. Alla ansvariga barn till vår himmelske Fader behöver omvändelse. Vilka synder behöver vi omvända oss från? Vad håller oss tillbaka? Hur behöver vi bli bättre?

Jag vet, liksom president Packer upplevde och vittnade om, att när vi uppriktigt omvänder oss från våra synder försvinner de verkligen – spårlost! Jag har personligen känt kärlek, glädje, lättnad och tillit inför Herren när jag uppriktigt har omvänt mig.

För mig är de största underverken i livet inte att Röda havet delades, att berg förflyttas eller ens att kroppen helas. Det största underverket sker när vi ödmjukt närmar oss vår Fader i himlen i bön och innerligt vädjar om att bli förlåtna, och sedan blir renade från dessa synder genom vår Frälsares försoningsoffer. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 34:31.

2. D. Todd Christofferson, ”Omvändelsens gudomliga gåva”, *Liahona*, nov. 2011, s. 40.

3. Enos 1:4–8.

4. Jeffrey R. Holland, ”Arbetarna i vingården”, *Liahona*, maj 2012, s. 33.

Till vem skulle vi gå?

Till sist måste var och en av oss svara på Frälsarens fråga: ”Inte vill väl också ni gå bort?”

För flera år sedan besökte min familj och jag det heliga landet. Ett av mina starkaste minnen från vår resa är vårt besök i rummet på övre våningen i Jerusalem, enligt traditionen platsen för den sista måltiden.

När vi stod där läste jag för dem ur Johannes 17, där Jesus vädjade till sin Fader för sina lärjungar:

”Jag ber för dem ... att de skall vara ett, liksom vi är ett. ...

Men inte bara för dem ber jag, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig.

Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss.”¹

Jag rördes djupt när jag läste dessa ord och fann att jag bad på denna heliga plats att jag alltid skulle vara ett med min familj och med min himmelske Fader och med hans Son.

Våra dyrbara relationer till familj, vänner, Herren och hans återställda kyrka är bland det som betyder mest i livet. Eftersom de här relationerna är så viktiga bör de omhuldas, beskyddas och vårdas.

En av de mest hjärtskärande berättelserna i skrifterna handlar om när ”många av Herrens lärjungar” hade svårt att acceptera hans lärdomar och lära och de ”drog sig tillbaka, så att de *inte längre följde honom*.”²

När dessa lärjungar lämnade honom vände sig Jesus till de tolv och frågade: ”Inte vill väl också ni gå bort?”³

Petrus svarade:

”Herre, *till vem skulle vi gå?* Du har det eviga livets ord,

och vi tror och förstår att du är Guds Helige.”⁴

I det ögonblicket, när andra fokuserade på vad de inte kunde acceptera, valde apostlarna att fokusera på vad de *faktiskt* trodde och visste, och de stannade därför hos Kristus.

Senare, på pingstdagen, fick de tolv den Helige Andens gåva. De blev djärva i vittnesbördet om Kristus och började bättre förstå Jesu lärdomar.

Det är likadant i dag. För en del förblir Kristi uppmaning att tro och stanna kvar svår att följa – eller svår att acceptera. En del lärjungar kämpar med att förstå en viss riktlinje eller lärosats i kyrkan. Andra har problem med vår historia eller ofullkomligheter hos en del medlemmar och ledare, tidigare eller nutida. Och andra finner det svårt att leva efter en religion som kräver så mycket. Slutligen har vissa blivit ”trötta av att göra gott”⁵. Av dessa och andra skäl vacklar en del medlemmar i kyrkan i sin tro och undrar om de kanske skulle följa dem som ”drog sig tillbaka och inte längre följde” Jesus.

Om någon av er vacklar i tron, ställer jag samma fråga till er som Petrus ställde: "Till vem skulle [du] gå?" Om du valde att bli inaktiv eller lämna den återställda Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, vart skulle du gå? Vad skulle du göra? Beslutet att "inte längre följa" med medlemmar i kyrkan och Herrens utvalda ledare får långsiktiga effekter som inte alltid syns genast. Det kan finnas en lära, en riktlinje, ett stycke historia som gör att ni kommer på kant med er tro, och det kan kännas som om det enda sättet att stilla den inre oron just nu är att "inte längre följa" med de heliga. Om ni får leva lika länge som jag, kommer ni att inse att saker och ting har en förmåga att lösa sig själva. En inspirerad insikt eller uppenbarelse kan sprida nytt ljus över ett problem. Kom ihåg att återställelsen inte är en händelse, utan fortsätter utvecklas.

Överge aldrig de stora sanningar som uppenbarades genom profeten Joseph Smith. Sluta aldrig läsa, begrunda och tillämpa Kristi lära som den återfinns i Mormons bok.

Underlåt aldrig att ge Herren din tid genom uppriktiga försök att förstå vad Herren har uppenbarat. Som min kära vän och tidigare kollega äldste Neal A. Maxwell en gång sa: "Vi bör inte anta ... att något är oförklarligt bara för att vi inte själva kan förklara det."⁶

Så innan du gör det andligt farliga valet att dra dig bort, uppmanar jag dig att stanna upp och tänka efter noga innan du ger upp det som gjorde att du fick ett vittnesbörd om Jesu Kristi återställda kyrka från början. Stanna upp och fundera över vad du har känt här och varför du kände det. Tänk på de gånger när den Helige Anden har vittnat för dig om evig sanning.

Vart skulle du gå för att hitta andra som delar din tro på personliga,

kärleksfulla himmelska föräldrar som lär oss hur vi kan återvända till deras eviga närhet?

Vart skulle du gå för att få undervisning om en Frälsare som är din bästa vän, som inte bara led för dina synder utan också led "smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag" så "att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter"⁷, till vilka jag anser att även förlusten av tron tillhör?

Vart skulle du gå för att lära dig mer om vår himmelske Faders plan för vår eviga lycka och frid, en plan som är fylld av underbara möjligheter, lärdomar och vägledning för vårt jordiska och eviga liv? Kom ihåg att frälsningsplanen ger jordelivet mening, syfte och riktning.

Vart skulle du gå för att finna en detaljerad, inspirerad kyrklig organisation, där du undervisas och stöds av män och kvinnor som är djupt engagerade i att tjäna Herren genom att tjäna dig och din familj?

Vart skulle du gå för att hitta levande profeter och apostlar som kallats av Gud för att ge dig ytterligare ett hjälpmedel till råd, insikt, tröst och inspiration inför utmaningarna i vår tid?

Vart skulle du gå för att finna människor som lever efter en uppsättning värderingar och normer som du delar och vill föra vidare till dina barn och barnbarn?

Och vart skulle du gå för att uppleva den glädje som kommer av templets frälsande förrättningar och förbund?

Bröder och systrar, att acceptera och leva efter Kristi evangelium kan vara en utmaning. Det har alltid varit så, och så kommer det att förbli. Livet kan vara som vandrare på väg uppför en brant och mödosam stig. Det är naturligt och normalt att då och då stanna upp längs vägen för att hämta andan, stämma av riktningen och omvärdera takten. Alla behöver inte göra uppehåll längs vägen, men det är inte fel att göra det när omständigheterna kräver det. Faktum är att det kan vara något positivt för dem som till fullo nyttjar

möjligheten att uppfriska sig med Kristi evangeliums levande vatten.

Faran kommer när någon väljer att vandra bort från stigen som leder till livets träd.⁸ Ibland vi kan lära, studera och veta, och ibland måste vi ha tillit, tro och hopp.

Till sist måste var och en av oss svara på Frälsarens fråga: "Inte vill väl också ni gå bort?"⁹ Vi måste alla hitta vårt eget svar på den frågan. För vissa är svaret enkelt, för andra är det svårt. Jag påstår inte att jag vet varför tro verkar lättare för vissa än för andra. Jag är bara så tacksam över att veta att svaren alltid finns där, och om vi söker dem – verkligen söker med ärligt uppsåt och den fasta föresatsen som kommer av hjärtats innerliga bön – finner vi till sist svar på våra frågor när vi fortsätter på evangeliets väg. Under min tid som ledare har jag känt personer som har vandrat bort för att sedan återvända efter sin tros prövning.

Min innerliga förhoppning är att vi ska uppmana allt fler av Guds barn att hitta och hålla sig kvar på evangeliets väg, så att också de kan "äta av frukten som är mer begärlig än all annan frukt".¹⁰

Min innerliga vädjan är att vi ska uppmuntra, acceptera, förstå och älska dem som har svårigheter med sin tro. Vi får aldrig försumma någon av våra bröder och systrar. Vi är alla på olika platser längs stigen och vi behöver tjäna varandra med det i åtanke.

Liksom vi bör vara öppna och välkomna nya medlemmar så bör vi också ta hand om och stödja dem som har frågor och vacklar i sin tro.

För att använda en annan bekant liknelse: Jag hoppas att du som överväger att lämna "det gamla skeppet Sion", där Gud och Kristus står vid roret, stannar upp och tänker efter noga innan du gör det.

Glöm inte att även om svåra stormar med vind och vågor slår mot det gamla skeppet så finns Frälsaren alltid ombord och kan tillrättavisa stormen med sin befallning: "Tig! Var tyst!" Till dess får vi inte frukta och vi måste ha orubblig tro och veta att "både vinden och sjön lyder honom".¹¹

Bröder och systrar, jag lovar er i Herrens namn att han aldrig kommer att överge sin kyrka och att han aldrig kommer att överge någon av oss. Kom

ihåg hur Petrus svarade på Frälsarens fråga och ord:

"Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds Helige."¹²

Jag vittnar om att "inget annat namn kommer att ges, och inte heller något annat sätt eller medel varigenom frälsning kan komma till människobarnen, än i och genom Kristi namn".¹³

Jag vittnar också om att Jesus Kristus har kallat apostlar och profeter i vår tid och återställt sin kyrka med läror och bud som "en tillflykt undan stormen och undan vreden" som förvisso ska komma om inte världens folk omvänder sig och återvänder till honom.¹⁴

Jag vittnar vidare att Herren "inbjuder dem alla att komma till honom och ta del av hans godhet. Och han avvisar ingen som kommer till honom, varken svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna. ... Alla är lika inför Gud."¹⁵

Jesus är vår Frälsare och Återlösare, och hans återställda evangelium leder oss tryggt tillbaka till våra himmelska föräldrars närhet om vi stannar kvar på evangeliets stig och följer i hans fotspår. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh. 17:9, 11, 20–21.
2. Se Joh. 6:66; kursivering tillagd.
3. Joh. 6:67.
4. Joh. 6:68–69; kursivering tillagd.
5. L&F 64:33.
6. Neal A. Maxwell, *Not My Will, But Thine* (1988), s. 124.
7. Alma 7:11–12.
8. Se 1 Ne. 8:20–30.
9. Joh. 6:67.
10. Se 1 Ne. 8:15.
11. Se Mark. 4:35–41.
12. Joh. 6:68–69.
13. Mosiah 3:17.
14. L&F 115:6.
15. 2 Ne. 26:33.

Biskop Dean M. Davies
förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

Tillbedjans välsignelser

Tillbedjan är oundgänglig och av central betydelse för vårt andliga liv. Det är något vi borde längta efter, söka efter och sträva efter att uppleva.

Hans besök

En av de mest anmärkningsvärda och finaste upplevelserna som finns nedtecknade i helig skrift är berättelsen om Frälsarens besök hos folket i Amerika efter sin död och uppståndelse. Folket hade drabbats av en så omfattande förstörelse att det "omformade hela landets yta".¹ Uppteckningarna om dessa händelser berättar om hur hela folket grät oupphörligt efter katastrofen,² och att de i sin djupa sorg hungrade efter läkedom, frid och räddning.

När Frälsaren kom ner från himlen föll folket ned för hans fötter två gånger. Första gången skedde det efter att han med gudomlig myndighet förkunnat:

"Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade skulle komma till världen.

Och se, jag är världens ljus och liv."³

Han uppmanade sedan dem som var där: "Stå upp och kom hit till mig så att ni kan sticka era händer i min sida och så att ni även kan känna märkena efter spikarna i mina händer och i mina fötter, så att ni kan veta att jag är Israels Gud, och hela jordens Gud, och har blivit dräpt för världens synder. ...

Och när alla hade gått fram och själva hade bevittnat det, ropade de enhälligt och sade:

Hosianna! Välsignat vare den allrahögste Gudens namn!"⁴

Och sedan, för andra gången, "föll [de] ned för Jesu fötter". Men den här gången hade de ett syfte, för vi får veta att de "tillbad honom"⁵.

Nutid

Tidigare i år fick jag i uppdrag att besöka en stav i västra USA. Det var en vanlig söndag, ett vanligt möte, med vanliga medlemmar. Jag såg på medan människor kom in i kapellet och vördnadsfullt letade upp lediga platser. Några sista dämpade samtal ekade genom salen. Mammor och pappor försökte – ibland förgäves – tysta sina aktiva barn. Allt var som vanligt.

Med så, innan mötet började, kom ord inspirerade av den Helige Anden till mitt sinne.

Dessa medlemmar hade inte bara kommit för att fullfölja en plikt eller lyssna på talarna.

Det hade kommit av en djupare och mycket viktigare anledning.

De hade kommit för att tillbe Gud.

Allt eftersom mötet fortlöpte betraktade jag olika medlemmar i församlingen. De hade ett nästan himmelskt ansiktsuttryck, en vördnadsfull och fridfull hållning. Någonting hos dem värmdde mitt hjärta. Det de upplevde den söndagen var något utöver det vanliga.

De tillbad Gud.

De upplevde himlen.

Jag såg det i deras ansikten.

Och jag gladdde mig och tillbad Gud med dem. Och när jag gjorde det talade Anden till mitt hjärta. Och den dagen lärde jag mig någonting om mig själv, om Gud, och om den roll som sann tillbedjan spelar i våra liv.

Tillbedjan i vardagslivet

Sista dagars heliga är exceptionella när det gäller att verka i kyrkans ämbeten. Men ibland kanske vi gör det

vi ska av ren rutin, som om vi endast utförde ett arbete. Ibland kanske vår närvaro på möten och vårt tjänande i riket saknar tillbedjans heliga beståndsdel. Och utan den går vi miste om ett ojämförligt andligt möte med det oändliga, ett möte som vi som barn till en kärleksfull himmelske Fader är berättigade till.

Tillbedjan är långt ifrån någonting som inträffar av en lycklig slump, den är oundgänglig och av central betydelse för vårt andliga liv. Det är någonting vi borde längta efter, söka efter och sträva efter att uppleva.

Vad är tillbedjan?

När vi tillber Gud närmar vi oss honom med vördnadsfull kärlek, ödmjukhet och dyrkan. Vi bekänner och accepterar honom som vår mäktige Konung, universums Skapare, vår älskade och oändligt kärleksfulle Fader.

Vi respekterar och vördar honom.

Vi underkastar oss honom.

Vi lyfter våra hjärtan i mäktig bön, aktar hans ord, fröjdas över hans nåd och förbinder oss att följa honom med fast lojalitet.

Att tillbe Gud är en sådan grundläggande del av en Jesu Kristi lärjunges liv att om vi inte tar emot honom i våra hjärtan, söker vi honom förgäves i våra rådslag, kyrkor och tempel.

Sanna lärjungar strävar att "tillbe honom som har skapat himmel och

jord och havet och vattenkällorna [och] åkalla Herrens namn dag och natt".⁶

Vi kan lära oss mycket om sann tillbedjan genom att studera hur andra – människor som kanske inte är alltför olika oss själva – bemötte, uppträdde och tillbad i det gudomligas närvaro.

Förundran, tacksamhet och hopp

Under 1800-talets första del hade den kristna världen så gott som övergett uppfattningen att Gud fortfarande talade till människan. Men våren 1820 förändrades detta för alltid när en enkel bondpojke gick in i en skogsdunge och knäböjde för att be. Från och med den dagen har en ström av enastående syner, uppenbarelser och besök från himmelska budbärare sköljt över jorden och förlänat dess invånare dyrbar kunskap om Guds natur och syfte och hans relation till människan.

Oliver Cowdery sa att "det var dagar som jag aldrig skall glömma. ... Vilken glädje! Vilket under! Vilken förvåning!"⁷

Olivers ord ger uttryck för de första beståndsdelarna i sann tillbedjan av det gudomliga: en känsla av storslagen förundran och djup tacksamhet.

Varje dag, men i synnerhet på sabbatsdagen, har vi den mycket speciella möjligheten att förundras över det himmelska och prisa Gud för hans välsignade godhet och oerhörda barmhärtighet.

Det ger oss hopp. Det är de första beståndsdelarna i tillbedjan.

Ljus, kunskap och tro

På den välsignade pingstdagen kom den Helige Anden till Kristi lärjungars hjärtan och sinnen och fyllde dem med ljus och kunskap.

Fram till den dagen var de ibland osäkra på vad de borde göra. Jerusalem hade blivit till en farlig plats för Frälsarens efterföljare och de måste ha undrat hur det skulle gå för dem.

Men när den Helige Anden fyllde deras hjärtan försvann tvivel och tveksamhet. Genom denna överjordiska upplevelse av sann tillbedjan fick Guds heliga ta emot himmelskt ljus, kunskap och ett starkare vittnesbörd. Och det ledde till tro.

Från och med den stunden handlade apostlarna och de heliga med målmedveten beslutsamhet. De predikade frimodigt om Kristus Jesus för hela världen.

När vi tillber Gud i anden bjuder vi in ljus och sanning till våra själar, vilket stärker vår tro. Dessa är också nödvändiga beståndsdelar i sann tillbedjan.

Lärjungeskap och människokärlek

I Mormons bok läser vi att från det ögonblick då Alma den yngre befriades från de smärtsamma följderna av sin egen upproriskhet, var han aldrig densamme. Han "färdades genom hela [landet] och bland alla ... människor ... och arbetade ivrigt för att gottgöra all skada som [han] hade tillfogat kyrkan".⁸

Hans ständiga tillbedjan av den allsmäktige Guden skedde genom flitigt lärjungeskap.

Sann tillbedjan gör oss till uppriktiga och ivriga lärjungar till vår älskade Mästare och Frälsare Jesus Kristus. Vi förändras och blir mer lika honom.

Vi blir mer förstående och omtänksamma. Mer förlåtande. Mer kärleksfulla.

Vi förstår att det är omöjligt att säga att vi älskar Gud och samtidigt hata, avfärda eller inte bry sig om andra runt omkring sig.⁹

Sann tillbedjan leder till en fast beslutsamhet att vandra på lärjungeskapets stig. Och det leder ofrånkomligen till människokärlek. Detta är också nödvändiga beståndsdelar i tillbedjan.

Gå in genom hans portar med tacksägelse

När jag tänker tillbaka på vad som började som en vanlig söndagsmorgon, i ett vanligt möteshus, i en vanlig stav, blir jag än i dag rörd av den ovanligt andliga upplevelsen som för alltid kommer att vara en välsignelse i mitt liv.

Jag lärde mig att även om vi är duktiga på att förvalta vår tid, våra ämbeten och våra uppdrag – även om vi kan kryssa i alla rutor på listan

för ”perfekta” individer, familjer eller ledare – så går vi, om vi inte tillber vår barmhärtiga befriare, himmelske kung och ärorika Gud, miste om mycket av evangeliets glädje och frid.

När vi tillber Gud erkänner och tar vi emot honom med samma vördnad som Amerikas forntida folk visade. Vi närmar oss honom med ofattbara känslor av förundran. Vi förundras i tacksamhet över Guds godhet. Och på det sättet får vi hopp.

Vi begrundar Guds ord, och det fyller våra själar med ljus och sanning. Vi uppfattar andliga vyer som bara kan ses genom den Helige Andens ljus.¹⁰ Och därigenom får vi tro.

När vi tillber Gud förädlas våra själar och vi förbinder oss att vandra i vår älskade Frälsares, Jesu Kristi, fotspår. Och genom denna föresats får vi människokärlek.

När vi tillber Gud vänder vi våra hjärtan i pris till honom morgon, middag och kväll.

Vi helgar och ärar honom oupphörligen: i våra möteshus, hem och tempel och i allt vi gör.

När vi tillber Gud öppnar vi våra hjärtan för den helande kraften i Jesu Kristi försoning.

Våra liv blir symbolen och uttrycket för vår tillbedjan.

Mina bröder och systrar, andliga upplevelser handlar inte så mycket om vad som händer runt omkring oss utan helt och hållet om vad som händer i våra hjärtan. Det är mitt vittnesbörd att sann tillbedjan förvandlar vanliga möten i kyrkan till andliga festmåltider utöver det vanliga. Den berikar våra liv, utvidgar vårt förstånd och stärker våra vittnesbörd. För när vi vänder våra hjärtan till Gud kan vi, som den forntida psalmisten, ”gå in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov. [Vi] tackar honom, lovar hans namn!

Ty Herren är god, hans nåd varar i evighet, hans trofasthet från släkte till släkte.”¹¹

Genom uppriktig och innerlig tillbedjan växer och mognar vi i hopp, tro och människokärlek. Och genom den processen samlar vi himmelskt ljus till våra själar, som fyller livet med gudomlig mening, varaktig frid och evig glädje.

Det är så våra liv välsignas genom tillbedjan. Om det vittnar jag ödmjukt, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 3 Ne. 8:17.
2. Se 3 Ne. 8:23.
3. 3 Ne. 11:10–11.
4. 3 Ne. 11:14, 16–17.
5. 3 Ne. 11:17.
6. L&F 133:39–40.
7. JS–H 1:71, fotnot.
8. Mosiah 27:35.
9. Se 1 Joh. 4:20.
10. Se 1 Kor. 2:14.
11. Ps. 100:4–5.

Äldste Lynn G. Robbins
i de sjuttios presidentskap

Den rättfärdige domaren

Det finns bara ett sätt att döma rättfärdigt, så som Jesus Kristus gör, och det är genom att vara sådan som han är.

Jordelivet var Jesus Kristus en kärleksfull domare och ovanligt vis och tålmodig. Han kallas i skrifterna "den rättfärdige domaren" (2 Tim. 4:8; Mose 6:57) och hans råd till oss är att också "döma rättfärdiga domar" (se JSÖ, Matt. 7:1–2) och att "förlita oss på den Ande som leder till att göra gott ... och att döma rättfärdigt" (se L&F 11:12).

Rådet till de nephitiska tolv hjälper oss att döma på Herrens sätt: "Ni skall bli detta folks domare *enligt den dom som jag skall ge er*, vilken skall vara rättvis. Vad slags män bör ni då vara? Sannerligen säger jag er: Sådana som jag är" (3 Ne. 27:27; kursivering tillagd). Vi glömmer ibland att när han gav oss rådet att vara sådana som han är, var det i samband med hur man ska döma rättfärdigt.

Orättfärdiga domar

Ett skamligt exempel på orättfärdiga domar ser vi i liknelsen om det återfunna fåret, då fariséerna och de skriftlärda felaktigt dömde både Frälsaren och hans middagssällskap genom att säga: "Den mannen tar emot syndare och äter tillsammans med dem" (Luk. 15:2) – de var blinda för det faktum att

de själva var syndare. Med fördömande hjärtan kunde de skriftlärda och fariséerna aldrig känna glädjen av att rädda förlorade får.

Det var också "de skriftlärda och fariséerna" som förde "en kvinna som hade gripits för äktenskapsbrott" (Joh. 8:3) inför Frälsaren för att se om han skulle döma henne enligt moselagen (se v. 5). Ni känner till resten av

berättelsen, hur han ödmjukade dem för deras orättfärdiga dom och hur de blev "dömda av *sitt eget samvete*" (KJV, John 8:9) och gick därifrån "den ene efter den andre" (v. 9; kursivering tillagd). Sedan sa han till kvinnan: "Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer! Och kvinnan prisade Gud från den stunden och trodde på hans namn" (JST, John 8:11).

Den naturliga människan i oss alla har en tendens att döma andra och att döma orättfärdigt eller självrättfärdigt. Det hände till och med Jakob och Johannes, två av Frälsarens apostlar. De blev rasande när folket i en samaritisk by behandlade Frälsaren respektlöst (se Luk. 9:51–54):

"När [de] såg det, sade de: 'Herre, vill du att vi skall kalla ner eld från himlen som förtär dem, som Elias gjorde?'

Men Jesus vände sig om och tillrättade dem och sade: 'Ni förstår inte vilket slags ande ni är av.

Ty Människosonen har inte kommit för att förgöra människors liv, utan för att frälsa dem'" (KJV, Luke 9:54–56).

Vår tids "allmänna domare" (L&F 107:74), våra biskopar och grenspresidenterna, bör undvika varje liknande impuls att fördöma, som Jakob och Johannes gjorde den gången. En rättfärdig domare reagerar på bekännelser med medkänsla och förståelse. Till exempel bör en ungdom som begått felsteg lämna biskopens kontor med en känsla av Frälsarens kärlek, uttryckt av biskopen, och insvept i försoningens glädje och helande kraft – aldrig utskämd eller föraktad. Annars kan biskopen oavsiktligt driva det förlorade fåret längre ut i öknen (se Luk. 15:4).

Disciplin

Däremot upphäver medkänslan inte behovet av disciplin. Ordet *disciplin* kommer från latinets *discere*, "att lära

sig”, eller *discipulus*, ”discipel” eller ”lärling”, vilket gör en lärjunge till en elev och en efterföljare.¹ Att disciplinera på Herrens sätt är att undervisa med kärlek och tålmod. I skrifterna använder Herren ofta ordet *tukta* när han talar om disciplin (se till exempel Mosiah 23:21; L&F 95:1). Ordet *tukta* är ett fornsvenskt ord med innebörden beskära eller uppfostra, i avsikten att förädla.²

I världen är det en jordisk domare som dömer någon och *läser in* henne i fängelset. Mormons bok däremot lär oss att när vi avsiktligt syndar blir vi våra ”egna domare” (Alma 41:7) och överlämnar oss själva till det andliga fängelset. Ironiskt nog har den allmänna domaren i det här fallet nycklarna som *läser upp* fängelseportarna, ”ty med tuktan bereder jag en väg för deras *befrielse* ur alla slags frestelser” (L&F 95:1; kursivering tillagd). En rättfärdig domares handlingar är barmhärtiga, kärleksfulla och försonande, inte fördömande.

Den unge Joseph Smith disciplinerades med en fyraårig provotid innan han fick guldplåtarna, ”därför att du inte har hållit Herrens bud”.³ Senare, när Joseph förlorade de 116 manuskriptsidorna, blev han disciplinerad igen. Trots att Joseph han var uppriktigt ångerfull drog Herren tillbaka hans privilegier för en kort tid, eftersom ”dem jag älskar tuktar jag också så att deras synder kan förlåtas” (L&F 95:1).

Joseph sa: ”Ängeln glädde sig när han lämnade tillbaka Urim och Tummin och sa att Gud var nöjd med min trofasthet och ödmjukhet och älskade mig för *min ånger* och uthållighet i bön.”⁴ Eftersom Herren ville lära Joseph en läxa som skulle förändra hans hjärta, krävde Herren ett hjärtslitande offer av honom – då offer är en viktig del av disciplinen.

Offer

”I forna tider betydde *offra* det samma som att helga något eller någon”,⁵ vilket ger det ett inbördes förhållande till betydelsen av ordet *tukta*, att förfina. På samma sätt kom förlåtelse i det forna Israel genom ett synd- eller skuldoffer.⁶ Offret pekade inte bara på det stora och sista offret (se Alma 34:14) utan skapade också en djupare känsla av tacksamhet för Frälsarens försoning. Om vi i vår ånger visar en ovilja att offra, hånar eller förringar vi Kristi större offer för samma synd och bagatelliserar hans lidande – vilket är ett känslokallt tecken på otacksamhet.

Å andra sidan kan vi genom uppoffringens ljuva ironi faktiskt *få* något av evigt värde – hans barmhärtighet och förlåtelse och så småningom ”allt vad [Fadern] har” (L&F 84:38). Som en del av omvändelseprocessen fungerar uppoffring även som ett helande balsam som hjälper till att ersätta ”samvetskval”

(Alma 42:18) med ”samvetsfrid” (Mosiah 4:3). Utan uppoffring kan man uppleva att det är svårt att förlåta sig själv, eftersom man känner med sig att man har undanhållit något.⁷

Föräldern som rättfärdig domare

Få av oss kommer att kallas som allmänna domare, men principerna för att döma rättfärdigt gäller oss alla, särskilt föräldrar som har en daglig möjlighet att tillämpa de här principerna på sina barn. Att verksamt undervisa barnet är själva kärnan i gott föräldraskap, och att kärleksfullt disciplinera är själva kärnan i att vara en rättfärdig domare.

President Joseph F. Smith lärde: ”Om barnen är trotsiga och svåra att leda, så ha tålmod tills ni kan vinna dem med kärlek. ... ni kan då dana deras karaktär efter behag.”⁸

Det är betydelsefullt att när profeterna undervisar om disciplinering verkar de alltid hänvisa till kristuslika

det för alltid förändra hur föräldrarna såg på och behandlade sina barn? Jag tycker om den här varianten av ett citat som tillskrivs Goethe: "Hur du ser på [ett barn] är hur du behandlar det, och som du behandlar det är [den] det kommer att bli."¹⁰ Att komma ihåg ett barns sanna identitet är en visionens gåva, som på ett gudomligt sätt inspirerar en rättfärdig domares klarsynthet.

Sammanfattning

President Thomas S. Monson har lärt oss: "Låt aldrig en problemlösning bli viktigare än att uttrycka kärlek till en person."¹¹ Så väsentlig den principen är när vi vill bli rättfärdiga domare, särskilt för våra egna barn.

Det finns bara ett sätt att döma rättfärdigt, så som Jesus Kristus gör, och det är genom att vara sådan som han är. Därför, "vad slags män [och kvinnor] bör ni då vara? Sannerligen säger jag er: Sådana som jag är" (3 Ne. 27:27). I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "disciple", etymonline.com.
2. Se "tukta", ne.se.
3. Karen Lynn Davidson och andra, red., *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844*, band 1 av serien *Histories i The Joseph Smith Papers* (2012), s. 83.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 71; kursivering tillagd.
5. Handledning för skriftstudier, "Offer"; scriptures.lds.org.
6. Se Bible Dictionary, "Sacrifices".
7. Det offer vi lägger på sakramentets altare varje vecka är ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande (se 2 Ne. 2:7; 3 Ne. 9:20; L&F 59:8). Ett förkrossat hjärta är ett hjärta villigt till omvändelse, en botfärdig ande är en lydlig ande (se D. Todd Christofferson, "När du har omvänt dig", *Liahona*, maj 2004, s. 12).
8. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith* (1999), s. 301.
9. *Kyrkans presidenters lärdomar: George Albert Smith* (2011), s. 217, 218, 220; kursivering tillagd.
10. Tillskrivet Johann Wolfgang Goethe, brainyquote.com.
11. Thomas S. Monson, "Finn glädje under färden", *Liahona*, nov. 2008, s. 86.

egenskaper. Läran och förbunden ger oss detta välkända råd om disciplinering:

"Ingen makt och inget inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek,

genom välvilja och ren kunskap som storligen skall utvidga själen, utan hyckleri och utan svek,

i rätt tid skarpt tillrättavisande, när den Helige Anden manar därtill, och därefter visande större kärlek" (L&F 121:41–43).

Det här skriftstället lär oss att tillrättavisa "när den Helige Anden manar därtill", *inte* när vreden manar oss därtill. Den Helige Anden och vrede är oförenliga, eftersom "den som har en stridslysten ande ... inte [är] av mig utan av djävulen, som är fader till stridigheter, och han hetsar människornas hjärtan till att strida i vrede" (3 Ne. 11:29). President George Albert Smith lärde att "ovanligheter ... vanligtvis inte [sågs] under Herrens inspiration. Herrens ande är vänlig och tålmodig, kärleksfull och fördragsam. ...

Men om vi är ute efter att finna fel ... på ett destruktivt sätt, så är det *aldrig* en följd av att vi ledsagas av vår himmelske Faders ande utan är *alltid* skadligt. ...

Vänlighet är den makt som Gud har gett oss för att vi ska kunna låsa upp hårda hjärtan och kuva upproriska själar."⁹

Våra barns sanna identitet

När Frälsaren besökte nephiterna gjorde han något enastående med barnen:

"Och det hände sig att han undervisade och betjänade mängdens barn ... och han löste deras tungor, och de talade stora och förunderliga ting till sina fäder ...

och de både såg och hörde dessa barn. Ja, till och med spädbarn öppnade sina munnar och uttalade förunderliga ting" (3 Ne. 26:14, 16).

Förutom att *öppna munnarna* på spädbarnen, så kanske Herren *öppnade ögonen och öronen* på deras förbluffade föräldrar. De föräldrarna fick den ovanliga gåvan att se en glimt av evigheten och se sina barns sanna identitet och förjordska gestalt. Skulle inte

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Tacksam på sabbaten

För sista dagars heliga är sabbaten en dag av tacksamhet och kärlek.

Mina kära bröder och systrar, spridda över hela världen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, jag är glad att president Thomas S. Monson har bett mig tala under konferensen denna sabbatsdag. Jag ber att den Helige Andens kraft ska förmedla mina ord till ert hjärta.

I dag vill jag tala om hjärtats känslor. Den jag ska fokusera på är tacksamhet – särskilt under sabbaten.

Vi är tacksamma för mycket: en främlings vänlighet, ett mål mat när vi är hungriga, tak över huvudet när det stormar, läkandet av ett brutet ben och ett nyfött barns livliga skrik. Många av oss minns vår tacksamhet i sådana stunder.

För sista dagars heliga är sabbaten en sådan stund, en dag faktiskt, av tacksamhet och kärlek. Herren uppmanade de heliga i Jackson County, Missouri 1831 att rikta sina böner och tacksägelse mot himlen. De tidiga medlemmarna fick uppenbarelse om hur man helgar sabbatsdagen och hur man fastar och ber.¹

De, och vi, fick veta av Herren hur man tillber och visar tacksamhet på sabbatsdagen. Som ni märker är det kärleken vi känner för gåvornas givare som är viktigast. Här är Herrens ord om hur vi ska visa tacksamhet och kärlek på sabbatsdagen:

”Jag [ger] dem ett bud och säger så: Du skall älska Herren din Gud av allt

ditt hjärta, med all din förmåga, allt ditt förstånd och all din styrka, och i Jesu Kristi namn skall du tjäna honom. ...

Du skall tacka Herren din Gud för allting.

Du skall frambara ett offer åt Herren din Gud i rättfärdighet, ja, ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.”²

Och sedan varnar Herren oss om faran med att inte tacka vår himmelske Fader och Jesus Kristus som gåvornas givare: ”Och i intet förtörnar människan Gud, eller mot ingen är hans vrede upptänd, utom mot dem som inte erkänner hans hand i allt och inte lyder hans befallningar.”³

Många av er som lyssnar finner redan glädje i sabbaten som en dag när ni minns och tackar Gud för era välsignelser. Ni minns den välkända psalmen:

*När i livets stormar hårt du provas här,
och du modlös tror, att allt förlorat är,
räkna då Guds gåvor, nämn dem en
och en,
se, vad Gud dig givit och dig giver än.*

*Se Guds gåvor,
nämn dem en och en.
Se Guds gåvor
och hans godhet känn. ...*

*Är din börda tung, där du bekymrad
går?*

*Tynges du av korset och syns vägen svår?
Räkna då Guds gåvor varje morgon ny,
låt din själ i tacksam bön till Herren fly.⁴*

Jag får brev och besök av trofasta medlemmar som är nedtyngda av en mängd bördor. Några känner nästan att allt är förlorat, åtminstone för dem. Jag hoppas och ber att det jag säger om att vara tacksam på sabbaten kan hjälpa till att förjaga tvivel och få ert hjärta att sjunga.

En välsignelse vi kan vara tack-samma för är att vi över huvud taget är där på sakramentsmötet, med fler än en eller två av hans lärjungar sam-lade i hans namn. Det finns de som ligger hemma och inte kan ta sig upp ur sängen. Det finns de som vill vara där vi är men som i stället arbetar på sjukhus, gör våra gator säkra att gå på eller försvarar oss med risk för sina egna liv i någon öken eller djungel. Det faktum att vi kan träffa om så bara en medlem och ta del av sakramentet kan hjälpa oss börja känna tacksamhet och kärlek på grund av Guds godhet.

Tack vare profeten Joseph Smith och det återställda evangeliet kan vi räkna ytterligare en välsignelse: att vi har möjlighet varje vecka att ta del av sakramentet, som förbereds, välsignas och delas ut av bemyndigade Guds tjänare. Vi kan vara tacksamma när den Helige Anden bekräftar för oss att orden i sakramentsbönderna, som uppsänds av

dessa bemyndigade prästadömsbärare, äras av vår himmelske Fader.

Av alla de välsignelser vi kan räkna är den allra största den känsla av förlåtelse som kommer när vi tar del av sakramen-tet. Vi känner då en större kärlek och uppskattning för Frälsaren, vars oändliga offer gör det möjligt för oss att renas från synden. När vi tar del av brödet och vattnet minns vi att han led för oss. Och när vi känner tacksamhet för det han har gjort för oss, känner vi hans kärlek till oss och vår kärlek till honom.

Kärleken som vi välsignas med gör det lättare för oss att hålla budet att "alltid minnas honom".⁵ Du kan också känna kärlek och tacksamhet, som jag gör, för den Helige Anden som vår himmelske Fader har lovat alltid ska vara med oss, när vi är trogna de förbund vi har ingått. Vi kan räkna de välsignelserna varje söndag och känna tacksamhet.

Sabbatsdagen är också ett ypperligt tillfälle att minnas förbundet vi ingick

i dopets vatten att älska och tjäna vår himmelske Faders barn. Vi fullföljer det löftet under sabbaten genom att helhjärtat delta i en klass eller ett kворum för att stärka tron och kärleken bland våra bröder och systrar som är där med oss. Det löftet gör också att vi glatt verkar i våra ämbeten.

Jag är tacksam för alla de söndagar jag undervisade ett diakonernas kvo-rum i Bountiful, Utah och när jag var lärare i en söndagsskoleklass i Idaho. Och jag minns till och med gångerna när jag verkade som assistent till min fru i barntillsynen. Min huvuduppgift var att dela ut och plocka upp leksaker.

Det tog år innan jag förstod genom Anden att mitt enkla tjänande i Herrens ställe betydde något för vår himmelske Faders barn. Till min förvåning har några av dem under årens lopp kommit ihåg och tackat mig för mina tafatta försök att tjäna dem i Mästarens ställe dessa sabbatsdagar.

Liksom vi ibland inte kan se resul-taten av vårt tjänande på sabbaten, kanske vi inte kan se den sammanlagda verkan av andra Herrens tjänare. Men Herren bygger sitt rike i tysthet genom sina trofasta och ödmjuka tjänare, utan stora åthävor, inför dess härliga tusen-åriga framtid. Det är den Helige Anden som gör att vi kan se den allt större storheten i det.

När jag växte upp gick vi på sakra-mentsmöten i en liten gren i New Jersey med endast några få medlemmar och en familj, min egen. För sjuttiofem år sedan döptes jag i Philadelphia i det enda möteshus som kyrkan hade byggt i Pennsylvania och New Jersey. Men där det då bara fanns en liten gren i Princeton, New Jersey finns det i dag två stora församlingar. Och för bara några dagar sedan uppträdde tusentals ung-domar i en föreställning före invigningen av Philadelphia tempel i Pennsylvania.

Som ung man kallades jag som distriktsmissionär. Vi tillbad Gud på söndagarna i det enda möteshuset i Albuquerque, New Mexico. I dag finns där ett tempel och fyra stavar.

Jag lämnade Albuquerque för att studera i Cambridge, Massachusetts. Där fanns ett möteshus och ett distrikt som täckte större delen av Massachusetts och Rhode Island. Jag körde längs kullarna i det vackra landskapet till sakramentsmöten i riktigt små grenar, för det mesta i små hyrda lokaler eller små ombyggda villor. Nu finns det ett heligt Guds tempel i Belmont, Massachusetts och stavar spridda över landsbygden.

Det jag inte såg tydligt då var att Herren utgöt sin ande över folket under de där små sakramentsmötena. Jag kände det, men jag såg inte vidden eller Herrens tidsplan för uppbyggandet och förhålligandet av hans rike. En profet såg och skrev ner genom uppenbarelse det som vi nu kan se. Nephi sa att vi inte skulle bli många, men att vårt sammanlagda ljus skulle vara härligt att skåda:

”Och det hände sig att jag såg Guds Lamms kyrka, och dess medlemmar var få ...

Och det hände sig att jag, Nephi, såg att Guds Lamms kraft föll över de heliga i Lammets kyrka och över Herrens förbundsfolk som var spritt över hela jordens yta, och de var beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet.”⁶

I vår tidsutdelning finns en liknande profetisk beskrivning av vår situation och kommande möjligheter nedtecknad i Läran och förbunden:

”Ni har ännu inte förstått hur stora välsignelser Fadern håller i sina egna händer och har berett åt er.

Och ni kan inte bära allt nu. Var dock vid gott mod, ty jag skall leda er. Riket är ert och dess välsignelser är era, och evighetens rikedomar är era.

Och den som tar emot allt med *tacksamhet* skall härliggöras, och den här jordens goda skall tillfalla honom, till och med hundrafalt, ja, mera.”⁷

Jag har känt denna förändring av växande tacksamhet för välsignelser och en allt större kärlek till Gud i kyrkan. Den verkar tillta bland kyrkans medlemmar i tider och på platser där deras tro prövas, när de måste vädja till Gud om hjälp för att ens kunna fortsätta.

I livet kommer vi att möta svåra prövningar, liksom fallet var för folket på Almas tid under den grymme Amulon som lade bördor på dem som var för tunga att bära:

”Och det hände sig att Herrens röst kom till dem i deras bedrövelse och sade: Lyft upp era huvuden och var vid gott mod, ty jag känner till det förbund ni har slutit med mig. Och jag skall sluta förbund med mitt folk och befria dem ur träldomen.

Och jag skall även lätta de bördor som lagts på era axlar, så att ni inte ens känner dem på era ryggar, trots att ni är i träldom. Och detta skall jag göra så att ni hädanefter kan stå som vittnen för mig och så att ni säkert kan veta att jag, Herren Gud, besöker mitt folk i deras bedrövelser.

Och nu hände det sig att de bördor som lagts på Alma och hans bröder lättades. Ja, Herren styrkte dem så att de kunde bära sina bördor med lätthet, och de underkastade sig glatt och med tålmod all Herrens vilja.”⁸

Ni och jag kan vittna om att när vi har hållit våra förbund med Gud, särskilt när det var svårt, så har han hört våra böner av tacksägelse för det som han

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

har besvarat vår bön om styrka att uthärda trofast. Och mer än en gång har han gjort oss både glada och starka.

Du undrar säkert vad du kan göra för att leva och tillbe Gud den här sabbaten för att visa din tacksamhet och för att stärka dig själv och andra inför kommande prövningar.

Du kan börja i dag med en personlig bön och en familjbön och tacka för allt som Gud har gjort för dig och er. Du kan be om att få veta vad Herren vill att du ska göra för att tjäna honom och andra. Du kan speciellt be att den Helige Anden ska berätta för dig om det finns någon som är ensam eller behövande som Herren vill att du besöker.

Jag kan lova dig att dina böner blir besvarade, och när du handlar efter svaren du får känner du glädje under sabbaten och hjärtat flödar över av tacksamhet.

Jag vittnar om att Gud Fadern känner och älskar dig. Frälsaren, Herren Jesus Kristus, sonade dina synder för att han älskar dig. De, Fadern och Sonen, vet vad du heter, liksom de visste vad profeten Joseph Smith hette när de visade sig för honom. Jag vittnar om att det här är Jesu Kristi kyrka och att han ärar de förbund du ingår och förnyar med Gud. Din innersta natur ska förändras för att bli mer lik Frälsaren. Du ska få styrka att stå emot frestelser och känna mindre tvivel om sanningen. Du ska finna glädje i sabbaten. Det lovar jag dig i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 59.
2. L&F 59:5, 7–8.
3. L&F 59:21.
4. "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nr 167.
5. Moro. 4:3; 5:2; L&F 20:77, 79.
6. 1 Ne. 14:12, 14.
7. L&F 78:17–19; kursivering tillagd.
8. Mosiah 24:13–15.

"Om ni har lärt känna mig"

*Känner vi bara till Frälsaren, eller lär vi undan för undan känna honom?
Hur lär vi känna Herren?*

När Frälsaren avslutade sin bergspredikan betonade han den eviga sanningen att "endast om vi gör Faderns vilja, är Sonens frälsande nåd möjlig att ernå".¹

Han förkunnade:

"Inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja.

Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte

profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar?

Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa!"²

Vi förstår den här lärdomen bättre när vi begrundar en inspirerad revision av texten. Det är betecknande att Herrens ord i Bibeln, "jag har aldrig känt er", i Joseph Smiths

översättning har ändrats till "ni har aldrig känt mig".³

Tänk också på liknelsen om de tio jungfrurna. Kom ihåg att de fem oförståndiga och oförberedda jungfrurna gick för att skaffa olja till sina lampor efter att ha hört ropet om att gå och möta brudgummen.

"Men när de hade gått för att köpa kom brudgummen. Och de som stod färdiga gick med honom in till bröllopfesten, och dörren stängdes.

Sedan kom de [fem oförståndiga] jungfrurna tillbaka och sade: Herre, Herre, öppna för oss!

Men han svarade: Amen säger jag er: Jag känner er inte."⁴

Betydelsen av den här liknelsen för oss var och en utvecklades av ännu en inspirerad revision. Det är viktigt att veta att orden "jag känner er inte" som de står skrivna i Bibeln förtydligades i Joseph Smiths översättning till "ni känner mig inte".⁵

Orden "ni har aldrig känt mig" och "ni känner mig inte" bör vara skäl för djup andlig självrannsakan för var och en av oss. Kan vi bara till Frälsaren, eller lär vi undan för undan känna honom? Hur lär vi känna Herren? De här självsfrågorna är vad mitt budskap handlar om. Jag inbjuder innerligt den Helige Anden att vara med oss när vi tillsammans tänker igenom det här viktiga ämnet.

Att lära känna honom

Jesus sa:

"Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.

Om ni har lärt känna mig, skall ni också lära känna min Fader."⁶

Vi lär känna Fadern när vi lär känna hans älskade Son.

En storslagen avsikt med jordelivet är att vi inte bara ska lära oss om

Faderns Enfödde, utan också sträva efter att lära känna honom. Fyra nödvändiga steg som kan hjälpa oss lära känna Herren är att utöva tro på honom, följa honom, tjäna honom och lita på honom.

Utöva tro på honom

Att utöva tro på Jesus Kristus är att förlita sig på hans förtjänster, barmhärtighet och nåd.⁷ Vi börjar lära känna Frälsaren när vi väcker våra själsförmågor och prövar hans ord till dess vi kan ge plats i hjärtat för en del av hans ord.⁸ När vår tro på Herren växer förlitar vi oss på honom och tror på hans kraft att återlösa, hela och stärka oss.

Sann tro kretsar kring Herren och leder alltid till rättfärdiga gärningar. "Tro på Kristus är den första principen i uppenbarad religion, ... grunden till all rättfärdighet ... och principen för handling hos alla intelligenta varelser."⁹ Eftersom gärningar i enlighet med de rätta principer som Återlösaren förkunnade är nödvändiga för att få och utöva sann tro, "är tron utan gärningar död"¹⁰. Vi ska vara "ordets görare, inte bara dess hörare."¹¹

Det finns ett starkt samband mellan att höra Guds ord och att ta emot den andliga gåvan att tro på Frälsaren, eftersom "tron kommer av predikan

och predikan i kraft av Kristi ord".¹² Vi bekantar oss med honom och hans röst när vi studerar och mättar oss med hans ord i skrifterna¹³, ber till Fadern i hans namn med ärligt uppsåt¹⁴ och söker den Helige Andens ständiga sällskap¹⁵. Att vi lär och tillämpar Kristi lärdomar i våra liv är en förutsättning för att vi ska få gåvan att tro på honom.¹⁶

Att utöva tro på Herren är en nödvändig förberedelse för att följa honom.

Följa honom

"När Jesus vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas, kasta ut nät i sjön. De var fiskare.

Han sade till dem: 'Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.'

Genast lämnade de näten och följde honom."¹⁷

Petrus och Andreas är stora föredömen i att höra och följa Mästaren.

Frälsaren säger på samma sätt till er och mig: "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig."¹⁸ Att ta sitt kors på sig är att avstå från all ogudaktighet och varje världslig lusta och att hålla Herrens bud.¹⁹

Frälsaren har uppmanat oss att bli som han är.²⁰ Att följa Herren innebär alltså att efterlikna honom. Vi fortsätter

att lära känna Herren när vi genom kraften i hans försoning försöker bli som han.

I sin verksamhet på jorden utstakade Jesus vägen, visade vägen och var ett fullkomligt föredöme. ”En korrekt uppfattning om hans karaktär, fullkomlighet och egenskaper”²¹ ger oss ett varaktigt syfte och en tydlig riktning när vi följer honom på det hängivna lärjungeskapets väg.

När vi följer Frälsaren kan vi också ta emot ”faktisk kunskap om att den riktning vi följer i livet”²² är förenlig med Guds vilja. En sådan kunskap är inte ett ogripbart mysterium och handlar inte främst om timliga strävanden eller vanliga jordiska bekymmer. Snarare är en ständig och ihärdig rörelse framåt längs förbundets stig den riktning i livet som behagar honom.

Lehis dröm i Mormons bok pekar ut den stig vi bör följa, de utmaningar vi får möta och de andliga resurser vi kan få hjälp av när vi följer och kommer till Frälsaren. Att sträva framåt på den trånga och smala stigen är det han vill att vi ska göra. Att vi ska få smaka på trädets frukt och bli djupt ”omvända

till Herren”²³ är de välsignelser han så innerligt vill att vi ska ta emot. Därför kallar han på oss att komma och följa honom.²⁴

Både att utöva tro på och följa Jesus Kristus är nödvändiga förberedelser för att tjäna honom.

Tjäna honom

”Ty hur kan en människa känna den mästore som hon inte har tjänat och som är en främling för henne och är långt borta från hennes hjärtas tankar och avsikter?”²⁵

Vi lär känna Herren mer fullständigt när vi tjänar honom och arbetar i hans rike. När vi gör det välsignar han oss givmilt med himmelsk hjälp, andliga gåvor och större förmåga. Vi blir aldrig lämnade ensamma när vi arbetar i hans vingård.

Han förkunnade: ”Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er.”²⁶

Vi lär känna Frälsaren när vi gör vårt bästa för att gå dit han vill att vi ska gå, när vi strävar efter att säga det han

vill att vi ska säga och när vi blir det han vill att vi ska bli.²⁷ När vi undergivet erkänner vårt totala beroende av honom ger han oss större förmåga att tjäna honom bättre. Gradvis liknar våra önskningar allt mer hans önskningar och hans avsikter blir våra avsikter, så att vi ”inte kommer att be om något som strider mot hans vilja”²⁸.

Att tjäna honom kräver hela vårt hjärta, vår förmåga, vårt förstånd och vår styrka.²⁹ Följaktligen står osjälviskt tjänande i strid med den naturliga människans egensinniga och själviska tendenser. Vi lär oss att älska dem vi tjänar. Och eftersom vi tjänar Gud när vi tjänar andra, lär vi oss att älska honom och våra bröder och systrar djupare. Sådan kärlek är en manifestation av människokärlekens andliga gåva, ja, Kristi rena kärlek.³⁰

”Be till Fadern av allt ert hjärta att ni må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare, så att ni kan bli Guds söner, så att vi, när han visar sig, skall bli lika honom, ty vi skall se honom sådan han är, så att vi kan ha detta hopp och så att vi kan bli renade alldeles som han är ren.”³¹

Vi lär känna Herren när vi fylls av hans kärlek.

Lita på honom

Är det möjligt att utöva tro på honom, följa honom och tjäna honom utan att lita på honom?

Jag känner medlemmar i kyrkan som håller de lärdomar och principer som finns i skrifterna och som predikats från den här talarstolen för att vara sanna. Och ändå har de svårt att lita på att evangeliets sanningar gäller just deras liv och deras omständigheter. De verkar ha tro på Frälsaren, men de litar inte på att hans utlovade välsignelser kan tillfalla dem eller verka i deras liv. Jag möter också bröder och systrar

som tjänar pliktroget, men för vilka det återupprättade evangeliet ännu inte har blivit en levande och omvandlande verklighet i deras liv. Vi lär känna Herren när vi inte bara tror på att han finns utan även litar på honom och det han försäkrar oss om.

I Nya testamentet bad en far Frälsaren att bota hans barn. Jesus svarade:

”Om du kan, säger du. Allt förmår den som tror.

Genast ropade barnets far: ’Jag tror. Hjälp min otro!’³²

Jag har många gånger funderat på den här faderns vädjan: ”Hjälp min otro!” Jag undrar om det mannen vädjade om kanske inte främst var att få hjälp med att tro på Kristus som vår Återlösare och på hans läkande kraft. Han kan redan ha erkänt Kristus som Guds Son. Men kanske behövde han hjälp med att lita på att Mästarens läkande kraft verkligen kunde vara så personlig och anpassad att den kunde hjälpa hans egen älskade son. Han kanske trodde på Kristus i allmänhet men litade inte på att Kristus kunde hjälpa honom konkret på en personlig nivå.

Vi vittnar ofta om det vi vet är sant, men en mer relevant fråga för oss alla är kanske om vi litar på det vi vet.

Heliga förrättningar som utförs genom rätt prästadömsmyndighet är nödvändiga för att vi ska kunna lita på Frälsaren, lära känna honom och slutligen lita på det vi vet.

”Och [melkisedekska] prästadömet förvaltar evangeliet och innehar nyckeln till rikets hemligheter, ja, *nyckeln till kunskapen om Gud*.

Därför är gudaktighetens kraft uppbar i dess [förrättningar].³³

Vi tror på och lär känna Herren när nyckeln till kunskapen om Gud, som förvaltas genom melkisedekska prästadömet, låser upp dörren och gör det möjligt för oss alla att ta emot

gudaktighetens kraft i våra liv. Vi litar på och lär känna Frälsaren när vi följer honom genom att ta emot och trofast hedra heliga förrättningar och alltmer får hans bild i vårt ansikte³⁴. Vi litar på och lär känna Kristus när vi personligen upplever den omvandlande, läkande, stärkande och heliggörande kraften i hans försoning. Vi litar på och lär känna Mästaren när ”hans ords kraft [slår rot] i oss”³⁵ och skrivs in i vårt sinne och hjärta³⁶ och när vi ”överger alla [våra] synder för att lära känna [honom]”³⁷.

Att lita på honom är att lita på att hans överflödande välsignelser är tillgängliga i och tillämpbara på våra egna liv och familjer. Att lita på honom av hela vår själ³⁸ är något vi kan göra när vi strävar framåt längs förbundets stig, underkastar oss honom och följer hans prioriteringar och tidsplan för oss. Att lita på honom – att hålla hans kraft och löften för sanna – inbjuder till perspektiv, frid och glädje i våra liv.

Löfte och vittnesbörd

En dag ska varje knä böjas och varje tunga bekänna att Jesus är Kristus.³⁹ På den välsignade dagen kommer vi att veta att han känner var och en av oss vid namn. Och jag vittnar om och lovar att vi inte bara kan ha kunskap om Herren utan också kan lära känna honom genom att utöva tro på honom, följa, tjäna och lita på honom. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, (1964), s. 241.
2. Matt. 7:21–23.
3. JST, Matt. 7:33 (i KJV, Matt. 7:23, fotnot a).
4. Matt. 25:10–12.
5. JST, Matt. 7:33 (i KJV, Matt. 7:23, fotnot a).
6. Joh. 14:6–7.
7. Se 2 Ne. 2:8; 31:19; Moro. 6:4.
8. Se Alma 32:27.
9. *Lectures on Faith* (1985), s. 1.
10. Se Jak. 2:20.
11. Se Jak. 1:22.
12. Se Rom. 10:17.
13. Se 2 Ne. 32:3; L&F 18:34–36.
14. Se Moro. 10:4.
15. Se Joh. 14:26; L&F 121:46.
16. Se Joh. 7:17. Var och en av oss har ett ansvar att eftertrakta och göra allt vi kan för att bli värdiga trons gåva. Men till sist är det en kärleksfull och omtänksam Gud som skänker oss gåvan.
17. Matt. 4:18–20.
18. Matt. 16:24.
19. Se JSÖ, Matt. 16:26 (i Handledning för skriftstudier).
20. Se 3 Ne. 27:27.
21. *Lectures on Faith*, s. 38.
22. *Lectures on Faith*, s. 38.
23. Alma 23:6.
24. Se Luk. 18:22.
25. Mosiah 5:13.
26. L&F 84:88.
27. Se ”Kanhända ej uppå stormigt hav”, *Psalmer*, nr 178.
28. Se Hel. 10:5.
29. Se L&F 4:2.
30. Se Moro. 7:47.
31. Moro. 7:48.
32. Mark. 9:23–24.
33. L&F 84:19–20; kursivering tillagd.
34. Se Alma 5:14, 19.
35. Alma 26:13.
36. Se Hebr. 8:10.
37. Alma 22:18.
38. Se Omni 1:26.
39. Se Mosiah 27:31.

Brian K. Ashton

andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

Kristi lära

Kristi lära ger oss tillgång till den andliga kraft som lyfter oss från vårt nuvarande andliga tillstånd till ett tillstånd där vi kan bli fullkomnade.

Jesus besök hos nephiterna efter uppståndelsen var noggrant organiserat för att undervisa oss om sådant som är av största betydelse. Det började med att Fadern vittnade för folket om att Jesus var hans "älskade Son, i vilken [han fann] gott behag"¹. Därefter steg Jesus själv ner och vittnade om sitt försoningsoffer,² och bjöd folket att få "veta med säkerhet" att han var Kristus genom att komma fram och känna märket efter såret i hans sida och märkena efter spikarna i hans händer och fötter.³ Dessa vittnesbörd fastslog utan tvekan att Jesu försoning var fullbordad och att Fadern hade uppfyllt sitt förbund om att ge oss en Frälsare. Jesus

lärde därefter nephiterna hur de kunde få alla välsignelser som Faderns lyckalighetsplan utlovade – som vi kan få tack vare Frälsarens försoning – genom att undervisa dem om Kristi lära.⁴

Mitt budskap i dag fokuserar på Kristi lära. Skrifterna definierar Kristi lära som att utöva tro på Jesus Kristus och hans försoning, omvända sig, bli döpt, ta emot den Helige Andens gåva och hålla ut intill änden.⁵

Kristi lära gör det möjligt för oss att ta emot Kristi försonings välsignelser

Kristi försoning skapar de förutsättningar som gör att vi kan lita på "den helige Messias förtjänster och

barmhärtighet och nåd"⁶, "bli fullkomnade i Kristus"⁷, få allt gott⁸ och få evigt liv⁹.

Kristi lära, däremot, är vägen – den enda vägen – genom vilken vi kan få alla de välsignelser som görs tillgängliga för oss genom Jesu försoning. Det är Kristi lära som ger oss tillgång till den andliga kraft som lyfter oss från vårt nuvarande andliga tillstånd till ett tillstånd där vi kan bli fullkomnade som Frälsaren.¹⁰ Om denna pånyttfödelseprocess har äldste D. Todd Christofferson sagt: "Att födas på nytt är, till skillnad från vår fysiska födelse, mer en process än en händelse. Och vårt engagemang i den processen är jordelivets huvudsyfte."¹¹

Låt oss gå igenom varje del av Kristi lära.

Ett: tro på Jesus Kristus och hans försoning. Profeterna har lärt oss att tro börjar med att höra Kristi ord.¹² Kristi ord vittnar om hans försoningsoffer och säger oss hur vi kan få förlåtelse, välsignelser och upphöjelse.¹³

När vi hör Kristi ord utövar vi tro genom att välja att följa Frälsarens lärdomar och exempel.¹⁴ För att göra det lärde Nephi att vi måste ha "fullkomlig förtröstan på [Kristi] förtjänster som är mäktig att frälsa"¹⁵. Eftersom Jesus var en Gud i förutillvaron¹⁶, levde ett syndfritt liv¹⁷ och under försoningen tillfredsställde alla rättvisans krav för er och mig¹⁸, har han makten och nycklarna till att åstadkomma uppståndelsen för alla människor¹⁹ och han gjorde det möjligt för barmhärtigheten att övervinna rättvisan med omvändelsen som villkor.²⁰ När vi väl förstår att vi kan visas barmhärtighet genom Kristi förtjänster, kan vi "ha tro till omvändelse"²¹. Att ha fullkomlig tillit till Kristi förtjänster innebär då att lita på att han gjorde allt som var nödvändigt för att

frälsa oss, och att sedan handla efter vår tro.²²

Tron får oss också att sluta bekymra oss så mycket för vad andra tycker om oss, och i stället börja bry oss mer om vad Gud tycker om oss.

Två: omvändelse. Lamaniten Samuel lärde: "Om ni tror på [Kristi] namn skall ni omvända er från alla era synder."²³ Omvändelse är en dyrbar gåva från vår himmelske Fader som har möjliggjorts genom hans enfödde Sons offer. Det är den process som Fadern har gett oss genom vilken vi ändrar, eller vänder, våra tankar, handlingar och själva vår varelse, så att vi blir mer och mer lika Frälsaren.²⁴ Den är inte bara till för stora synder, utan är en daglig process av självrannsakan och förbättring²⁵ som hjälper oss att övervinna våra synder, våra ofullkomligheter, våra svagheter och vår otillräcklighet.²⁶ Omvändelse får oss att bli Kristi "sanna efterföljare", vilket fyller oss med kärlek²⁷ och driver ut vår fruktan²⁸. Omvändelse är inte en reservplan för om vår plan att leva perfekt skulle misslyckas.²⁹ Ständig omvändelse är den enda vägen som leder till varaktig glädje och som gör det möjligt för oss att bo hos vår himmelske Fader igen.

Genom omvändelse blir vi ödmjuka och lyder Guds vilja. Nu görs inte detta på egen hand. Erkännandet av Guds godhet och vår egen intighet³⁰, i kombination med våra bästa ansträngningar att försöka rätta vårt beteende efter Guds vilja,³¹ för in nåden i våra liv³². Nåd är "gudomlig hjälp eller kraft som ges genom Jesu Kristi rika barmhärtighet och kärlek ... till att utföra goda gärningar som [vi] inte skulle kunna utföra av enbart [vår] egen förmåga".³³ Eftersom omvändelse egentligen handlar om att bli mer lik Frälsaren, vilket är omöjligt på egen hand, behöver

vi förtvivlat väl Frälsarens nåd för att kunna göra de nödvändiga förändringarna i våra liv.

När vi omvänder oss ersätter vi våra gamla, orättfärdiga beteenden, svagheter, ofullkomligheter och rädslor med nya beteenden och övertygelser, som för oss närmare Frälsaren och som hjälper oss bli mer lika honom.

Tre: dopet och sakramentet.

Profeten Mormon lärde att "omvändelsens första frukt är dopet".³⁴ För att den ska vara komplett måste omvändelsen åtföljas av dopets förrättning, utförd av någon som har Guds prästadömes myndighet. För kyrkans medlemmar förnyas de förbund vi ingick i dopet och vid andra tillfällen när vi tar del av sakramentet.³⁵

I dopets och sakraments förrättningar sluter vi förbund att hålla Faderns och Sonens bud, att alltid minnas Kristus och att vara villiga att ta på oss Kristi namn (eller hans gärningar och egenskaper³⁶).³⁷ Frälsaren sluter i

sin tur förbund att förlåta, eller efterskänka, våra synder³⁸ och "än rikligare utgjuta sin Ande över oss"³⁹. Kristus lovar också att förbereda oss för evigt liv genom att hjälpa oss bli mer lika honom.⁴⁰

Douglas D. Holmes, förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap, skrev: "Dopets och sakramentets förrättningar symboliserar både slutresultatet och processen av att födas på nytt. I dopet begraver vi den gamla köttliga människan och träder fram till ett nytt liv.⁴¹ Av sakramentet lär vi oss att den här förändringen är en stegvis process där vi lite i taget, vecka efter vecka, förvandlas då vi omvänder oss, sluter förbund och genom allt större välsignelser från Anden [blir lika Frälsaren]."⁴²

Förrättningar och förbund är grundläggande i Kristi lära. Det är genom att ta emot prästadömet förrättningar och att hålla de tillhörande förbunden som gudaktighetens kraft blir uppenbar i våra liv.⁴³ Äldste D. Todd Christofferson

förklarade att ”gudaktighetens kraft kommer genom den Helige Anden och hans inflytande”.⁴⁴

Fyra: den Helige Andens gåva.

Efter dopet får vi den Helige Andens gåva genom konfirmationens förrättning.⁴⁵ Denna gåva, om vi tar emot den, låter oss ha en Guds ständiga sällskap⁴⁶ och ger oss ständig tillgång till den nåd som kommer som en naturlig del av hans inflytande.

Som vår ständige följeslagare ger den Helige Anden oss ytterligare kraft och styrka till att hålla våra förbund.⁴⁷ Han heliggör oss också⁴⁸, vilket innebär att vi blir fria från synd, rena och heliga genom Jesu Kristi försoning.⁴⁹ Heliggörelsens process renar oss inte bara, utan begåvar oss också med Frälsarens outhärliga andliga gåvor och gudomliga egenskaper⁵⁰, och förändrar själva vår natur⁵¹, så ”att vi inte längre har någon benägenhet att göra ont”.⁵² Varje gång vi tar emot den Helige Anden i våra liv genom tro, omvändelse, förrättningar, kristuslikt

tjänande och andra rättfärdiga ansträngningar förändras vi, tills vi steg för steg, lite i taget, blir mer lika Kristus.⁵³

Fem: håll ut intill änden. Profeten Nephi lärde att när vi har fått den Helige Andens gåva måste vi ”hålla ut intill änden genom att följa den levande Gudens Sons exempel”.⁵⁴ Äldste Dale G. Renlund beskrev processen att hålla ut intill änden så här: ”Vi kan bli mer fullkomliga genom att ständigt ... utöva tro på [Kristus] genom att omvända oss, ta del av sakramentet för att förnya dopets förbund och välsignelser samt få den Helige Anden som ständig vägledare i större mått. När vi gör det blir vi mer lika Kristus och håller ut till änden, med allt som det innebär.”⁵⁵

Med andra ord, mottagandet av den Helige Anden och den förändring som detta mottagande skapar inom oss, bygger på vår tro ytterligare. Ökad tro leder till ytterligare omvändelse. När vi då symboliskt sett offerar våra hjärtan och våra synder på sakramentets altare, får vi den Helige Anden i större mått.

Att ta emot den Helige Anden i större mått för oss vidare längs pånyttfödelsens stig. När vi fortsätter med den här processen och tar emot alla evangeliets frälsande förrättningar och förbund, får vi ”nåd för nåd” tills vi tar emot fullheten.⁵⁶

Vi måste tillämpa Kristi lära i våra liv

Bröder och systrar, när vi tillämpar Kristi lära i våra liv välsignas vi både timligt och andligt, även under prövningar. Till slut kan vi ”hålla fast vid alla goda ting”.⁵⁷ Jag vittnar om att den här processen har skett och fortsätter att ske i mitt eget liv, steg för steg, lite i taget.

Men än viktigare: Vi måste tillämpa Kristi lära i våra liv eftersom det är den enda vägen tillbaka till vår himmelske Fader. Det är det enda sättet att ta emot Frälsaren och bli hans söner och döttrar.⁵⁸ Faktum är att det enda sättet att bli återlöst från synd och utvecklas andligen är att tillämpa Kristi lära i våra liv.⁵⁹ Alternativet, som aposteln Johannes lärde, är att ”den som inte förblir i Kristi lära ... har inte Gud”.⁶⁰ Och Jesus själv sa till de nephitiska tolv att om vi inte utövar tro på Kristus, omvänder oss, döps och håller ut intill änden, ska vi ”huggas ned och kastas i elden, från vilken [vi] inte kan återvända”.⁶¹

Så, hur kan vi mer fullständigt tillämpa Kristi lära i våra liv? Ett sätt kan vara att vi gör en mer medveten ansträngning varje vecka att förbereda oss för sakramentet, genom att ta tid till att under bön fundera över vari vi främst behöver förbättra oss. Vi kan sedan föra fram åtminstone en sak som hindrar oss från att likna Jesus Kristus till sakramentets altare, vädja i tro om att få hjälp, be om de nödvändiga andliga gåvorna och sluta förbund om att förbättra oss under den kommande veckan.⁶² När vi gör det kommer den

Helige Anden in i våra liv i större grad och vi får ytterligare styrka att övervinna våra ofullkomligheter.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är världens Frälsare och att han är det enda namn varigenom vi kan bli frälsta.⁶³ Allt som är gott kan vi få endast genom honom.⁶⁴ Men för att faktiskt kunna ”hålla fast vid alla goda ting”⁶⁵, inklusive evigt liv, måste vi ständigt tillämpa Kristi lära i våra liv. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 3 Ne. 11:7.
2. Se 3 Ne. 11:10–11.
3. Se 3 Ne. 11:14–15.
4. Se 3 Ne. 11:21–39.
5. Se 2 Ne. 31; 3 Ne. 27:16–20. Kristi lära återfinns i alla skrifter, men är mest förekommande i Mormons bok.
6. 2 Ne. 2:8.
7. Se Moro. 10:32.
8. Se Moro. 7:22–24.
9. Se L&F 132:23.
10. Kristi försoning och Kristi lära utgör tillsammans Kristi evangelium (se 3 Ne. 27:13–21).
11. Se D. Todd Christofferson, ”Född på nytt”, *Liahona*, maj 2008, s. 78.
12. Se Rom. 10:17; 2 Ne. 31:19; Alma 32:27–29; Moro. 7:25.
13. Se 2 Ne. 32:3.
14. Se 2 Ne. 31:10, 13.
15. 2 Ne. 31:19.
16. Se Joh. 1:1–3; Mose 7:47; Abr. 3:24–27.
17. Se Hebr. 4:15; L&F 45:4.
18. Se Alma 34:16.
19. Se 2 Ne. 9:21–22; Dallin H. Oaks, ”Prästadömetts nycklar och myndighet”, *Liahona*, maj 2014, s. 49–52.
20. Se Alma 34:15–16.
21. Alma 34:15.
22. Att ha fullständig förtröstan på Kristi förtjänster inkluderar att inse att Jesus Kristus är den enda källan till återlösning (se Mosiah 4:7–8). Det fordrar också att vi tror på att Kristus kan frälsa oss som individer. Det är en av anledningarna till att vi, i Läran och förbunden 27:2, blir befallda att när vi tar del av sakramentet inte bara minns att Kristus led, utan också att han gjorde det för oss som individer.
23. Hel. 14:13.
24. Se Russell M. Nelson, ”Sann omvändelse”, *Liahona*, maj 2007, s. 102–105.
25. Se Neil L. Andersen, ”Bli omvända ... så att jag kan hela er”, *Liahona*, nov. 2009, s. 40–43.
26. Se Jeffrey R. Holland, ”Det blev helt som trasigt var”, *Liahona*, maj 2006, s. 69–71; Anthony D. Perkins, ”Den stora underbara kärlek”, *Liahona*, nov. 2006, s. 76–78.
27. Se Moro. 07:48.
28. Se Moro. 8:16. Vår omvändelse är faktiskt ett av de främsta bevisen på att vi är Frälsarens lärjungar. Kan vi verkligen hävda att vi följer Kristus om vi inte ständigt omvänder oss och strävar efter att vända våra hjärtan och handlingar till honom?
29. Se *Adjusting to Missionary Life* (häfte, 2013), s. 46.
30. Se Mosiah 4:5–7.
31. Se 2 Ne. 10:24; 25:23.
32. Se Hel. 5:11; Eth. 12:27; Moro. 10:32–33.
33. Bible Dictionary, ”Grace”.
34. Se Moro. 08:25.
35. När vi värdigt tar del av sakramentet förnyar vi alla våra förbund med Gud (se Delbert L. Stapley, i Conference Report, okt. 1965, s. 14; L. Tom Perry, ”När Herrens nattvard nu vi tar”, *Liahona*, maj 2006, s. 41).
36. Se Dallin H. Oaks, ”Testimony” (tal hållet under seminarium för nya missionspresidenterna, 25 juni 2014), s. 1–2.
37. Se Moro. 4:3; se även Mosiah 18:8–10; L&F 20:37 för ytterligare förbund som vi sluter i dopet.
38. Se Moro. 8:25.
39. Se Mosiah 18:10.
40. Se 2 Kor. 3:18; Eth. 12:27; L&F 35:2; Mose 1:39.
41. Se Rom. 6:4.
42. Douglas D. Holmes, ”Come unto Christ—the Doctrine of Christ”, opublicerat manuskript.
43. Se L&F 84:19–21.
44. D. Todd Christofferson, ”Kraften i förbundet”, *Liahona*, maj 2009, s. 22.
45. Konfirmationen sker genom händers påläggning (se till exempel Apg. 8:17).
46. Se L&F 20:28; Handledning för skriftstudier, ”Helige Anden, den”, scriptures.lds.org.
47. Se 2 Kor. 3:18; 1 Ne. 14:14; L&F 93:20.
48. Se 3 Ne. 27:20.
49. Se Handledning för skriftstudier, ”Helgelse, Heliggörelse”, scriptures.lds.org.
50. Se Moro. 7:48; 8:26; 10:8–18.
51. Se Mosiah 4:14; L&F 84:33; Bruce R. McConkie, ”Prästadömetts tio välsignelser”, *Nordstjärnan*, apr. 1978, s. 50–54.
52. Mosiah 5:2.
53. Den Helige Anden vägleder oss också tillbaka till vår himmelske Fader (se 2 Ne. 32:5; L&F 45:57) genom att hjälpa oss förstå vad vi behöver göra för att bli lika Kristus (se 2 Kor. 3:18; Eth. 12:27; L&F 84:46–48).
54. Se 2 Ne. 31:16. Att hålla ut intill änden är en passande beskrivning eftersom det kräver både tid och uthållighet (se Jak. 1:2–4). Faktum är att vi inte kan utveckla en del kristuslika egenskaper utan att möta motstånd och svårigheter. Hur kan vi, till exempel, bli långmodiga om vi aldrig behöver lida under en längre tid?
55. Dale G. Renlund, ”Sista dagars heliga ger inte upp”, *Liahona*, maj 2015, s. 56.
56. Se L&F 93:12, 19.
57. Se Moro. 7:25; se även Mosiah 2:41.
58. Se L&F 39:4–6.
59. Se 2 Ne. 9:24.
60. 2 Joh. 1:9.
61. 3 Ne. 27:17.
62. Man kan ofta frambära samma offer under flera veckor i följd, tills, med Frälsarens hjälp och som äldste Neal A. Maxwell lärde, ”det är förtärt” (”Förneken eder all ogudaktighet”, *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 69).
63. Se 2 Ne. 25:20.
64. Se Moro. 7:24.
65. Se Moro. 7:25.

Äldste Carl B. Cook
i de sjuttios kvorum

Tjäna

Alla medlemmar behövs och alla medlemmar behöver ett tillfälle att tjäna.

När jag var liten njöt jag av att arbeta tillsammans med min farbror Lyman och faster Dorothy på deras gård. Farbror Lyman ledde vanligtvis våra projekt och faster Dorothy hjälpte ofta till och körde den gamla pickupen av märket Dodge. Jag minns adrenalinpåslaget när vi körde fast i leran eller försökte ta oss upp för en brant backe. Farbror Lyman brukade ropa: "Lägg in diffspärren, Dorothy!" Det var då jag började be. På något sätt, med Herrens hjälp och efter lite växelgnissel, hittade Dorothy diffspärren. Med alla hjulaxlar drivande och med snurrande hjul ryckte pickupen framåt och vårt arbete fortsatte.

Att "lägga in diffspärren" betyder att lägga in en specialväxel så att alla hjulen samverkar för att ge större kraft.¹ En diffspärr tillsammans med fyrhjulsdraft gör att man kan växla ner, få mer kraft och förflytta sig.

Jag tänker gärna på var och en av oss som en del av en diffspärr i vårt gemensamma tjänande i kyrkan – i församlingar och grenar, i kvorum och biorganisationer. Precis som hjulen samverkar för att skapa större kraft med en diffspärr, får vi mer kraft när vi förenar oss. När vi förenar oss för att tjäna varandra, åstadkommer vi mycket mer tillsammans än vad vi kunde ha gjort på egen hand. Det är

spännande att vara engagerade och förenade i att tjäna och hjälpa till i Herrens verk.

Tjänande är en välsignelse

Tillfället att tjäna är en av de största välsignelserna av vårt medlemskap i kyrkan.² Herren har sagt: "Om du älskar mig skall du tjäna mig"³ och vi tjänar honom genom att tjäna andra.⁴

När vi tjänar närmar vi oss Gud.⁵ Vi lär känna honom på sätt vi annars inte kunnat göra. Vår tro på honom växer. Våra problem sätts i perspektiv. Livet

blir mer tillfredsställande. Vår kärlek till andra växer, liksom vår önskan att tjäna. Genom den här välsignade processen blir vi mer lika Gud, och vi blir bättre förberedda för att återvända till honom.⁶

Som president Marion G. Romney lärde: "Tjänande är inte något som vi utstår här på jorden för att vi ska förtjäna rättigheten att leva i det celestialet riket. Tjänande är kärnan från vilken evigt liv i det celestialet riket utspringer."⁷

Tjänande kan vara en utmaning

Tjänande i kyrkan kan emellertid vara en utmaning om vi ombes göra något som skrämmer oss, om vi blir trötta på att tjäna eller om vi kallas att göra något som först inte tilltalar oss.

Jag fick nyligen ett nytt uppdrag. Jag hade verkat i området Afrika Sydöst. Det var spännande att få tjäna där kyrkan är relativt ung och håller på att etableras, och vi älskade medlemmarna. Sedan kallades jag att återvända till kyrkans huvudkontor och ärligt

talat var jag inte särskilt entusiastisk. En förändring i mitt uppdrag medförde en del ovisshet.

En kväll efter att ha begrundat den förestående förändringen, drömde jag om min farfars farfar Joseph Skeen. Jag vet genom hans dagbok att när han och hans fru Maria flyttade till Nauvoo ville han tjäna, så han sökte upp profeten Joseph Smith och frågade honom hur han kunde hjälpa till. Profeten skickade honom att arbeta på prärien och göra sitt bästa, så det gjorde han. Han arbetade på familjen Smiths gård.⁸

Jag begrundade förmånen som Joseph Skeen fick, att ta emot sitt uppdrag på det sättet. Plötsligt insåg jag att jag hade samma förmån, precis som vi alla har. Alla ämbeten i kyrkan kommer från Gud – genom hans utvalda tjänare.⁹

Jag fick en tydlig andlig bekräftelse på att mitt nya uppdrag var inspirerat. Det är viktigt att vi ser det sambandet – att våra ämbeten bokstavligen kommer till oss från Gud genom våra prästdömsledare. Efter den här upplevelsen förändrades min inställning och jag fylldes av en djup önskan att tjäna. Jag är tacksam för den välsignelse som omvändelsen är och för mitt förändrade hjärta. Jag älskar mitt nya uppdrag.

Även om vi tror att vårt ämbete i kyrkan bara var en idé vår prästdömsledare fick eller att vi fick det eftersom ingen annan ville tacka ja till det, blir vi välsignade när vi tjänar. Men om vi ser Guds hand i vårt ämbete och tjänar av hela vårt hjärta, får vi ytterligare kraft i vårt tjänande, och vi blir sanna Jesu Kristi tjänare.

Tjänande kräver tro

Att fullgöra ämbeten kräver tro. Strax efter att Joseph började arbeta på gården blev han och Maria mycket

sjuka. De hade inga pengar och befann sig bland främlingar. Det var en svår tid för dem. I sin dagbok skrev Joseph: "Vi arbetade på [och] höll fast vid kyrkan med den lilla tro vi hade, även om djävulen försökte förgöra oss och få oss att vända om."¹⁰

Jag och hundratals andra efterkommande är evigt tacksamma att Joseph och Maria inte vände om. Välsignelser kommer när vi håller ut i våra ämbeten och ansvar och håller oss kvar med all den tro vi har.

Jag känner till en underbar lärare i kursen Evangeliets lära som lyfter sina elever, men så har inte alltid varit fallet. När hon blev medlem i kyrkan kallades hon att undervisa i Primär. Hon kände att hon inte hade förmåga att undervisa, men eftersom hon visste hur viktigt det var att tjäna, tackade hon ja. Rädsla överväldigade henne och hon slutade komma så att hon inte skulle behöva undervisa. Tack och lov märkte hennes hemlärare att hon saknades, besökte henne och inbjöd henne tillbaka. Biskopen och församlingsmedlemmarna hjälpte henne. Så småningom, med större tro, började hon undervisa barn. När hon tillämpade principer som nu lärs ut i *Undervisa på*

Frälsarens sätt, välsignade Herren hennes arbete, och hon blev en begåvad lärare.¹¹

Den naturliga människan i oss alla är benägen att låta oss ursäktas från att tjäna av skäl som "jag är inte redo att tjäna, jag har mer att lära", "jag är trött och behöver vila", "jag är för gammal – det är någon annans tur", eller "jag är helt enkelt för upptagen".

Bröder och systrar, att ta emot och fullgöra ett ämbete är en handling i tro. Vi kan lita på det som vår profet, president Thomas S. Monson, ständigt undervisar om: "Den Herren kallar, den dugliggör Herren" och "när vi går Herrens ärenden är vi berättigade till Herrens hjälp".¹² Vare sig vi är överväldigade eller underväldigade, vare sig vi är livrädda eller dödligt uttråkade, vill Herren att vi ska växla ner, få mer kraft och tjäna.

Jag ser inga tecken på att president Monson och hans bröder i första presidentskapet och de tolv apostolarnas kvorum är för upptagna eller för trötta. De visar på ett inspirerande sätt exempel på den kraft som vi får när vi utövar tro, tackar ja till uppdrag och fullgör dem med beslutsamhet och hängivenhet. De satte handen till

Herrens verk¹³ för många år sedan, och fortsätter att sträva framåt och uppåt.

Ja, de verkar i viktiga ämbeten, men *alla* ämbeten eller uppdrag är viktiga. President Gordon B. Hinckley, tidigare profet och president för kyrkan, sa: "Vi delar alla denna stora strävan. ... Er förpliktelse är lika allvarlig inom ert ansvar, som min förpliktelse är inom mitt område. Inget ämbete i denna kyrka är litet eller obetydligt."¹⁴ Varje ämbete är viktigt.¹⁵

Låt oss tjäna

Låt oss resa oss i tro, sätta våra händer till Herrens verk och föra det här värdiga verket framåt.¹⁶ Låt oss som faster Dorothy "lägga in diffspärren". Och, bröder och systrar, låt oss tjäna.

Om ni vill göra er biskop eller grens-president glad, så fråga honom: "Hur kan jag vara till hjälp?" "Var vill Herren att jag ska tjäna?" När han ber och begrundar vilka ansvar ni har personligen, i er familj och i ert yrke, inspireras han att ge er ett lämpligt ämbete. När ni avskiljs får ni en prästadömsvälsignelse som hjälper er till framgång. Ni *blir* välsignade! Alla medlemmar behövs och alla medlemmar behöver ett tillfälle att tjäna.¹⁷

Jesus Kristus är vårt föredöme.

Jesus Kristus, vårt stora föredöme, gav sitt liv för sin Faders verk. I det

stora rådet innan den här världen organiserades, var det Jesus Kristus, som utvaldes och smordes från begynnelsen, som anmälde sig frivillig: "Här är jag, sänd mig."¹⁸ I och med det blev han bokstavligen allas vår tjänare. Genom Jesus Kristus och kraften vi får genom hans försoning kan också vi tjäna. Han hjälper oss.¹⁹

Jag uttrycker min innerliga kärlek till dem av er som kanske inte just nu kan tjäna i kyrkan på traditionella sätt på grund av personliga omständigheter men som lever i en anda av tjänande. Min bön är att ni ska bli välsignade i era ansträngningar. Jag uttrycker också uppskattning för dem som hedrar sina ämbeten vecka efter vecka, liksom för dem som snart kommer att ta emot kallelser att tjäna. Alla bidrag och uppoffringar uppskattas, speciellt av honom som vi tjänar. Alla som tjänar får Guds nåd.²⁰

Vilka våra omständigheter än är, låt tjänande vara vår paroll.²¹ Tjäna i ert ämbete. Verka som missionär. Tjäna er mor. Tjäna en främling. Tjäna en granne. Bara tjäna.

Må Herren välsigna var och en av oss i våra ansträngningar att tjäna och bli Jesu Kristi sanna efterföljare.²² Jag vittnar om att han lever och leder det här verket. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Compound Gears", technologystudent.com/gears1/gears3.htm; "Compound Gear Reduction", curriculum.vexrobotics.com.
2. Se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 86–87.
3. L&F 42:29; se även L&F 59:5.
4. Se Matt. 25:40; Mosiah 2:17.
5. Se Joh. 12:26.
6. Se L&F 81:4–6.
7. Marion G. Romney, "Oberoendets celestia natur", *Liahona*, mars 2009, s. 19.
8. Se Joseph Skeen, *reminiscences and diary*, s. 7, Church History Library, Salt Lake City; se även *Journal and History of Joseph Skeen*, red. Greg S. Montgomery och Mark R. Montgomery (1996), s. 23.
9. Se L&F 1:38; TA 1:5.
10. Joseph Skeen, *reminiscences and diary*, s. 8; se även *Journal and History of Joseph Skeen*, s. 23; Luk. 22:31; 2 Ne. 28:19–24; Alma 30:60; L&F 10:22–27.
11. Se *Undervisa på Frälsarens sätt* (2016), s. 37–38; *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 5.3, 5.5.4.
12. Thomas S. Monson, "Plikten kallar", *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 46.
13. Se "Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr 174.
14. Se Gordon B. Hinckley, "Detta är Mästarens verk", *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 72.
President Hinckley har också sagt: "Du har samma möjlighet att finna tillfredsställelse när du utför dina plikter som jag i mina. Framgången i detta verk beror på våra samlade ansträngningar. Vilket ämbete du än har så är den fylld av samma sorts möjligheter att uppnå det goda som jag har. Det som verkligen betyder något är att det är Mästarens verk. Vårt verk är att göra gott precis som han gjorde" (se "Detta är Mästarens verk", s. 72).
15. Se Alma 37:6.
16. Se "Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr 174.
17. Se *Handbok 2*, 3.3.1, 3.3.3, 19.1.1, 19.4.
"Det är genom mäns och kvinnors, pojkars och flickors tjänande som Guds verk utförs" (*Evangeliets principer* [2009], s. 160).
18. Abr. 3:27.
19. Se L&F 76:5.
20. Se Mosiah 18:26.
21. Se "They, the Builders of the Nation", *Hymns*, nr 36.
22. Se Moro. 7:48.

Äldste Ronald A. Rasband
i de tolv apostlarnas kворum

Så att du inte glömmmer

Jag uppmanar dig att komma ihåg, särskilt i krisens stund, när du kände Anden och när ditt vittnesbörd var starkt. Kom ihåg de andliga grunder som du har lagt.

God eftermiddag, kära bröder och systrar. Så välsignade vi har varit under den här konferensen. Mitt första år som medlem i de tolv apostlarnas kворum har varit ytterst ödmjukande. Det har varit ett år av ansträngning, tillväxt och uppriktig, ständig vädjan till min Fader i himlen. Jag har känt stödjande böner från familj, vänner och medlemmar i kyrkan världen över. Tack för era tankar och böner.

Jag har också haft förmånen att träffa kära vänner, en del från många år tillbaka och många som jag nyligen har träffat. Det var efter att ha träffat en kär vän som jag känt och älskat i många år, som jag kände mig manad till att förbereda dagens tal.

När vi träffades anförtrorde min vän mig att han hade en inre kamp. Han kände att han, för att använda hans egna ord, hade en "trons kris" och ville ha mitt råd. Jag var tacksam över att han ville berätta om sina känslor och bekymmer för mig.

Han uttryckte en stark längtan efter det han en gång känt andligen och som han nu trodde att han höll på att förlora. Medan han talade lyssnade jag noga och bad innerligt om att få veta vad Herren ville att jag skulle säga.

Min vän ställde, liksom kanske några av er, frågan som uttrycks så slående i primärsången: "Himmelske Fader, är du alltid där?"¹ Till dem av er som kanske ställer samma fråga vill jag återge det råd jag gav till min vän, och jag hoppas att ni alla kan få er tro stärkt och en förnyad beslutsamhet att vara en hängiven Jesu Kristi lärjunge.

Jag börjar med att påminna dig om att du är en son eller dotter till en kärleksfull Fader i himlen, och att hans

kärlek är beständig. Jag vet att sådana lugnande känslor av kärlek är svåra att minnas när man är mitt i personliga svårigheter eller prövningar, besvikelser eller krossade drömmar.

Jesus Kristus vet allt om hård kamp och prövningar. Han gav sitt liv för oss. Hans sista timmar var brutala, bortom allt vi ens kan fatta, men hans offer för var och en av oss var det yttersta uttrycket för hans rena kärlek.

Inget misstag, ingen synd och inget val förändrar Guds kärlek till oss. Det betyder inte att syndigt handlande godkänns, inte heller tar det bort vår skyldighet att omvända oss när synder begås. Men *glöm inte*: Vår himmelske Fader känner och älskar var och en av oss och han är alltid redo att hjälpa.

När jag begrundade min väns situation reflekterade jag över den stora visdom som finns i Mormons bok: "Och kom ihåg, mina söner, kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i

virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar er, skall detta inte ha någon makt att dra er ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund, tack vare den klippa som ni är byggda på och som är en säker grundval, och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla.”²

Jag vittnar om att ”eländets och det oändliga lidandets avgrund” är en plats som ingen vill vara på. Och min vän kände att han var på randen.

När jag har gett råd till personer som min vän, har jag utforskat deras beslut genom åren, vilka ledde dem till att glömma heliga upplevelser, bli försvagade och börja tvivla. Jag uppmanade dem, liksom jag uppmanar er nu, att komma ihåg, särskilt i krisens stund, när ni kände Anden och när ert vittnesbörd var starkt. Kom ihåg de andliga grunder som ni har lagt. Jag lovar att om ni gör det och undviker sådant som inte bygger upp eller stärker era vittnesbörd och som hånar era trosuppfattningar, så ska de dyrbara stunderna då era vittnesbörd blomstrade komma tillbaka till minnet genom ödmjuk bön och fasta. Jag försäkrar er att ni återigen ska känna tryggheten och värmen i Jesu Kristi evangelium.

Var och en av oss måste först stärka sig själv andligen och därefter stärka människor omkring sig. Begrunda

skrifterna regelbundet och kom ihåg de tankar och känslor ni upplever när ni läser dem. Sök också i andra sanna källor, men hör samma varningen i skrifterna: ”Men att vara lärd är bra om man hör samman Guds råd.”³ Delta i kyrkans möten, särskilt sakramentsmötet, och ta del av sakramentet och förnya förbunden, inklusive löftet om att alltid minnas Frälsaren så att ni alltid kan ha hans ande hos er.

Vilka misstag vi än har gjort eller hur ofullkomliga vi än känner oss, kan vi alltid välsigna och lyfta andra. Att sträcka oss ut till dem i kristuslikt tjänande kan hjälpa oss att känna Guds kärlek djupt inom oss.

Det är viktigt att komma ihåg det mäktiga rådet i 5 Moseboken: ”Akta dig väl, så att du inte glömmes vad dina ögon såg och inte låter det vika ifrån ditt hjärta under alla dina livsdagar utan berättar [det] för dina barn och barnbarn.”⁴

Generationer påverkas av de val vi gör. Bär vittnesbörd för din familj, uppmanar dem att minnas hur det kändes när de kände igen Anden och att skriva ner de känslorna i en dagbok eller personlig historia, så att deras egna ord när det behövs kan hjälpa dem komma ihåg hur god Herren har varit mot dem.

Som ni minns återvändande Nephi och hans bröder till Jerusalem för att hämta

mässingsplåtarna som innehöll den nedskrivna historien om deras folk, delvis för att de inte skulle glömma sitt förflutna.

Också i Mormons bok namngav Helaman sina söner efter deras ”första föräldrar” så att de inte skulle glömma Guds godhet:

”Se, mina söner, jag önskar att ni skall komma ihåg att hålla Guds bud ... Se, jag har givit er namn efter våra första föräldrar som kom från Jerusalems land, och detta har jag gjort för att ni, när ni kommer ihåg era namn, skall komma ihåg dem. Och när ni kommer ihåg dem skall ni komma ihåg deras gärningar. Och när ni kommer ihåg deras gärningar skall ni veta att det är sagt, och även skrivet, att de var goda.

Därför, mina söner, vill jag att ni skall göra det som är gott så att det kan sägas, och även skrivas, om er alldeles som det har sagts och skrivits om dem.”⁵

Många i dag har samma tradition av att namnge sina barn efter hjältar i skrifterna eller trofasta förfäder, som ett sätt att uppmana dem till att inte glömma sitt arv.

När jag föddes fick jag namnet Ronald A. Rasband. Mitt efternamn hedrar min fars släktlinje. Min mellersta initial A. fick jag som påminnelse om att hedra min mors danska släkt, Anderson.

Min morfars farfar Jens Anderson var från Danmark. Och 1861 ledde Herren två mormonmissionärer till Jens och Ane Cathrine Andersons hem, där missionärerna presenterade det återställda evangeliet för paret och deras 16-årige son Andrew. Så började ett arv av tro som min familj och jag är förmånstagare till. Familjen Anderson läste Mormons bok och döptes en kort tid senare. Året därpå hörsammade familjen Anderson profetens kall att

korsa Atlanten och förena sig med de heliga i Nordamerika.

Tråkigt nog dog Jens på resan över havet, men hans hustru och son fortsatte till Saltsjödal och anlände den 3 september 1862. Trots svårigheter och sorger sviktade aldrig deras tro, och inte heller har tron sviktat hos många av deras efterkommande.

På mitt kontor hänger en målning⁶ som på ett vackert sätt symboliserar det första mötet mellan mina förfäder och dessa hängivna tidiga missionärer. Jag är fast besluten att aldrig glömma mitt arv och tack vare det namn jag bär kommer jag alltid att minnas arvet de lämnade efter sig av trofasthet och offer.

Glöm aldrig, ifrågasätt eller ignorera aldrig personliga, heliga, andliga upplevelser. Den ondes plan är att distrahera oss från andliga vittnesbörd, medan Herrens önskan är att upplysa och engagera oss i hans verk.

Låt mig ge ett personligt exempel på den här sanningen. Jag minns tydligt ett tillfälle när jag fick en maning som svar på en mäktig bön. Svaret var tydligt och kraftfullt. Men jag lät bli att handla direkt efter maningen, och efter en tid började jag undra om det jag hade känt var verkligt. En del av er har kanske

Äldste Rasband säger att den här målningen är en symbolisk påminnelse om det första mötet mellan hans förfäder och mormonmissionärerna.

också fallit för den här typen av den ondes list.

Flera dagar senare vaknade jag med det här mäktiga skriftstället i sinnet:

”Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om du önskar ytterligare vittnesbörd så kom ihåg natten då du ropade till mig i ditt hjärta. ...

Talade jag inte frid till ditt sinne om detta? Vilket större vittnesbörd kan du få än det som kommer från Gud?”⁷

Det var som om Herren sa: ”Ronald, jag har ju redan berättat vad du behöver göra. Gör det då!” Så tacksam jag var för denna kärleksfulla tillrättavisning och vägledning! Jag fick genast tröst av maningen och kunde gå framåt och veta i mitt hjärta att min bön hade besvarats.

Jag berättar om den här upplevelsen, kära bröder och systrar, för att illustrera hur snabbt vi kan glömma och hur andliga erfarenheter kan vägleda oss. Jag har lärt mig värdesätta sådana stunder ”så att jag inte glömmet”.

Till min vän, och till alla som önskar stärka sin tro, ger jag detta löfte: När du trofast lever efter Jesu Kristi evangelium och följer dess lärdomar, skyddas ditt vittnesbörd, och det kommer att växa. Håll de förbund du har ingått, oavsett hur andra omkring er agerar. Var flitiga föräldrar, bröder och systrar, far- och morföräldrar, fastrar och mostrar, far- och morbröder och vänner, som stärker sina kära med personliga vittnesbörd och som delar andliga upplevelser. Förbli trofasta och ståndaktiga, även om tvivlets stormar angriper era liv genom andras handlingar. Sök efter sådant som kan bygga upp och stärka er andligen. Undvik de falska erbjudanden som så ofta kallas ”sanning”, vilka sprids så lätt, och kom ihåg att skriva ner era känslor av ”kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning”.⁸

När du befinner dig mitt i livets största stormar, *glöm då inte* ditt gudomliga arv som son eller dotter till Gud, eller din eviga bestämmelse att en dag återvända för att bo hos honom, vilket övergår allt som världen har att erbjuda. Kom ihåg Almas ömsinta och dyrbara ord: ”Se, nu säger jag er, mina bröder: Om ni har upplevt en hjärtats förändring, och om ni har känt er manade att sjunga sången om den återlösnande kärleken, så vill jag fråga: Har ni den känslan nu?”⁹

Till alla som känner ett behov av att få sin tro stärkt väddar jag: *Glöm inte!* Snälla, glöm inte.

Jag bär vittne om att Joseph Smith var en Guds profet. Jag vet att han såg och talade med Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus, precis som han beskrev det med egna ord. Så tacksam jag är att han *inte glömde* att skriva ner den upplevelsen, så att vi alla kan känna till hans vittnesbörd.

Jag vittnar högtidligt om Herren Jesus Kristus. Han lever, jag vet att han lever och att han är kyrkans överhuvud. De här sakerna vet jag för egen del, oberoende av någon annans röst eller något annat vittne, och jag ber att ni och jag *aldrig ska glömma* heliga, eviga sanningar – först och främst att vi är söner och döttrar till levande och kärleksfulla himmelska föräldrar, som bara önskar vår eviga lycka. Om dessa sanningar vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. ”Barnets bön”, *Barnens sångbok*, s. 6–7.
2. Hel. 5:12.
3. 2 Ne. 9:29, kursivering tillagd.
4. 5 Mos. 4:9, kursivering tillagd.
5. Hel. 5:6–7.
6. Originallet målades av Christen Dalsgaard 1856. Målningen på mitt kontor är en kopia av Arnold Friberg 1964.
7. L&F 6:22–23.
8. Gal. 5:22–23.
9. Alma 5:26.

Äldste Evan A. Schmutz
i de sjuttios kvorum

Gud ska torka alla tårar

När vi utövar tro på Frälsaren ska han lyfta oss och bära oss genom alla prövningar och till sist frälsa oss i det celestialet riket.

Som en del av sin plan tillät vår himmelske Fader att sorg vävdes in i vår erfarenhet av dödligheten.¹ Även om smärtsamma prövningar verkar drabba oss i olika grad, kan vi vara säkra på att vi alla på ett eller annat sätt får lida och kämpa. Det är min bön att den Helige Anden ska leda oss till större kunskap om varför det måste vara så.

När vi försöker se på livets svåra upplevelser genom trons lins, kan vi se att det finns ett gudomligt syfte med vårt lidande. De trofasta kan få uppleva sanningen i Petrus till synes motsägelsefulla råd. Han skrev: "Om ni skulle få *lida* för rättfärdighetens skull, är ni saliga."² Om vi anstränger oss för att förstå³ kan vi stärka vår förmåga att både uthärda våra prövningar och lära av och förädlas av dem. Sådan insikt ger oss svar på den tidlösa frågan: "Varför händer hemska saker goda människor?"

Alla som lyssnar i dag har i någon mån upplevt ensamhet, förtvivlan, sorg, olycka, smärta eller bedrövelse. Utan trons öga⁴ och insikt om eviga sanningar, finner vi ofta att det lidande och den smärta som drabbar oss i jordelivet kan fördunkla den eviga glädjen av att veta att vår himmelske Faders storslagna plan *verkligen är* en evig plan för vår

lycka. Det finns inget annat sätt att få del av glädjens fullhet.⁵

Gud uppmanar oss att svara med tro på våra egna prövningar för att vi ska skörda välsignelser och nå kunskap som inte kan fås på annat sätt. Vi uppmanas att hålla buden i varje omständighet, för "den som är trofast i prövningar, hans lön är större i himmelriket".⁶ Och som vi läser i skriften: "Om du är sorgsen, åkalla då Herren din Gud med ödmjuk vädjan så att [din själ] kan glädjas."⁷

Aposteln Paulus, som själv inte var främmande för lidande, använde sina

egna upplevelser för att med djup och skönhet undervisa om det eviga perspektiv som kommer när vi uthärdar väl och tålmodigt. Han sa: "Ty vår nöd, som varar ett ögonblick och väger lätt, bereder åt oss på ett oändligt rikt sätt en härlighet, som väger tungt och varar i evighet."⁸ Med andra ord kan vi mitt i våra prövningar veta att Gud har berett en evig belöning.

Paulus sätt att beskriva prövningarna, förförföljelsen och lidandet i sitt liv – att de "väger lätt" – motsäger allvaret i det han genomled, som för honom uppvägdes av evangeliets eviga perspektiv. Paulus tro på Jesus Kristus gjorde allting uthärdligt. Fem gånger utstod han gisselslag, tre gånger piskades han med spö, en gång stenades han, tre gånger led han skeppsbrott. Ofta mötte han dödsfaror som drunkning, rövare och falska bröder. Han utstod trötthet och smärta, hunger och törst, och fängslades frusen och naken.⁹

Många av oss har vädjat till Gud att ta bort orsaken till vårt lidande, och när hjälpen som vi sökte inte kom har vi frestats att tro att han inte lyssnar. Jag betygar att han också i dessa stunder hör våra böner, har en avsikt med att låta vår prövning fortgå,¹⁰ och hjälper oss uthärda dem.¹¹

I ett tänkvärdt skriftställe berättar Paulus om en "törntag i köttet", som orsakade honom stor smärta och tre gånger fick honom på knä och vädja till Herren att ta den ifrån honom. Som svar på Paulus bön tog Herren inte bort törntaggen, men talade frid och insikt till hans hjärta med orden: "Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet." Med ny insikt kunde Paulus acceptera och vara tacksam för den prövning han fick. Han sa: "Därför vill jag ... berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig."¹²

När vi får detta stärkande, eviga perspektiv växer vår uthållighet, vi lär oss hur vi kan hjälpa dem som behöver hjälp¹³ och vi börjar uppskatta och till och med uttrycka tacksamhet för de upplevelser som Gud ger oss till undervisning på vägen till evigt liv.

Medan vi kämpar oss igenom våra prövningar kan det vara svårt att se dem som vägvisare på lärjungeskapets stig. Men vare sig vi ibland befinner oss i en mörk avgrund av förtvivlan eller högt upp på glädjens stig, kan det vara en välsignelse att lära av och känna medlidande för det andra går igenom.

Under ett uppdrag nyligen på en stavskonferens i Filippinerna, ville mitt hjärta brista när jag hörde om broder Daniel H. Apilado tragiska upplevelse. Broder Apilado och hans fru döptes 1974. De tog emot det

återställda evangeliet och beseglades i templet. Efter det välsignades de med fem underbara barn. Den 7 juli 1997, när broder Apilado var stavspresident, bröt en eldsvåda ut i deras lilla hem. Broder Apilados äldste son Michael räddade sin far och drog ut honom ur den brinnande byggnaden, och sprang sedan tillbaka in för att rädda andra. Det var sista gången broder Apilado såg sin son i livet. Elden tog broder Apilados fru Dominga och alla deras fem barn.

Det faktum att broder Apilado levde ett liv som behagade Gud när tragedin drabbade honom, varken förhindrade tragedin eller gjorde honom immun mot den sorg som följde. Men hans *trofasthet* i att hålla förbunden och utöva tro på Kristus gav honom trygghet i löftet att han kommer att återförenas

med sin familj. Det hoppet blev hans själs ankare.¹⁴

Under mitt besök presenterade broder Apilado, numera stavspatriark, mig för sin nya fru Simonette och deras två söner Raphael och Daniel. Ja, Jesus Kristus kan och ska "förbinda dem som har ett förkrossat hjärta".¹⁵

När jag nu berättar om broder Apilado är jag rädd att vidden av hans förlust kan få många att känna att deras egna sorger och lidanden är obetydliga i jämförelse. Men gör inga jämförelser utan lär er och tillämpa eviga principer när ni själva vandrar genom lidandets ugn.

Jag vill tala till er en och en, "alla ni som arbetar och bär på tunga bördor".¹⁶ Era motgångar, sorger, smärtor, prövningar och skröpligheter av alla slag är alla kända av vår himmelske Fader och

hans Son. Fatta mod! Ha tro! Och tro på Guds löften!

Jesu Kristi avsikt och mission innefattade att "ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar" och att "ta på sig deras skröpligheter" för att kunna "bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter".¹⁷

För att fullt ut ta emot de gåvor som vår Frälsare fritt erbjuder, måste vi alla lära oss att lidandet i sig självt inte lär eller ger oss någonting av bestående värde såvida vi inte *medvetet* engagerar oss i processen att lära av våra prövningar genom att utöva tro.

Äldste Neal A. Maxwell berättade vid ett tillfälle vad han hade lärt sig om meningsfullt lidande med följande ord:

"Vissa slags lidanden, som uthärdas väl, kan faktiskt vara förädlande. ...

Att uthärda väl innebär bland annat att vara så ödmjuk i vårt lidande att vi lär oss av dessa viktiga erfarenheter. I stället för att vi bara går igenom dessa ting, måste de tränga igenom oss på ett sådant sätt att de helgar oss."¹⁸

Jag har sett i mitt eget och andras liv, att när vi har en stark och orubblig tro på Jesus Kristus och hans löften, ger detta ett säkert hopp om bättre ting. Detta säkra hopp ger stadga och ger den styrka och kraft vi behöver för att uthärda.¹⁹ När vi länkar vårt lidande till en förvisning om en avsikt med vårt jordeliv, och *särskilt* till den belöning som väntar oss i himmelska platser, ökar vår tro på Kristus och vi får tröst i själen.

Då kan vi se ljuset i slutet av tunneln. Äldste Jeffrey R. Holland

lärde: "Det finns verkligen ljus i slutet av tunneln. Det är världens ljus, den strålande morgonstjärnan, det 'ljus som är oändligt, som aldrig kan fördunklas' [Mosiah 16:9]. Det är Guds Son själv."²⁰

Vi kan få styrka i vetskapen om att alla svåra upplevelser i det här livet är tillfälliga – även den mörkaste natt följs av en gryning när vi är trofasta.

När allt är avslutat och vi uthärdat allt med tro på Jesus Kristus, har vi löftet att "Gud skall torka bort alla tårar från [våra] ögon".²¹

Jag vittnar om att Gud, vår Fader, och hans Son Jesus Kristus lever och att de håller sina löften. Jag vittnar om att Frälsaren inbjuder oss alla att komma och ta del av hans försoning. När vi utövar tro på honom ska han lyfta oss och bära oss genom alla prövningar och till sist frälsa oss i det celestialet riket. Jag vill uppmana er att komma till Kristus, uthärda med tro, bli fullkomnade i honom och känna fullkomlig glädje i honom. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 1 Mos. 3:16–19.
2. 1 Petr. 3:14; kursivering tillagd.
3. Se Mosiah 12:27.
4. Eth. 12:19.
5. Se 3 Ne. 28:10; se även 2 Ne. 31:19–21.
6. L&F 58:2.
7. L&F 136:29.
8. 2 Kor. 4:17.
9. Se 2 Kor. 11:23–27.
10. Se L&F 121:7–8; 122.
11. Se Mosiah 24:12–15.
12. Se 2 Kor. 12:7–9.
13. Se Mosiah 4:16.
14. Se Eth. 12:4.
15. Se Jes. 61:1–3; se även v. 2–3.
16. Matt. 11:28.
17. Se Alma 7:11–12.
18. Neal A. Maxwell, "Uthärda väl", *Liahona*, apr. 1999, s. 12.
19. Se Eth. 12:4.
20. Jeffrey R. Holland, "Översteprästen för det goda som skall komma", *Liahona*, jan. 2000, s. 42.
21. Upp. 7:17; se även Upp. 21:4.

Äldste K. Brett Nattress
i de sjuttios kvorum

Ingen större glädje än att veta att de vet

Jag känner inte till något i den här världen som skulle kunna ge större glädje och lycka än att veta att våra barn känner Frälsaren.

Bröder och systrar, jag har nyligen begrundat den här frågan: "Om allt som era barn visste om evangeliet kom från er – som deras enda källa – hur mycket skulle de då veta?" Den här frågan gäller alla som älskar, vägleder och påverkar barn.

Finns det någon större gåva som vi kan ge våra barn än ett minne som inpräntats djupt i deras hjärtan om att vi vet att vår Återlösare lever? Vet de att vi vet? Och ännu viktigare, har de själva kommit till insikt om att han lever?

När jag var liten pojke var jag mammas svåraste barn att uppfostra. Jag hade ett överskott av energi. Mamma säger att hennes största rädsla var att jag inte skulle överleva till vuxen ålder. Jag var helt enkelt för livlig.

Jag minns särskilt ett sakramentsmöte när jag som liten satt med min familj. Mamma hade just fått en ny uppsättning skrifter. I den här uppsättningen var alla standardverken inbundna i en och samma bok, och i mitten fanns linjerat papper för anteckningar.

Under mötet frågade jag om jag fick hålla i hennes skrifter. I hopp om att det skulle hjälpa mig vara vördnadsfull

skickade hon dem längs raden till mig. När jag tittade igenom hennes skrifter såg jag att hon hade skrivit ett personligt mål i anteckningsdelen. För att ge lite bakgrund till hennes mål, måste jag berätta att jag är det näst äldsta av sex barn och att jag heter Brett. Mamma hade skrivit ett enda mål, i rött: "Tålamod med Brett!"

Som ytterligare bevis för att ni ska förstå vilken utmaning mina föräldrar stod inför när de skulle uppfostra vår familj, ska jag berätta om vår familjs skriftstudier. Varje morgon läste mamma Mormons bok för oss under

frukosten. Under tiden satt min äldre bror Dave och jag tyst, men vanvördigt. För att vara helt ärlig, lyssnade vi inte. Vi läste texten på flingpaketen.

Till slut bestämde jag mig en morgon för att göra upp med mamma. Jag utbrast: "Mamma, varför gör du så här mot oss? Varför läser du Mormons bok varje morgon?" Sedan sa jag något som jag skäms för att erkänna. Faktum är att jag knappt kan tro att jag faktiskt sa det. Jag sa: "Mamma, jag lyssnar *inte!*"

Hennes kärleksfulla svar var ett avgörande ögonblick i mitt liv. Hon sa: "Min pojke, jag var på ett möte där president Marion G. Romney undervisade om välsignelserna av att läsa skrifterna. På det mötet fick jag löftet att om jag läste Mormons bok för mina barn varje dag, skulle jag inte förlora dem." Sedan såg hon mig rakt i ögonen och sa bestämt: "*Och jag tänker inte förlora dig!*"

Hennes ord trängde in i mitt hjärta. Trots mina ofullkomligheter var jag värd att rädda! Hon lärde mig den eviga sanningen att jag är son till en kärleksfull himmelsk Fader. Jag lärde mig att oavsett omständigheterna var jag värdefull. Det var ett fullkomligt ögonblick för en ofullkomlig liten pojke.

Jag är evigt tacksam för min änglika mor och för alla änglar som älskar barn på ett fullkomligt sätt, trots barnens ofullkomligheter. Jag tror fullt och fast att alla systrar – jag vill kalla dem "änglar" – är mödrar i Sion, vare sig de är gifta eller får barn i det här jordelivet eller inte.

För många år sedan tillkännagav första presidentskapet: "Mödraskap är nära gudomlighet. Det är det högsta, heligaste tjänande som någon människa kan utföra. Det sätter henne som hedrar sin heliga kallelse närmast änglarna."¹

Jag är tacksam för änglar överallt i kyrkan som modigt och kärleksfullt förkunnar evig sanning för vår himmelske Faders barn.

Jag är tacksam för den gåva som Mormons bok är. Jag vet att den är sann! Den innehåller Jesu Kristi evangeliums fullhet. Jag känner inte till någon som flitigt läser Mormons bok varje dag med ärligt uppsåt och tro på Kristus, som har förlorat sitt vittnesbörd och avfallit. Moronis profetiska löfte bär med sig nyckeln till att få veta sanningen om allting – inklusive förmågan att urskilja och undvika motståndarens bedrägerier (se Moro. 10:4–5).

Jag är också tacksam för en kärleksfull himmelsk Fader och för hans Son

Jesu Kristus. Frälsaren gav oss det fullkomliga exemplet på hur man lever i en ofullkomlig och orättvis värld. "Vi älskar [honom] därför att han först har älskat oss" (1 Joh. 4:19). Hans kärlek till oss är omätlig. Han är vår mest trofasta vän. "Hans svett blev som blodsdroppar" för er och för mig (Luk. 22:44). Han förlät det till synes oförlåtliga. Han älskade de som är svåra att älska. Han gjorde vad ingen människa kunde göra: Han gav oss försoningen till att övervinna hela mänsklighetens överträdelser, smärtor och sjukdomar.

Tack vare Jesu Kristi försoning kan vi leva med löftet om att vilka svårigheter vi än har, kan vi alltid ha hopp i honom, "som är mäktig att frälsa" (2 Ne. 31: 19). Tack vare hans försoning kan vi ha glädje, frid, lycka och evigt liv.

President Boyd K. Packer sa: "Förutom de ytterst få som avfaller till förtappelse, finns det ingen vana, inget beroende, inget uppror, ingen överträdelse, inget avfall och inget brott som är undantaget från löftet om fullständig förlåtelse. Det är Kristi försonings löfte."²

En av de mest fantastiska händelserna i människans historia är Frälsarens tjänande besök hos de forntida invånarna i Amerika. Föreställ er hur

det skulle ha varit att vara där. När jag har tänkt på hans kärleksfulla och ömma vård av skaran heliga som hade samlats vid templet, har jag tänkt på enskilda barn som jag älskar mer än livet självt. Jag har försökt föreställa mig hur det skulle kännas att se våra små, att personligen få bevittna hur Frälsaren bjuder varje barn att komma till honom, att få bevittna Frälsarens utsträckta armar, att stå och se varje barn, ett efter ett, försiktigt känna på märkena i hans händer och fötter och att sedan få se vart och ett av dem vittna om att han lever! (Se 3 Ne. 11:14–17; se även 17:21; 18:25.) Att få uppleva våra barn vända sig om och säga: "Mamma, pappa, det är han!"

Jag känner inte till något i den här världen som skulle kunna ge större glädje och lycka än att veta att våra barn känner Frälsaren, att veta att de vet "till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder". Det är därför vi, som medlemmar i kyrkan, "predikar om Kristus" och vittnar om Kristus (2 Ne. 25:26).

- Det är därför vi ber med våra barn varje dag.
- Det är därför vi läser skrifterna med dem varje dag.

Äldste Dale G. Renlund
i de tolv apostlarnas kворum

- Det är därför vi lär dem att tjäna andra, så att de kan göra anspråk på välsignelsen att finna sig själva medan de förlorar sig själva i tjänandet av andra (se Mark. 8:35; Mosiah 2:17).

När vi hänger oss åt dessa enkla mönster av lärjungeskap utrustar vi våra barn med Frälsarens kärlek, och med gudomlig vägledning och gudomligt beskydd när de möter motståndarens våldsamma vindar.

Evangeliet handlar verkligen om individen. Det handlar om ett förlorat får (se Luk. 15:3–7), det handlar om en samaritisk kvinna vid brunnen (se Joh. 4:5–30), det handlar om en förlorad son (se Luk. 15:11–32).

Och det handlar om en liten pojke som kanske säger att han inte lyssnar.

Det handlar om att var och en av oss – hur ofullkomliga vi än är – blir ett med Frälsaren, liksom han är ett med sin Fader (se Joh. 17:21).

Jag vittnar om att vi har en kärleksfull himmelsk Fader som känner oss vid namn! Jag vittnar om att Jesus Kristus är den levande Gudens levande Son. Han är den Enfödde och vår förespråkare hos Fadern. Jag vittnar vidare om att frälsning kommer i och genom hans namn – och inte på något annat sätt.

Det är min bön att vi ska hänge våra hjärtan och våra händer åt att hjälpa alla vår himmelske Faders barn att lära känna honom och känna hans kärlek. När vi gör det lovar han oss evig glädje och lycka i den här världen och i den kommande. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Message of the First Presidency", i Conference Report, okt. 1942, s. 12–13, uppläst av president J. Reuben Clark Jr.
2. Boyd K. Packer, "Förlåtelsens strålande morgon", *Nordstjärnan*, jan 1996, s. 19.

Omvändelse: Ett glädjefyllt val

Tack vare vår Frälsare är omvändelse inte bara möjlig utan också glädjefyllt.

Mina kära bröder och systrar, när jag var tolv år bodde min familj i Göteborg på svenska västkusten. Det kan tilläggas att det är vår käre medarbetare äldste Per G. Malms hemstad,¹ han som gick bort i somras. Vi saknar honom. Vi är tacksamma för hans ädla sätt och ädla tjänande och för hans underbara familjs exempel. Och vi ber verkligen att Guds rikaste välsignelser må vara deras.

För femtio år sedan höll vi kyrkans möten i en stor ombyggd villa. En söndag mötte min vän Steffan², den enda andra diakonen i grenen, mig i kyrkan med viss upphetsning. Vi gick till extrautrymmet i kapellet och han drog

upp en stor smällare och några tändstickor ur fickan. För att visa mig på styva linan tog jag smällaren och tände den långa grå stubinen. Jag hade tänkt släcka stubinen innan den exploderade. Men jag brände mig på fingrarna när jag försökte och tappade smällaren. Steffan och jag stirrade förskräckta på stubinen, som fortsatte brinna.

Smällaren exploderade och svavelhaltig rök fyllde extrautrymmet och kapellet. Vi samlade snabbt upp resterna av smällaren och öppnade fönstren för att försöka vädra ut lukten, i den naiva förhoppningen att ingen skulle märka något. Lyckligtvis blev ingen skadad och ingenting blev förstört.

När medlemmarna kom till mötet lade de märke till den kraftiga lukten. Den var svår att missa. Lukten distraherade från mötets heliga natur. Eftersom det fanns så få bärare av aronska prästdömet – och med vad som bara kan beskrivas som ett klivet sinne – delade jag ut sakramentet, men kände mig inte värdig att ta del av det. När sakramentsbrickan hölls fram mot mig tog jag varken del av brödet eller vattnet. Det kändes hemskt. Jag skämdes och visste att det jag gjort hade misshagat Gud.

Efter kyrkan bad grenspresidenten Frank Lindberg, en distingerad äldre man med silvergrått hår, mig att komma till hans kontor. När jag hade satt mig ner såg han vänligt på mig och sa att han hade lagt märke till att jag inte tog del av sakramentet. Han frågade varför. Jag misstänker att han visste varför. Jag var säker på att alla visste vad jag hade gjort. När jag hade berättat, frågade han mig hur jag mådde. I tårar fick jag haltade fram att jag var ledsen och att jag visste att jag hade gjort Gud besviken.

President Lindberg öppnade ett väl använt exemplar av Läran och förbunden och bad mig läsa några understrukna verser. Jag läste följande för honom:

”Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem.

Härigenom kan ni veta om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och överger dem.”³

Jag kommer aldrig att glömma president Lindbergs medkännande leende när jag såg upp efter att ha läst färdigt. Något känslösamt sa han till mig att han tyckte att det var helt i sin ordning att jag började ta sakramentet igen. När jag lämnade hans kontor kände jag en obeskrivlig glädje.

Sådan glädje är en av omvändelsens naturliga följder. Ordet *omvändelse*

innebär ”att förnimma efteråt” i syfte att ”förändras”.⁴ Själva ordet *omvänd* betyder helt enkelt att man ”vänder om”.⁵ Den kristne författaren C. S. Lewis skrev om behovet av och metoden för förändring. Han noterade att omvändelse innefattar att ”sättas tillbaka på rätt väg. En felaktig summa kan rättas till”, sa han, ”men bara genom att man går tillbaka tills man hittar felet och börjar om från den punkten, aldrig genom att man bara *går vidare*”.⁶ Att ändra vårt beteende och återvända till ”rätt väg” är en del av omvändelsen, men bara en del. Sann omvändelse innebär också att vi vänder hjärta och vilja till Gud och överger synden.⁷ Som det förklaras i Hesekiel innebär omvändelse att man ”vänder om från sin synd och gör vad som är rätt och rättfärdigt, ... ger tillbaka den pant [man] har fått ... och vandrar efter livets stadgar, så att [man] inte gör det som är orätt”.⁸

Men också det är en ofullständig beskrivning. Den lyfter inte tillräckligt fram den kraft som gör omvändelse möjlig: vår Frälsarens försoningsoffer.

Sann omvändelse måste innefatta tro på Herren Jesus Kristus, tro på att han kan förändra oss, tro på att han kan förlåta oss och tro på att han ska hjälpa oss undvika fler misstag. En sådan tro gör att hans försoning blir verksam i våra liv. När vi med Frälsarens hjälp ”förnimmar efteråt” och ”vänder om”, kan vi känna det hopp som hans löften skänker och förlåtelsens glädje. Utan Återlösaren falnar omvändelsens inneborende hopp och glädje och omvändelsen blir bara en jobbig förändring av vårt beteende. Men genom att utöva tro på honom omvänds vi till hans förståelse och villighet att förlåta synd.

President Boyd K. Packer underströk omvändelsens hoppfulla löften under sin sista generalkonferens i april 2015. Han beskrev Frälsarens försonings helande kraft i vad jag anser vara ett koncentrat av den visdom han fått under 50 år av apostoliskt tjänande. President Packer sa: ”Försoningen lämnar inga spår, inga märken. Det som har rättats till har rättats till. ... Den bara helar och det som den helar förblir helat.”⁹

Han fortsatte:

”Försoningen, som kan befria var och en av oss, efterlämnar inga ärr. Det innebär att vad vi än har gjort, var vi än har varit eller hur någonting än har hänt, har [Frälsaren] lovat att återlösa oss om vi verkligen omvänder oss. Och när han utförde återlösningen fastställdes detta. ...

Försoningen ... kan tvätta bort alla fläckar hur svåra de än är, hur varaktiga eller hur många gånger de än upprepats.”¹⁰

Frälsarens försonings räckvidd är oändligt bred och djup, för dig och för mig. Men den kommer aldrig att tvingas på oss. Profeten Lehi förklarade att när vi ”har undervisats tillräckligt för att kunna skilja mellan gott och ont”¹¹,

är vi "fria att välja frihet och evigt liv genom alla människors store Medlare, eller att välja fångenskap och död".¹² Med andra ord är omvändelse ett val.

Vi kan göra andra val och ibland gör vi det. Sådana val verkar kanske inte i sig vara felaktiga, men de hindrar oss från att bli uppriktigt botfärdiga och hejdar därför vår strävan mot sann omvändelse. Vi kan till exempel välja att skylla på andra. Som tolvåring i Göteborg hade jag kunnat skylla på Steffan. Det var ju han som hade tagit med sig den stora smällaren och tändstickorna till kyrkan. Men om vi skyller på andra, även när det är befogat, ursäktar vi vårt beteende. Genom att göra det lämpar vi över ansvaret för våra handlingar på andra. När vi avsäger oss ansvaret förminskar vi både vårt behov av och vår förmåga att handla. Vi gör oss själva till olyckliga offer istället för att erkänna vår förmåga att handla självständigt.¹³

Ett annat val som hindrar omvändelse är att bagatellisera våra misstag. Vid händelsen med smällaren i Göteborg var det ingen som skadades, ingenting gick sönder och mötet kunde hållas ändå. Det hade varit lätt att säga att det inte fanns någon anledning att omvända sig. Men när vi bagatelliserar våra misstag, även när de inte verkar få några omedelbara konsekvenser, tar det bort motivationen att förändras. Att tänka så hindrar oss från att se att våra misstag och synder har eviga följder.

Det är lockande att tänka att våra synder inte har någon betydelse eftersom Gud älskar oss vad vi än gör. Det är frestande att tro på vad den bedräglige Nehor lärde Zarahemlas folk: "Hela människosläktet skulle bli frälst på den yttersta dagen och de behövde inte frukta eller bäva ... och till sist skulle alla människor få evigt liv."¹⁴ Men denna lockande idé är falsk. Gud älskar

oss. Men det vi gör har betydelse för honom och för oss. Han har gett tydliga regler för hur vi bör handla. Vi kallar dem bud. Hans bifall och våra eviga liv är beroende av vårt handlande, däribland vår villighet att ödmjukt söka sann omvändelse.¹⁵

Dessutom avstår vi från sann omvändelse när vi väljer att skilja Gud från hans bud. När allt kommer omkring, om inte sakramentet vore heligt hade det inte spelat någon roll att lukten av smällare störde det där sakramentsmötet i Göteborg. Vi bör akta oss för att förringa syndigt beteende genom att förminska eller förneka det faktum att det är Gud som har gett oss buden. Sann omvändelse kräver att vi erkänner Frälsarens gudomlighet och att hans verk i de sista dagarna är sant.

Låt oss välja omvändelse istället för att komma med ursäkter. Genom omvändelse kan vi komma till besinnning, som den förlorade sonen i liknelsen,¹⁶ och betänka den eviga vikten av våra handlingar. När vi förstår hur våra synder kan påverka vår eviga lycka, blir vi inte bara uppriktigt botfärdiga utan strävar också efter att bli bättre. När vi ställs inför frestelser blir det troligare att vi frågar oss själva, med William Shakespeares ord:

*Vad vinner jag om jag finner min skatt?
En dröm, en suck, en ilning av behag;*

*Vem lider en vecka för ett ögonblicks
skratt?
Eller byter en evighet mot en dag?*¹⁷

Om vi förlorat evigheten ur sikte för en dag, kan vi välja att omvända oss. Tack vare Jesu Kristi försoning får vi en andra chans. Vi kan bildligt talat byta dagen vi så oklokt valde och få tillbaka hoppet om evigheten. Som Frälsaren förklarade: "Ty se, Herren er Återlösare led döden i köttet, varför han led alla människors smärta för att alla människor skall kunna omvända sig och komma till honom."¹⁸

Jesu Kristus kan förlåta eftersom han betalade priset för våra synder.¹⁹

Vår Återlösare väljer att förlåta på grund av sin ojämförliga medkänsla, nåd och kärlek.

Vår Frälsare vill förlåta, för det är en av hans gudomliga egenskaper.

Och som den gode herden han är, gläds han när vi väljer att omvända oss.²⁰

När vi känner sorg efter Guds vilja för det som vi har gjort²¹, när vi väljer att omvända oss, inbjuder vi omedelbart Frälsaren till våra liv. Som Amulek lärde: "Kom fram och förhärda inte längre era hjärtan, ty se, nu är tiden och dagen för er frälsning. Och om ni därför omvänder er och inte förhärdat era hjärtan, träder den stora återlösningssplanen omedelbart i kraft för er."²² Vi kan känna sorg efter Guds vilja för det

som vi har gjort och samtidigt känna glädje över att ha Frälsarens hjälp.

Det faktum att vi kan omvända oss är evangeliets glädjebudskap!²³ Skuldkänslor kan utplånas.²⁴ Vi kan fyllas med glädje, få förlåtelse för våra synder och få samvetsfrid.²⁵ Vi kan befrias från känslor av förtvivlan och syndens bojar. Vi kan fyllas av Guds förunderliga ljus och inte lida mer.²⁶ Tack vare vår Frälsare är omvändelse inte bara möjlig utan också glädjefyll. Jag minns fortfarande de känslor som sköljde över mig på grensresidentens kontor efter händelsen med smällaren. Jag visste att jag hade blivit förlåten. Mina skuldkänslor förvann, min nedstämdhet upphörde och mitt hjärta kändes lätt.

Bröder och systrar, när vi nu avslutar denna konferens uppmanar jag er att känna mer glädje i livet: glädje i vetskapen om att Jesu Kristi försoning är verklig, glädje i Frälsarens förmåga, villighet och önskan att förlåta samt glädjen i att välja omvändelse. Låt oss följa uppmaningen att "med fröjd ... ösa vatten ur frälsningens källor"²⁷. Må vi välja att omvända oss, överge våra synder och vända våra hjärtan och vår vilja till att följa vår Frälsare. Jag vittnar om att han är levande och verklig. Jag är ett vittne om och en mottagare av hans ojämförliga barmhärtighet, medkänsla och kärlek. Jag ber att de återlösande välsignelserna i hans försoning må vara era i dag – och igen och igen och igen under livets gång,²⁸ precis som det har varit för mig. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Äldste Per Gösta Malm (1948–2016) verkade som generalauktoritetssjuttio från 2010 tills han gick bort. Han föddes i Jönköping, men han och hans fru Agneta bosatte sig i Göteborg. Under sitt anmärkningsvärda tal under generalkonferensen i oktober 2010 talade äldste Malm också om något han upplevt i Göteborg (se "Ro för era själar", *Liahona*, nov. 2010, s. 101–102).

2. Även om Steffan inte är min väns riktiga namn har jag hans tillåtelse att dela med mig av den här berättelsen.
3. L&F 58:42–43.
4. Det grekiska ordet *metanoeo* betyder bokstavligen "att förnimma efteråt" (*meta*, 'efteråt', i syftet att 'förändras', *noeo*, 'att förnimma'; *nous*, 'sinnet, där vi begrunder moral') (se James Strong, *The New Strong's Expanded Exhaustive Concordance of the Bible* [2010], Greek dictionary section, s. 162).
5. Min översättning av *omvänd*. *Om* betyder "åt andra hållet". *Vänd* betyder "ta ny riktning".
6. C. S. Lewis, *The Great Divorce* (1946), s. 6. I bokens förord skrev Lewis att vissa försöker förena himlen och helvetet istället för att välja det ena eller det andra. Han säger att vissa av oss tror att "utveckling eller justeringar eller förfining på något sätt kommer att vända ont till gott. ... Jag anser att den uppfattningen är ödesdigert fel. ... Vi lever inte i en värld där alla vägar är radier i en cirkel och där alla, om vi följer dem länge nog, därför gradvis kommer närmare och till slut möts i mitten. ... Jag tror inte att alla som väljer fel väg förgås, men deras räddning består i att sättas tillbaka på rätt väg. ... Det orättfärdiga kan rättas till, men det kan inte 'utvecklas' till något rättfärdigt. Tiden läker

det inte. Det måste brytas ner bit för bit ... eller inte åtgärdas alls" (s. 5–6).

7. Se Handledning för skriftstudier, "Omvända sig, omvändelse".
8. Hes. 33:14–15.
9. President Boyd K. Packers vittnesbörd under ledarskapsmötet i samband med generalkonferensen i april 2015 har inte publicerats i sin helhet. Orden kommer från de privata anteckningar jag gjorde vid det tillfället.
10. Boyd K. Packer, "Lycksalighetsplanen," *Liahona*, maj 2015, s. 28.
11. 2 Ne. 2:5.
12. 2 Ne. 2:27.
13. Se 2 Ne. 2:26.
14. Se Alma 1:4. Nehor och hans efterföljare trodde inte på omvändelse (se Alma 15:15).
15. Se Russell M. Nelson, "Den gudomliga kärleken", *Liahona*, feb. 2003, s. 12–17.
16. Se Luk. 15:17; se även v. 11–24.
17. William Shakespeare, *The Rape of Lucrece*, rad 211–214.
18. L&F 18:11.
19. Se Jes. 53:5.
20. Se Luk. 15:4–7; L&F 18:10–13.
21. Sann omvändelse innefattar "sorg efter Guds vilja" (2 Kor. 7:10). Äldste M. Russell Ballard lärde: "För dem som gått vilse har Frälsaren berett en väg tillbaka. Men den är inte smärtfri. Omvändelse är inte enkelt. Det tar tid – smärtsamt tid!" (Se "Håll förbunden", *Nordstjärnan*, juli 1993, s. 6.) Äldste Richard G. Scott lärde också: "Ibland är det svårt och smärtsamt att påbörja omvändelsens steg" ("Att finna förlåtelse", *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 78). Även om sorg efter Guds vilja och smärta är en del av omvändelsens process, är det slutliga utfallet glädjefyllt när vi känner att våra synder är förlåtna.
22. Se Alma 34:31; kursivering tillagd.
23. Se Handledning för skriftstudier, "Evangelierna".
24. Se Enos 1:6.
25. Se Mosiah 4:3.
26. Se Mosiah 27:29.
27. Jes. 12:3.
28. Se Mosiah 26:29–30. Gud lovar att villigt förlåta, men att avsiktligt synda i tanke på att Frälsarens nåd lätt kan skänka förlåtelse är avskräckande i Guds ögon (se Hebr. 6:4–6; 10:26–27). Äldste Richard G. Scott sa: "Den glada nyheten för alla som önskar bli fria från följderna av tidigare dåliga val är att Herren ser annorlunda på svagheter än han gör på uppror mot honom. Medan Herren varnar för att upproriskhet som vi inte omvänder oss från leder till straff, talar Herren alltid om svagheter med barmhärtighet" ("Personlig styrka genom Jesu Kristi försoning", *Liahona*, nov. 2013, s. 83).

Här följer en förteckning över valda upplevelser som återgetts under generalkonferensen och som kan användas vid personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumret anger den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse
Neil L. Andersen	(35) Omvändelse sker för många när kyrkans medlemmar sträcker sig ut mot dem som "vittnen om Gud".
M. Russell Ballard	(90) Medan M. Russell Ballard läser Johannes 17 för sin familj i den heliga landet, ber han att han ska vara ett med dem och med Fadern och Sonen.
W. Mark Bassett	(52) Som pojke försökte W. Mark Bassett och hans bror bända bort metallbanden från den förseglade delen av en modell av guldplåtarna.
Jean B. Bingham	(6) Efter att ha paddlat kanot i motvind, skapar Jean B. Bingham och en grupp unga kvinnor segel, när vinden slår om. En flicka som cyklar till ett hus med "guldfönster" ser att hennes eget hems fönster också lyser som guld. Människor vägrar acceptera en framgångsrik ung mans utveckling.
D. Todd Christofferson	(48) Helen Keller känner stor glädje när hennes lärare hjälper henne förstå meningen med begreppet ord.
Carl B. Cook	(110) När Carl B. Cook begrundar ett uppdrag som hans farfars farfar fick av profeten Joseph Smith får han bekräftat att hans nya uppdrag i kyrkan kommer från Gud. En ny medlems tro stärks och hon övervinner rädslan för att undervisa i Primär.
Quentin L. Cook	(40) Quentin L. Cook förstår varför hans far ser en elstolpe som en välsignelse och inte en stötesten för en vacker utsikt.
J. Devn Cornish	(32) En äldre läkare vid ett sjukhus förändrar J. Devn Cornishs liv genom att tala om för honom att han kommer att bli en utmärkt läkare.
LeGrand R. Curtis Jr	(68) Parley P. Pratt och fyra andra män får ett vittnesbörd om Mormons bok. LeGrand R. Curtis Jr får ett vittnesbörd om den som tonåring.
Dean M. Davies	(93) Dean M. Davies får genom den Helige Anden veta att medlemmar i den församling han besöker har kommit till sakramentsmötet för att i sanning tillbe Gud.
Henry B. Eyring	(75) Den unge Henry B. Eyrings far och andra prästadömsledare höjer hans blick och ger honom självförtroende. (99) Som ung man såg inte Henry B. Eyring Herrens tidsplan och avsikter när det gäller att bygga sitt rike.
Robert D. Hales	(22) Medan Elie Wiesel återhämtar sig från en hjärtoperation frågar hans sonson honom om det skulle göra mindre ont om sonsonen älskade honom mer. På söndagarna hjälper en kärleksfull make sin sjuka fru att klä sig och göra sig klar för kyrkan.
Jeffrey R. Holland	(61) Hemlärare missar ett tillfälle att hjälpa en syster som fått översvämning i källaren. En hemlärare betjänar en far vars son dog i en olycka.
Peter F. Meurs	(85) Som femåring känner Peter F. Meurs den Helige Andens lugnande påverkan medan hans far välsignar sakramentet.
Thomas S. Monson	(78) En medlem som har hållit Visdomsordet ber om och får krafter att klättra upp för ett rep, upp på däck till ett fartyg. (80) En ung man inser under 1964 års världsutställning att frälsningsplanen är sann efter att ha sett kyrkans film Människans sökande efter lycka.
K. Brett Nattress	(119) K. Brett Nattress lär av sin mor att hans himmelske Fader älskar honom trots hans ofullkomligheter.
Russell M. Nelson	(81) Efter att en gupp förvisade heliga upplever en "munter kväll" i kylan, förstår Eliza R. Snow att "heliga kan vara glada under alla omständigheter". Kyrkans medlemmar övervinner prövningar, frestelser och "den naturliga människan" genom att fokusera på glädjen som kommer av att leva efter evangeliet.
Bonnie L. Oscarson	(12) En syster i Mexiko ökar närvaron i sin söndagsskolklass. En mor vaccinerar sina barn mot negativ påverkan utanför hemmet.
Ronald A. Rasband	(113) Ronald A. Rasband ger råd till en vän som upplever en "trons kris". Ronald A. Rasbands förfaders tro förblir stark trots umbäranden och sorger. Ronald A. Rasband är sen att handla efter ett bönesvar tills han får en påminnelse i skrifterna.
Linda S. Reeves	(88) Boyd K. Packer vittnar om att genom omvändelse och tack vare Frälsarens försoning är hans synder borta. Genom uppriktig omvändelse finner en medlem, en missionär och en nyomvänd glädje och frid.
Dale G. Renlund	(121) Unge Dale G. Renlund känner glädje efter att ha erkänt för sin grensresident att han tänkt på en smällare i kyrkan.
Evan A. Schmutz	(116) En medlem vars familj dör i en eldsvåda håller sina förbund och utövar tro på att han kommer att återförenas med dem.
Carole M. Stephens	(9) En ung kvinna med bipolär sjukdom uppåddar styrka nog att vitna om Frälsaren och hans försoning.
Gary E. Stevenson	(44) Den tolvåriga Mary Elizabeth Rollins läser och får ett vittnesbörd om Mormons bok. Medan Gary E. Stevenson vittnar om Mormons bok som missionär får han ett vittnesbörd om dess sanning.
Juan A. Uceda	(30) Vår himmelske fader besvarar Juan A. Ucedas innerliga bön och räddar honom efter att han steg snett på en bergsstig under sin mission.
Dieter F. Uchtdorf	(15) En ung flicka uppmanar sin mormor att "lyssna bättre!" En mor ber om att hennes vilsegångna dotter ska återvända till Herren. Två missionärer når framgång efter att ha knackat på varenda dörr i ett fyrvånings hyreshus. (19) Efter mycket tid, tålmod, hopp, tro, uppmuntran från sin hustru och många liter dietläsk, lär sig Dieter F. Uchtdorf att använda en dator. (71) En före detta medlem i kyrkan återvänder till tron tack vare vänner, den Helige Anden och den gode Herdens dragningskraft.
Kazuhiko Yamashita	(55) Som missionspresident fick Kazuhiko Yamashita förmånen att lära känna en missionär som "arbetade flitigt för Kristus".

Nedan: äldste Neil L. Andersen besöker Rarotonga; äldste Quentin L. Cook sammanträffar med presidenten för Republiken El Salvador, äldste Jeffrey R. Holland lyssnar under en konferens om religionsförföljelser på Windsor Castle i England.

Ovan, uppifrån: president Dieter F. Uchtdorf och hans fru Harriet hälsar på sista dagars heliga vid återinvigningen av Freibergs tempel, Tyskland; äldste Gary E. Stevenson och andra ledare i kyrkan sammanträffar med högre statstjänstemän i Vietnam; president Russell M. Nelson och äldste M. Russell Ballard ger uppmuntran till översvämningsoffer och volontärer i Louisiana.

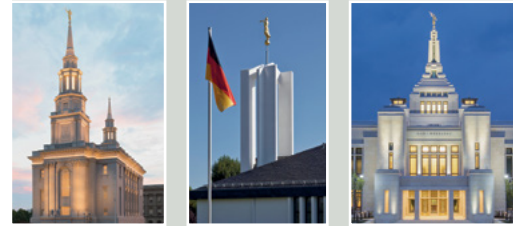
Profeters och apostlars verksamhet

Profeter och apostlar fortsätter verka över hela världen (se L&F 107:23). Här är en kort sammanfattning av vad de uträttat sedan förra generalkonferensen:

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, erbjöd vid ett besök i maj 2016 hopp till medlemmar i städer som utsatts för terroristangrepp i **England, Frankrike och Belgien**. Han besökte flyktingar, besökte platsen för Paris' tempel (som nu nästan står klart) och deltog i bildandet av den första staven i **Tjeckien**. I juli for han till **Italien** där han överlämnade en check på 3 miljoner dollar av kyrkans medel till flyktinghjälp, och besökte flyktingläger i **Grekland**. I september besökte han medlemmar i **Rumänien, Moldavien, Slovakien, Norge och Tyskland**, där han återinvigde Freibergs tempel. Han sa att evangeliet ger hopp till människor var de än finns och att det "finns en verklig känsla av att vara bröder och systrar i kyrkan" bland medlemmarna.

Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum presiderade vid en stavskonferens i Moskva i juni, medan andra stavar hade möten i Saratov och S:t Petersburg i **Ryssland**. Han träffade också medlemmar i **Litauen, Estland och Ukraina**.

I **England** i juni talade äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum inför medlemmar av brittiska parlamentet om att religionsfriheten tillåter kyrkor att göra

gott runtom i världen. ”Vi vill att religionsfrihetens välsignelser ska åtnjutas av alla invånare på vår planet, men är i dag långt ifrån det målet”, sa han.

Vid en konferens om religionsförföljelse och påtvingad migration som hölls på Windsor Castle i **England** i september, sa äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum att det finns mycket att lära av tidiga mormonpionjärer som kunde hjälpa nutida flyktingar att höja sig över sina omständigheter. ”Närhelst så är möjligt bör vi underlätta och bibehålla flyktingarnas identitet och belysa berättelser ur deras upplevelser”, sa han.

I **Spanien**, inklusive **Kanarieöarna**, och i **Portugal** uppmanade äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum medlemmar, missionärer och ledare att uppmuntra de minst aktiva att återvända till fullt medlemskap i kyrkan.

När **Vietnam** beviljade kyrkan fullt officiellt erkännande i juni, sammanträdde äldste Quentin L. Cook och äldste Gary E. Stevenson, båda i de tolv apostlarnas kворum, med högre stats-tjänstemän och diskuterade kyrkans historia och utveckling. De diskuterade också hur kyrkan bistår med social- och hjälpprojekt och hjälper de fattiga och missgynnade. De presiderade också över möten i **Guam i Mikronesien** och i **Japan**.

I juni hedrades också Brisbane, **Australien** och **Cook Islands** med ett besök av äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kворum. Äldste Andersen besökte också ön **Rarotonga** och blev den förste aposteln att sätta sin fot på ön **Mangaia**.

I **Colombia**, **Peru** och **Ecuador** omplanerade äldste Ronald A. Rasband i de tolv apostlarnas kворum sitt schema så att han kunde besöka dem

som fortfarande återhämtar sig efter ett omfattande jordskalv. Han delgav ett budskap av kärlek från president Thomas S. Monson och försäkrade de jordskalvsdrabbade medlemmarna att de inte var bortglömda.

I **Guatemala** i augusti talade äldste Quentin L. Cook om en stadig uppgång av släktforskningen och sa att detta är ett bevis på medlemmarnas tro.

När kungen och drottningen av Tonga i juni hälsades välkomna till kyrkans center för polynesisk kultur i **Hawaii, USA**, höll äldste Dale G. Renlund i de tolv apostlarnas kворum ett kort inledningstal om vikten av släktband.

I **Louisiana, USA** besökte president Russell M. Nelson, president för de tolv apostlarnas kворum, och äldste M. Russell Ballard översvämningsoffer, och frivilliga från Mormon Helping Hands hjälpte till att städa upp i skadade hem under augusti och september. Äldste Ballard uppmärksammade att mer än 11 000 volontärer kommit från 13 stater.

Och i september, under en världsomfattande andakt för unga vuxna som sändes från **Washington D.C., USA**, sa äldste Cook: ”Vi behöver inte vara rädda, ens i en farlig och orolig värld.” Han rådde unga vuxna att sätta upp rättfärdiga mål och göra upp planer för att uppnå dem samt att inte underskatta sin egen förmåga. Han uppmanade dem att omvärdera sin användning av sociala medier. ”Vi hör mycket på sociala medier om att vara äkta”, sa han, ”men att vara uppriktigt kristuslik är ett ännu viktigare mål än att vara äkta.”

Aktuell information om kyrkans ledares verksamhet återfinns på deras respektive facebook-sidor och på prophets.lds.org. ■

152 tempel i verksamhet

Kyrkan har nu 152 tempel i drift världen runt. Nyligen invigda eller återinvigda tempel är bland andra **Philadelphia tempel, Pennsylvania**, invigt den 18 september 2016; **Freibergs tempel, Tyskland**, återinvigt den 4 september 2016 samt **Sapporo tempel, Japan**, invigt den 21 augusti 2016.

Ytterligare tjugonio tempel är under uppförande, renoveras eller har tillkännagivits. Invigningar som planeras för den närmaste tiden är bland andra **Fort Collins tempel, Colorado** (16 oktober 2016), **Star Valley tempel, Wyoming** (30 oktober 2016) samt **Hartfords tempel, Connecticut** (20 november 2016), alla i USA. ■

Försvara religionsfriheten

Sista dagars heliga bör engagera sig "på ett konstruktivt sätt i den viktiga striden om religiös frihet", sa äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum vid en konferens om religionsfrihet i Texas i september 2016. "Bokstavligen alla, från dagisbarn till yrkesutövare och mödrar och fäder och vänner och grannar kan och bör förstå vad religionsfrihet är och varför den är viktig."

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum talade också till försvar av religionsfriheten vid en patriotisk gudstjänst i Utah i juni. "Det har på senare tid", sa han, "blivit vanligt att hävda att religionsfriheten bara handlar om rätten att tillbe, och inte rätten att fritt utöva sin tro i det dagliga livet." Han uppmanade troende människor att stå upp för religionsfriheten genom att vara informerade, tala klarspråk och engagera sig i kulturella, samhällsliga och politiska organisationer och händelser.

Kyrkans ledare har gång på gång talat om ämnet religionsfrihet och hållit tal och deltagit i konferenser i Australien, Brasilien, Mexiko och Storbritannien, samt på olika platser i USA. Hitta deras tal och lär dig mer om religionsfrihet och vad du kan göra för att bevara den genom att besöka [religiousfreedom.lds.org](https://www.religiousfreedom.lds.org). En del av innehållet gäller speciellt USA, men principerna kan tillämpas i andra länder. ■

Nyckelläror

I dagens värld av ständigt informationsflöde via internet, är ungdomar inte längre isolerade från människor som angriper kyrkan. Men ett nytt initiativ som kallas Nyckelläror hjälper seminarieelever att utveckla en djupare insikt om evangeliets lära och öka sin tro på Jesus Kristus.

Eleverna lär sig också hur de kan svara på svåra frågor genom att handla i tro, granska idéer och frågor utifrån ett evigt perspektiv och söka ytterligare insikt genom gudagivna källor.

I ett tal till seminarie- och institutpersonal sa äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum om Nyckelläror: "Det här initiativet är inspirerat och sker i rätt tid. Det blir ett underbart inflytande i våra ungdomars liv.

Nyckellärorors huvudsyfte är att hjälpa eleverna:

1. Förvärva andlig kunskap
2. Behärska evangeliets lära och de skriftställen som undervisar om den läran.

Det här djupgående arbetet bygger på vad som nyligen uppnåddes genom Nyckelskriftställen och hjälper eleverna att förstärka sin omvändelse och sin hängivenhet som Jesu Kristi lärjungar, få beskydd mot motståndarens påverkan samt välsigna andras liv.

Resurser som handlar om Nyckelläror återfinns på [lds.org/si/seminary/manuals](https://www.lds.org/si/seminary/manuals). ■

”Väsentlig för planen är vår Frälsare Jesus Kristus. Utan hans försoningsoffer skulle allt vara förlorat. Men det räcker inte att bara tro på honom och hans uppgift. Vi behöver arbeta och lära, söka och be, omvända oss och bli bättre. Vi behöver känna till Guds lagar och leva efter dem. Vi behöver ta emot hans frälsande förrättningar.”

President Thomas S. Monson, "Den fullkomliga vägen till lycka", *Liahona*, nov. 2016, s. 80–81.

Se och lev, av Ben Hammond

Se 4 Moseboken 21:4-9; Alma 33:18-22. De som såg till Mose och koppararmen, en symbol för Guds Son, blev botade.

“Vi är välsignade med att *ha* sanningen.
Vi har uppdraget att *sprida* sanningen”, sa president
Thomas S. Monson under kyrkans 186:e halvårskonferens.
“Låt oss *leva* efter sanningen, så att vi blir värdiga
allt som Fadern vill ge oss. Han gör ingenting som
inte är till nytta för oss. Han har sagt oss: 'Detta
är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma
odödlighet och evigt liv för människan.'”

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA